اغزن سیم

Ketabton.com

WWW.KETABONA.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغزن سيم

ناول

ليكوال:
نصير احمد احمدي

۱۳۹۱ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ټول حقوق خوندي دي.

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم	:	اغزن سیم
لیکوال	:	نصیر احمد احمدي
برېښنالیک	:	nasirahmad_ahmadi@yahoo.com
موبایل شمېره	:	۰۷۰۰۲۵۷۱۹۱
کمپوز او د پښتۍ انځور	:	ن.ا.احمدي
د پښتۍ ډیزاین	:	رضا پارسا
د چاپ شمېر او کال	:	۱۰۰۰ ټوکه - ۱۳۹۱ل
چاپ چاري	:	مومند خپرندویه ټولنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

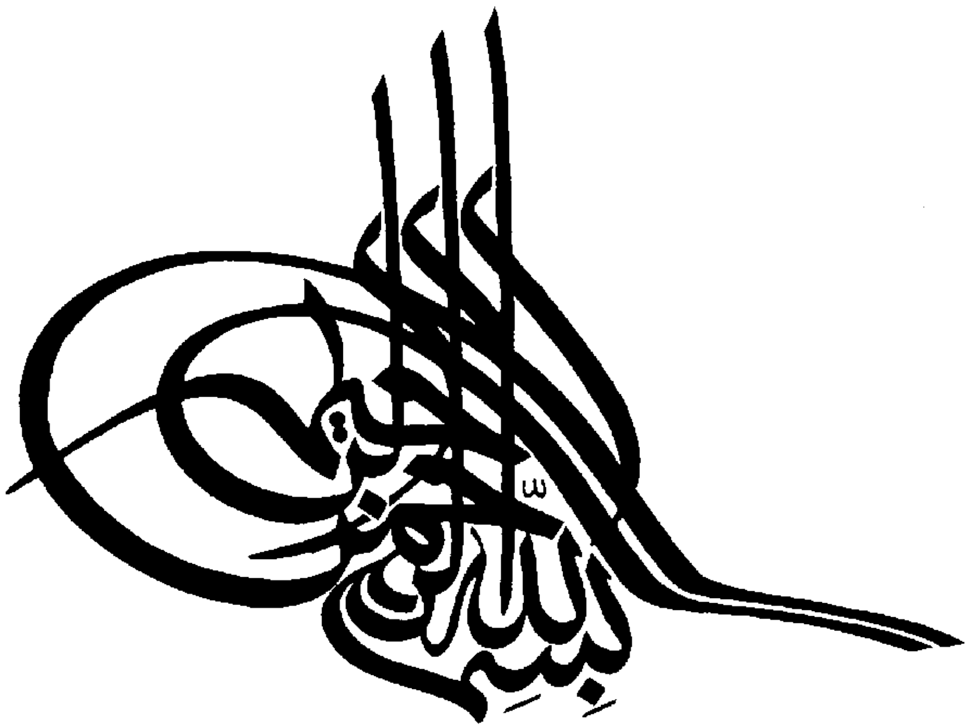

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

کمپیوټر مې چالان کړ، ایمېلونو ته ورغلم، څلور ایمېله وو. درې دفتري او یو هم ناشناخته.
ناشناخته ایمېل مې لومړی وکوت، لیکلي و:
ـمرم، د ژوند کیسه مې لیکې؟
ادرس ته مې وکتل، ګډوډ توري لیکل شوي وو. سر مې پسې ونه ګرځاوه، د دفتر ایمېلونه مې ځواب کړل، د مېز پر سر د راډیویي خپرونو پرتومتنونو اصلاح غوښته.
لس بجې وې، په هماغه ادرس بل ایمېل راغی.
ـفکر دې وکړ؟
ومې لیکل:
ـته څوک یې ؟
دقیقه ووته. ځواب راغی:
ـ ستا دوه ـ درې ناولونه مې له انټرنټه راواخیستل. هیله کوم. د چټ پاڼې ته ورشه !
هماغسې مې وکړل.
ویې لیکل:
ـسلام
وعلیکم. ته څوک یې؟
ـام م م... ضروري ده؟
ـهو
ـدوه ویشت کلنه یم.
ومې لیکل:
ـپوره ځواب نه و.
ـها ها ها...
ـولې خاندې؟
ویې لیکل:
ـزما د ژوند کیسه لیکې؟
ـنه !
ـدوه ویشت کلنه یم.
ـدوه ویشت کلنه یې که دوه ویشت کلن؟
ـها ها ها... دومره بې باوره؟
ـد باور دلیل؟
ځواب یې رانه کړ.
ومې لیکل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـيو وخت مې له يو چا سره چټ کاوه، ځان يې نجلۍ معرفي کړی و، خو وروسته مې ملګری وخوت، تر اوسه مې ځوروي.
څه يې ونه ليکل.
په کيسه کې يې نه شوم. ګړۍ ته مې وکتل، لس نيمې بجې وې، جلسه مو درلوده. يو نيم ساعت وخت يې ونيو، د کنفرانس له سالونه سيده پورته طعامخانې ته وختم، ماسپښين يوه بجه ښېرته کمپيوټر ته کښناستم، څو پرله پسې جملې يې ليکلې وې.
ــ د چا چې مرګ نږدې وي، دروغ نه وايي. زما د ژوند کيسه وليکه، هم به موضوع ومومې او هم به دې نورو ته خير ورورسېږي. که امکان لري، د ټلېفون نومره دې راته ايمېل کړه.
ومې ليکل.
ـيې؟
نه وه.
نومره مې ور ولیږله.

* * *

تياره وه، په نيازبېک کې د دفتر له موټره کښته شوم، نيازبېک د کابل ښار په لوېديځه څنډه کې پرته سيمه ده، کورونه يې بې نقشې دي، تنګې کوڅې لري، زه هم همدلته په يوه کرايي کور کې اوسم.
دا تنګې کوڅې په ژمي کې د تګ وړ نه وي، بس! د دوارو خواوو د بامونو واورې کوڅو ته رالوېږي، هغوی چې موټر لري، موټر يې سلامت درې مياشتې په کورونو کې ولاړ وي.
برق نه و، په توره شپه کې روان وم، خو له بامونو رالوېدلو واورو دومره رڼا کوله چې پل سم ځای کېږدم.
د کوڅې په سر کې نانوايي ته ور وګرځېدم. يوه ډوډۍ مې راواخيسته، بس وه، ماشومان کلي ته تللي ول.
په کوټه کې راتاو شوم، تلېفون وشرنګېد، له جېبه مې راويست، سکرين شنه لمبه کوله، نومرې ته مې وکتل، خارجي وه. غوږ ته مې ور ووړ:
ـهلو!
ښځينه غږ راغی.
ـاوس دې باور وکړ؟
ومې پوښتل:
ـوبښه! څوک ياست؟.
د خندا غږ مې په غوږ ننوت، ويې ټوخل، ويې ويل:
ـته هېرجن يې. فکر نه کوم چې زما د ژوند کيسه په سمه توګه ولېکې.
ومې خندل:
ــ ته خو په رښتيا هم نجلۍ يې.
په خندا کې يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـاوس خو دې باور راغی؟
ـ تر دې لوی ثبوت !
ـبس نو ، شک دې له زړه لیرې که، دروغ نه درته وایم.
غلی شوم، د ځواب له پاره په مناسبه جمله پسې ګرځېدم.
ویې ویل:
ـپه ټلیفون کې غږهاری دی.
ـکورته روان یم، په کلکه واوره خیژم. کابل مې هیڅوخت داسې سپین نه و لیدلی.
ویې ویل:
ـدلته هم د واورې کمی نشته.
پوښتنه مې وکړه:
ـ چېرته؟
ـپه ایټالیا کې.
د کور دروازې ته ودرېدم، ډوډۍ مې تر ځنګلې لاندې کړه، جېب ته مې لاس کړ، کیلي په ماتو پیسو کې ورکه وه.
مقابل لورې وویل:
ـهلو، زما خبرې اورې؟
ـهو
ـنو ولې غلی شوې.
کیلي مې په کولپ کې تاو کړه.
ویې ویل:
ـدروازه نه خلاصېده؟
خندا راغله:
ـسمه جادوګره یې.
ـنه، ما د دروازې غږ واورېد.
ټلېفون قطع شو.
کوټې ته لاړم، برق راغلی و. د بخارۍ تر څنګ سهارنۍ ناولې پیاله او ترموز ایښې ول.
اه ! په ژوند کې مې د لوښو له مینځلو ورټ (کرکه) کیږي.
کوټې ته مې وکتل، غالۍ پاکه وه، جارو یې نه غوښته.
لومړی مې تلویزیون ولګاوه. اووه بجې وې، په خبرونو کې یې مظاهرې ښودلې، ویل یې چې په بګرام کې د قرآن شریف د سوځېدو په غبرګون، خلک کوڅو ته راوتلي وو. په تصویر کې د کرزي او امریکا پر ضد شعارونه ورکول کېدل، د سړک پر غاړه څو واړه موټر په سرو لمبو کې پټ ول.
بخارۍ راپه زړه شوه، لرګي مې راوړل، لس دقیقې وروسته د کوټې لویو ښیښو مړه خوله ونیوله.
د ډېګ غم مې نه درلود ، بس، بیګانۍ قورمه پاتې وه. جامې مې بدلې کړې او د بخارۍ تر څنګ اوږد وغځېدم.
خوند یې کاوه، د لرګو د سوځېدو ټکا خته، د بخارۍ یوه خوا سره وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټلیفون راغی، هماغه نومره وه. ویې ویل:

ـ وبښه، پیسې خلاصې شوې.

ومې ویل:

ـ زه ډېر ګشنه یم؟

ویې خندل:

ـ ولې.

ـ هیڅ ! ما ټلیفون درته ونه کړ.

په خندا کې یې ټوخی ګډ شو، ښه شېبه یې وټوخل، بېرته یې وخندل:

ـ نه، داسې نه ده.

ومې ویل:

ـ دورواغ نه درته وایم، پرون مې نیمه کیلو غوښه راوړې وه، دوه وخته مې کړه.

خندا یې زور ونیو، له خندا سره یې بل ښځینه غږ هم ګډ شو، خو روښانه نه راته.

ومې ویل:

ـ دا څوک ده؟

ـ نرسه. وایي چې ډېرې خبرې مه کوه، صحت ته دي تاوان لري.

ومې پوښتل:

ـ ته په ایټالوي پوهېږې؟

ـ نه، خو د هغې ماته ګوډه انګلیسي زده ده.

ومې ویل:

ـ څه ناروغي لري؟

غلې وه، د امبولانس نری غږ راته، بیا یې یودم وخندل:

ـ بیړه دې ده؟

خبره مې واړوله:

ـ مصرف درباندې راځي.

ځواب مې وانهورېد.

ومې ویل:

ـ هلو.

ـ اورم.

خو په دې ټکي کې مې غریو احساس کړ.

یودم یې وخندل:

ـ هې ! په مصرف پسې یې مه ګرځه. لس زره ډالره راسره دي، چې کاغذي طیارې هم ترې جوړوم، په یوې میاشتې کې یې نه شم خلاصولی.

زړه نازړه مې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـولې ! مور، پلار، کورنۍ؟
ویې خندل، خو خندا یې ترخه وه. ویې ویل:
ـڅلور میاشتې مخکې مې هرڅه درلودل، خو اوس هېڅ هم نشته.
غلې شوه، خو ما یې د ژړا غږ تر ډېره اورېده.
ټلېفون قطع شو.
ماخستن تر ناوخته خوب نه راته، د نجلۍ خبرې رښتیا راته واېسېدې، ذهن مې پوښتنو نیولی و.

* * *

اندېښنه مې وه. دفتر ته له رسېدو سره سم مې کمپیوټر روښانه کړ، یوازې دفتري ایمېلونه راغلي ول. بس ! اته بجې بله جلسه وه.
ورغلم، له همکارانو سره د راډیویي خپرونو په اړه وغږېدم، خو زړه مې کمپیوټر ته راختلی و، ما ډېرې پوښتنې درلودې.
لس بجې خپلې شعبې ته راغلم، پر مېز څو کاغذونه پراته ول، اصلاح یې غوښته.
اه ! راډیو د اوبو د ژرندې غوندې ده، څلرویشت ساعته چالانه وي، په تېره بیا د نړېوالو راډیوګانو کار ډېر دقت غواړي. وړه تېروتنه هم د منلو وړ نه ده، خو بیا مې هم په منډه د ایمېل پاڼه راواړوله، څه نه وو راغلي، کاغذونه مې راواخیستل، پوره دوه ساعته وخت یې وغوښت.
غرمه شوه، همکاران ډوډۍ ته لاړل، خو زه کمپیوټر ته کېناستم. په بېړه مې ولیکل:
ـنه یې ! لکه چې پښېمانه شوې؟
درې بجې ځواب راغی.
ـوبښه. معایناتو ته تللې وم، بس ! ژوند ته مې تمه نشته، خو دوی مې نه پرېږدي.
ورځ تېره شوه، ماخستن مې تر یوه وخته یو ناول ولوست، خو فکر مې سره راټول نه و. اخیر مې زړه طاقت ونه کړ، نومره مې پیدا کړه. زنګ ورغی، خو ځواب مې وانه ورېد.
ښه شېبه ووته، زنګ راغی، ټلېفون مې غوږ ته ونیو.
ـهلو
ویې ویل:
ـوبښه، پولیس راغلي ول.
حیران شوم:
ـولې؟
ـبس، ځینې پوښتنې یې رانه کولې، هو رښتیا، یوه هیله !
ـوایه.
ـګوره !
په خبره کې ور ولوېدم
ـدرته و مې کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خندا شنه شوه:

ـ نو څنګه درته ښکارم؟

ومې ويل:

ـکړې سترګې، يوه لويشت پزه او د چونګښې غوندې غټه، اوږده خوله.

خندا يې زور ونيو، ويې ټوخل، په ټوخي کې يې وويل:

ـنه، دومره هم بدرنګه نه يم، خوله مې وړه ده، سترګې غټې، وېښته مې ګڼ او پيچلي، ږمنځ پکې بنديږي، بس، يواځې له رنګه، يو څه توره يم.

ومې ويل:

ـښه ! هيله دې ياده کړه !

ويې خندل:

ـهو ! ته ټلېفون مه راته کوه. سمه ده؟

خندا راغله:

ـولې؟

ـهسې، مصرف درباندې راځي.

په خبره کې يې ور ولوېدم:

ـ وړی درته ښکاره شوم؟

ويې خندل:

ـهيله کوم، زما هدف دا نه و، ته زما د ژوند کيسه ليکې، نو ټلېفون هم بايد زه درته وکړم.

ومې ويل:

ـخو زه هم په موضوع پسې ګرځم.

ويې خندل:

ـکه مې دا خبره ونه منې، کيسه نه شته. .

ـسمه ده صيب.

خندا يې زور ونيو:

ـمننه صيب.

ټوخي واخيسته، تر ډېره يې وټوخل، بيا يې اوږده ساه تېره کړه، په زحمت يې وويل:

ـيوه دقيقه.

درب شو، له غږ څخه پوه شوم چې ټلېفون يې پر يوه کلک شي کېښود، مېز يا کوم بل څه.

ټيټ غږ مې واورېد، واضح نه راته، خو نارېنه غږ و، کله کله به د ښځې آواز هم ورسره ګډ شو. ښه شېبه ووته، بيا مې په غوږ کې کړپ شو، مقابل لوري وويل:

ـښه، نور؟

ومې پوښتل:

ـ له چا سره خو دې تر څېو ونه نېول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خندا شنه شوه:
ـنه، خو نرسه یې یوه روپۍ کړه.
ـولې؟
ـهيڅ ! د روغتون مشر نرسې ته په غوسه و ، ويل يې چې پوليس یې ولې زما کوټې ته را پرېښي ول.
ومې ويل:
ـنو پوليس څه وايي؟
ـهيڅ ! له مانه یې دوې، دري پوښتنې وکړې، خو ډاکټر وايي، دوی دا حق نه لري چې له داسې سختو ناروغانو پوښتنې وکړي. نظر یې دا دی چې ډېرې خبرې درته ښې نه دي.
ومې ويل:
ـ په رښتيا هم ډېره نه غږېږې.
له خندا شنه شوه:
ـنو زه ډېرې خبرې کوم؟
ـنه، يوازې لس دقيقې په ټلېفون کې را سره وغږېدې.
خندا يې زور ونيو:
ـ پوهېږې ! دلته داسې څوک نه شته چې زړه ورته تش کړم. دا زوی مړي دومره نه غږېږي.
په خبرو کې يې ور ولوېدم:
ـزوی مړي؟:
ـهو ! ولې؟
ـدا خو ډېر کليوال ټکی دی.
له خندا شنه شوه:
ـهی ! ما په کلي کې ژوند کړی.
ومې ويل:
ـخو ته په انګليسي هم پوهېږې.
په خبره کې را ولوېده:
ـدومره بېسواده مې هم مه ګڼه، ادبيات مې لوستې دي.
ومې پوښتل:
ـچېرته؟
ـپه کابل پوهنتون کې.
غلی شوم.
ويې ويل:
ـګوره !
په خبره کې يې ور ولوېدم.
ـدرته ومې کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خندا شنه شوه.

ـګوره ! پوهېږم چې ذهن به دې له پوښتنو ډک وي، زه کولای شم چې د ژوند ټوله کیسه په دوو ټکو کې درته خلاصه کړم، خو له دوو ټکو ناول نه لیکل کیږي.

ومې ویل:

ـسم وایې صیب.

ـنو ته یې دروغ بولې؟

ـنه، خو یوه خبره ده، ما به ټلیفون غوږ ته نیولې وي، که به ستا کیسه لیکم؟

ویې خندل:

ـام م م... سمه ده.

غلې شوه.

ومې ویل:

ـاورې؟

ویې خندل:

ـفکر ته مې پرېږده !

یوه شېبه غلې وه، بیا یې وویل:

ـچټ ښه نه دی؟

ـنه، پردی مزدوري مه راباندې دروه. په کور کې هم انټرنیټ نه لرم.

ـسمه ده، زه به یو بل فکر وکم. ښه، په کابل کې هوا څنګه ده؟

ښیښې ته مې لاس ور وغځاوه، غروی مې پرې تېر کړ، د انګړ د دروازې پر سر ژېړ ګروپ ته د واورې لوی بخرکي ور روان ول.

ومې ویل:

ـواوره اوري.

ځواب مې وانه ورېد.

* * *

په سبا یې ټوله ورځ مصروفه وم، بس ! دفتر ته یې نوي کسان نیول، د انتخاب واک، ما او زما یوه بل همکار ته راکړل شوی و. تر ماښامه مو له هغو کسانو سره خبرې وکړې، چې د کار د موندلو له پاره راغلي ول، ټول څلویښت کسه وو، یو، یو مو راوغوښت، پوښتنې مو ترې وکړې، په پای کې مو لس تنه ترې راویستل، دوی ته مو باید درې ورځې ورکشاپ نیولی وای، ځکه دفتر یوازې څلورو کسانو ته ضرورت درلود. دا سې کسان چې د راډیو یې خپرونو جوړولو ته جوړ وي.

ورځ تېره شوه، خوما دومره وخت ونه موند چې ایمېلونه وګورم.

لاره بنده وه، ناوخته له موټره کښته شوم، دوې هګۍ، څو رومي بانجان او وچه ډوډۍ مې راواخیستل، یخني وه، سترګو مې اوښکې کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

برق نه و ، د ګاز په ډبه پورې تړلې جالۍ لوېدلې وه، دوکان ته تګ د زړه زور غوښت.
بخارۍ مې د ټلیفون رڼا ته ولګوله، جامې مې بدلې کړې، په توره شپه کې د برق د راتلو په تمه اوږد وغځېدم، خو تیارې خوند رانه کړ، غیرت راته ودرېد ، د کوټ په لستونو کې مې لاسونه ننه ایستل او د باندې ووتم.
سوړ باد چلېده، پورته رانه ستوري ځلېدل. دوکان ته ودرېدم، شمه بله وه، بېسېکه رڼا یې پر ژېړې تلې سپینې لیکې جوړې کړې وې.
بنډل جالۍ مې راوخیستې، کور ته راغلم، شېبه وروسته د کوټې پر سره پرده ژېړه رڼا ولګېده.
وږی وم، هګۍ مې پخې کړې، خو رومي بانجانو یې خوند خراب کړی و ، یخ وهلې ول.
د کړایي مینځل مې د برق راتګ ته پرېښوده. بخارۍ ته نږدې اوږد وغځېدم، زړه مې نیولی و ، کتاب مې راواخیست، وچې خبرې وې، ښه کوه، بد مه کوه.
له ټلیفون څخه شنه رڼا پورته شوه. مسیج و ، یوه ملګري مې لیکلي و:
ــمزې دې وکړې. ها ها ها...
خو زه نه پوهېدم چې ما څه مزې کړې وې.
ورته ومې لیکل:
ــنه، مزې مې نه دې کړې، ها ها ها...
ټلیفون مې کېښود ، خو شنه رڼا یې نه ورکېده، ورته ومې کتل، مسکال راغلی و ، د نجلۍ نومره وه، زنګ مې ورته وواهه، خو ځواب یې نه راکاوه.
پینځه دقیقې وروسته مې بیا د ټلیفون پر شنه تکمه ګوته ټینګه کړه، لنډ یې وویل.
ــوروسته ټلیفون درته کوم.
برق راغی، تلویزیون مې ولګاوه، په یوه چینل کې امریکایي فلم و. رینګ اف لارډ. زما د خوښې فلم. څو ځله مې لیدلی و ، خو زړه یې نه را واهه، له لوړ تخیل، تصویر او قوي لیکنې څخه مې یې خوند اخیست.
پام مې غلط و ، ټلیفون راغی، هماغه نومره وه.
ویې ویل:
ــوبښه، زندان ته تللی وم.
حیران شوم.
ــهلته دې څه کول؟
ــد پلار لېدو ته.
ــپلار دې بندي دی؟
سوړ اسویلی یې ویست.
ــهو ! پنځلس کاله بند ورباندې ختلی.
یودم غریو واخیسته، په ژړا کې یې وویل:
ــپوهېږې ! زه یې سمه نه پیژندلم.
غلې شوه.
ومې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـولې؟
په غریو کې یې وویل:
ـنو څه وخت به زما کیسه لیکې؟
ـپه ټلیفون کې نه کیږي.
ـبس ! سبا ته دې ایمېل وګوره.
ومې ویل:
ـستا نوم؟
مریم.
یوه شېبه غلې شوه، بیا یې په مړاوي غږ وویل:
ـستړې یم، ډېره ستړې، وېرېږم چې کیسه به مې بشپړه نه شي.
بل ښځینه غږ مې واورېد. غږ نږدې و، مریم یې په ماته ګوډه انګلیسي پوهوله چې د دوا د خوړلو وخت دی.
مریم وویل:
ـاورې؟
ـهو
ـنرسه ده، وایي چې دوا وخوره.
یودم یې وخندل، خو خندا یې جړه وه، غریو پکې ګډ و، ویې ویل:
ـپوهېږې ! دا شنې سترګې باور نه راباندې لري، تر هغو به دلته ولاړه وي، تر څو چې پینځه ترخې ګولۍ تر ستونې تېرې نه کړم. ګرمه نه ده، ګولۍ یې په کثافت دانۍ کې موندلې وې. ښه نو، سبا ماخستن ټلیفون در ته کوم، خو ایمېل دې هېر نه شي، ویې ګوره، ښه شپه.

* * *

سهار مې په بېړه کمپیوټر چالان کړ، خو د مریم ایمېل نه و راغلی، اته بجې ورکشاپ شروع شو، د نویو راغلیو کسانو ورتیا مو مالوموله، ځینې یې ښه ول، فکر یې درلود.
رخصتۍ ته لس دقیقې پاتې وې چې کمپیوټر ته کېناستم، مریم ایمېل رالېږلی و، لنډه جمله یې لیکلې وه.
ـسلام ! خبرې مې په غږ کې درولېږلې.
خبرې مې په فلش کې راواخیستې، د دفتر له موټره په کوټې سنګې کې کښته شوم، هوټل ته ور وګرځېدم، یو خوراک کباب یې په اخبار کې راته تاو کړ، یو څو مالټې مې هم په پلاستیکي کڅوړه کې واچولې.
کور ته ناوخته راغلم، برق و، لومړی مې بخارۍ ولګوله، بیا کمپیوټر ته کېناستم، د رالېږلو خبرو وخت مې وکوت، څه کم، لس دقیقې وې.
د مریم غږ مړاوی و:
ـسلام ! پوهېږم چې ډېر بوخت یې، خو بیا دې هم زما خبره ومنله، د یو داسې چا خبره چې مرګ یې لنډ دی. مننه.
شاید زما په خبرو کې اضافي ټکې ډېر وي، په خپله پوهېږې، یو اځې د کار ټکې ترې دروا خله. تا رښتیا ویل، کیسه اوږده ده، په ټلیفون کې نه ویل کیږي، بس ! همدا یې ښه لاره ده. زه به په ایمېل کې خپلې خبرې درلېږم. کېدای شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځيني پوښتنې ولرې، خو ما فکر کړی دی، هر ماخستن به ټليفون هم درته کوم، که دې څه ويل، په ټليفون کې پوښتلی شې.

ټوخي واخيسته، يو سوړ اسويلی يې ويست، ويې ويل:

ښښنه غواړم. د خپلې کورنۍ د غړو او کلي نوم نه شم درته اخيستلای، کتاب هرڅوک لولي، کېدای شي چې کوم شناخته پرې برابر شي، نه غواړم چې په کلي کې مې يو اځينۍ مشره خور، د خپلې کورنۍ په کيسه پوه شې او نور پيغور ورکړي.

بس ! څه درته ووايم، خوشاله ژوند مو درلود، خو هر څه له مينځه لاړل، هرڅه، ټول زما له لاسه.

مريم غلی شوه، وروسته غريو واخيسته، په تيټ غږ يې وژړل، په غريو کې يې وويل:

ـاه ! وبښه، خپل ځان نه شم کنټرولولی.

يو نارينه غږ مې واورېد، غږ رانږدې شو، په ماته ګوډه انګليسي يې وويل:

ـښه يې؟

مريم ځواب ورکړ:

ـهو

سړي وويل:

ـپوهېږې، ژړا دې صحت ته تاوان لري.

چوپه چوپتيا شوه، شېبه وروسته مې د قدمونو د لېرې کېدو غږ واورېد.

مريم په غريو کې وويل:

ـ نه مې ژړا ته پرېږدي او نه هم خندا ته.

يوه شېبه غلې شوه، بيا يې خپله خبره پسې وغځوله:

ـ بس ! دا يو کوچينی دولتي روغتون دی، ډاکټران يې ښه خلک دي، ځيني يې په ماته ګوډه انګليسي پوهېږي، پام رابانديې کوي، نه پوهېږم، يا به يې زړه رابانديې سوځي. دلته يوه زړه نرسه ده، لوسي نوميږي.

پوهېږې ! زه کله کله وينه راګرځوم، خو د لوسي ورتې نه رانه کيږي، په بيړه خوله او غاړه راپاکه کړي.

لوسي په اصل کې د بوسنيا ده، هلته په نويمو کلونو کې جګړه وه، خاوند يې په خپل کور کې ولګېد، دې ايټاليا ته پنا راوړه، په خپله وايي چې له تېرو اتلسو کالونو راهيسې په همدې روغتون کې کار کوي.

زه له روغتونه دومره نه وځم، اجازه هم نه راکوې، لوسي وايي چې ډېره ګرځېدا درته ښه نه ده. ټوله ورځ په همدې کوټه کې پرته يم، هرې خوا ته سپينې کاشي دي، پاکې، مخ پکې ښکاري، د چت په ژېړ ګرد ګروپ، د لمر مينه ماتوم.

بس ! کله کله د روغتون انګړ ته وځم، خو خوند نه راکوي، اسمان تل وريځ وي، هر څه بې روحه ښکاري، يوازې د ناجو ولاړې کتار ونې ژوندۍ راته ايسي.

په دهلېز کې درې پايې کمپيوټرونه شته، پخوا ډېره ورتلم، پښتو سايټونه به مې کتل، پام مې غلط و، خو اوس مې سبکه ختلې ده، ډېره نه شم کېناستلی.

مريم ټوخي واخيسته، يودم يې وخندل، ويې ويل:

ـاه ! وبښه، لکه چې بلې خوا ته ولاړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډه شېبه غلې وه، بیا یې وویل:
ــڅو کاله مخکې له خپلې کورنۍ سره کلي ته لاړم، پلار مې ختګر راوغوښت، په زړو کوټو یې لاس وواهه، ویل یې چې کله کله به د مکتب په رخصتیو کې ورته راځو.
یو مازدیګر مې پلار را ناري کړې، په خوند یې وویل:
ــخزانه مې پیدا کړه !
ورغلم، ده د وره له یوه زاړه چوکاټه خاورې پاکولې.
پلار مې وخندل:
ــدا وینې؟
ور نږدې شوم. د لرګي پر پاسنۍ برخه یو څه کښندل شوي و ، ځیره شوم، لیکلي یې وو.
مریم
۱۳۲۸ هجري، شمسي کال، د حمل اتمه
دا زما د زېږېدو نیټه وه.
مریم غلې شوه، یو سوړ اسویلی یې ویست، ورو یې وویل:
ــښکلې ورځې وې، خندل به مې، د کلي له نجونو سره به ګودر ته تلم، خو خوشالي لنډه وي، تربرونه را مخته شول، پلار مې یې د کوټو جوړولو ته نه پرېښوده، ویل یې چې ګډ میراث دی، ټول حق پکې لرو.
پلار مې له بدو لېږې سړی و ، د دعوو حوصله یې نه لرله، زړه یې مات شو ، د کوټو کار یې په نیمایي کې پرېښود ، بېرته ښار ته راغلو او بیا مو هیڅوخت کلی ونه لید.
موږ د کابل په خیرخانه کې اوسېدو ، کوچینۍ کورنۍ وه، څلور نفره. مور، پلار، وړوکی ورور او زه، مشره خور مې په کلي کې واده ده، نه غواړم چې د هغې په اړه نور څه ووایم. بس، هوښیاره ده، د خسرګنۍ زړونه یې ساتلي دي.
پلار مې لوستی سړی و ، خندا یې ډېره وه، ابا مو باله.
مریم وټوخل، ویې ویل:
ــپلار مې په ځوانۍ کې صاحب منصب و ، خو د تنظیمي جګړو او طالبانو په وخت کې یې ازاد کاروبار کاوه، ده به له پاکستانه وړه راوړل او د کابل په منډه یي کې به یې خرڅول، خو د کلداري حساب مالوم نه و ، په وروستیو کې یې تاوان وکړ.
کله چې د کرزي حکومت راغی، بیا یې هم ماموریت وانه خیست، څه پیسې ورسره وې، د کوڅې په سر کې یې د خوراکي موادو کوچینی دوکان جوړ کړ. کور خپل و ، کرایه یې نه غوښته، مور مې هم په یوه شخصي مکتب کې معلمي کوله، ګوزاره مو کېده.
خوشاله ژوند مو درلود ، مور مې تر پلار کشره وه، ډېره کشره، د دوی په عمرونو کې پنځلس کاله فرق موجود و.
ښه مې په یاد دي، یو وخت د خپلوانو کره میلمانه وو ، زه او مور مې د بس مخکینۍ دروازې ته ور وختو ، کلینر راغی، مور مې کرایه ورته ونیوله، خو هغه ور یاده کړه چې پیسې مې دي له پلاره واخیستې.
بس ! مور ته مې خدای ورکړه، کله چې به مې پلار په غوسه شو ، نو مور به مې جدي ځېره ونیوله او وبه یې ویل:
ــپلاره ! څه خبره ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار ته به مې خندا ورغله.
مور مې ډېره ښکلې وه، ډېره. تر غټو تورو سترګو يې اوږده بانه راتاو ول، کله چې به يې وخندل، تر سپينو غومبرو لاندې به يې نرۍ ګونځې پيدا شوې. بس ! موږ ټول دې ته شوي و، يو اځې رنګ مو له پلاره اخيستی دی.
مريم وټوخل. يوه شېبه غلی وه، وروسته مې د اوبو د غړپ غږ واورېد، سوړ اسويلی يې ويست، په مړاوي غږ يې وويل:
_خوشاله وم، غم مې نه پېژانده، تر خبرو مې خندا ډېره وه. خو دا خندا تر يو ويشت کلنۍ راسره وه، بس ! تېر کال هر څه بدل شول، هرڅه.
خبرې ختمې شوې.
وږې وم، کمپيوټر مې بند کړ، لاړم او بخارۍ ته نږدې کېناستم.
کباب بد نه و، خو تر غوښې يې وچې ډوډۍ خوند راکړ، د مرچو او مثالو څکه (مزه) ورو تلې وه.
ماخستن ناوخته د مريم ټلېفون راغی، وار له واره يې وويل:
_په ليکلو ارزي؟
يودم يې وخندل:
_اه ، وبښه، سلام !
د سلام ځواب مې ورکړ.
ويې ويل:
_خبرې دې واورېدې؟
_هو.
_پوښتنې لرې؟
فکر مې وکړ، تر دې دمه هرڅه روښانه ول:
_نه، خو يوه هېله !
_وايه !
_ داځل يو څه ډېرې خبرې راولېږه.
ويې خندل:
_ولې؟
_سبا پنجشنبه ده، جومه او شنبې رخصت يم، د ليکلو له پاره ښه وخت دی.
ويې ويل:
_سمه ده، تر تا زه ډېره بيړه لرم.
غلی شوم.
ويې ويل:
_هو رښتيا ، يوه پوښتنه مې په ذهن کې راتېره شوه.
_وايه.
کور مو ډېر ارامه دی، د ماشومانو غږ نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې ويل:
ـهغوی غزني ته تللي دي.
ويې خندل:
ـغږ دې خوبولی دی. څو بجې دې؟
ټلېفون مې سترګو ته ونيو.
ـيوولس.
ويې ويل:
ـ ستړی به يې ، خوب به درځي.
فکر مې وکړ، پوښتنه مې نه لرله، د (هو) ټکی مې له خولې راووت.

* * *

د سهار په خړه کې عمومي سړک ته وختم، يخني وه، زړه مې نيولی و، څو علت نه رامالومېده..
زموږ د دفتر رسميات په اونيمې بجې شروع کيږي، څو زه په شپږ نيمې له کوره وځم، دفتر دومره ليرې نه دی، که مستقيم لاړ شو، تر شلو دقيقو نه اوړي، خو د دفتر موټر بايد په شپاړسو کسانو پسې ورشي، يو ساعت وخت نيسي.
شېبه وروسته موټر ته ور وختم، همکارانو ته مې لاس ورکړ، يوه يې رایاده کړه چې لاس دې تود دی. تبه خو دې نه ده؟
ځواب مې ورکړ:
ـنه
خو وروسته مې تبه شوه، سر مې درد کاوه، بدن مې تود و او د کار کولو سېکه نه وه را پاتې.
ماسپښين قضا مې په فلش کې د مريم خبرې را واخيستې، د مشر د شعبې دروازه مې وټکوله، رخصت يې راکړ، نيغ کورته راغلم.
ورځ تېره شوه، ماخستن هم وختي پرېوتم، کمپيوټر ته کېناستل مې له وسه وتلي ول، خو سهار ته ښه وم، تبه ختلې وه او د هوساينې احساس مې کاوه.
ټلېفون مې راواخيست، د مريم بېګاني مسکالونه راغلي ول، خو زه نه وم ورباندې پوه شوی.
اته بجې مې د کور کمپيوټر چالان کړ. مريم له سلام وروسته وار له واره کيسه را اخيستې وه.
ـد پوهنتون په درېيم کال مو صنف ته يو هلک راغی، غټې، زيږې، تورې سترګې يې درلودې، له ونې لوړ و، زنه يې سوچې، پستې ږيرې نيولې وه، د مخ له روښانه او صاف پوستکي يې پوه شوم چې سختې نه دي پرې تيرې شوې.
دی وحيد نومېده، له کوم بل پوهنتونه يې تبديلي راوړې وه.
وحيد غلی هلک و، ډېرې خبرې يې نه کولې، د همصنفيانو هرې پوښتنې ته به يې يوازې په (هو) يا (نه) ځواب ورکاوه، خو په درسونو کې يې ورې وه، کله چې به تختې ته پورته شو، له ستړيا به وتلی و. ده د هرې موضوع په اړه مالومات درلودل. د وحيد خبرې په استادانو هم ښې لګېدې، هغوی به هم غوږ ورته نيولی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وحید به هر سهار په یوه ښکلي شخصي موټر کې پوهنتون ته راته، موټروان به تر یوې بجې ورته ماتل و.
یوه اوونۍ ناروغه شوم، پوهنتون رانه پاتې و، کله چې ښه شوم او صنف ته لاړم، د ځینو مضمونونو نوټونه رانه تېر
ول. له دوو ، دریېو ټولګیوالو مې نوټ وغوښت، خو یوه یې هم پوره نه و لیکلی، یوې همصنفۍ د وحید نوم راته
واخیست، د تفریح په وخت کې ورغلم، دی د ښوې ونې سیوري ته ناست و، کتاب یې وایه.
ورنږدې شوم.
ومې ویل:
ــوروره ! د تېرې هفتې نوټونه مې په کار دي.
نیغ یې راته وکتل، بېرته یې کتاب مخې ته ونیو.
مغرور راته واېسېد ، خو مجبوره وم:
ــوروره ! امانت یې راکه، سبا ته یې درته راوړم.
پرته له دې چې راته وګورې ، بکس ته یې لاس ور وغځاوه، دوې کتابچې یې راته ونیولې، ورو یې وویل:
ــدومره بد اخلاقه درته ښکارم؟
ومې ویل:
ــونه پوهېدم.
لاس یې هماغسې غځېدلی پاتې و.
کتابچې مې راواخیستې، صنف ته لاړم، شېبه وروسته استاد راغی، دی د لنډۍ په اړه غږېده، خو زما ذهن سره
راټول نه و، په خپلو دوو جملو مې فکر کاوه. ما کومه بده خبره کړې وه؟
نه پوهېدم.
سبا ته مې بیا د هماغه ونې لاندې ولید ، ورغلم، کتابچې مې ورته ونیولې:
ــ مننه، وروره.
وېې خندل، خو په خندا کې یې ملنډې ګډې وې. ورو یې وویل:
ــزه په خپله څلور خویندې لرم.
غوسه راغله.
ــنو څه درته ووایم؟
وېې ویل:
ــتر اوسه دې له مانه کوم بېځایه حرکت لیدلی دی؟
ــنه
ــنو بیا ولې رانه وېرېږې؟
په خبره کې یې ورولوېدم !
ــولې ووېرېږم؟
وېې خندل:
ــهمدا چې ورور راته وایې، دا خپله د وېرې او بدګمانۍ علامه ده.
ولاړ شو او صنف ته ننوت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رخصتۍ په وخت کې د پوهنتون د لويې دروازې خواته ګوښې روانه وم، وحيد مې تر څنګ تېر شو، په غوسه يې راته وکتل.
له اعصابو سم نه شو راته ښکاره. پسې غږ مې کړ:
ـ پوروړې خو دې نه يم؟
ګامونه يې ګړندي کړل.
ماسپښين کورته ورسېدم، کوچيني ورور مې زما کتابچې سره راتوشپلې وې. علت مې وپوښت، ويل يې چې بيګاه مې په يوه کتابچه کې رسمونه وکاړل، سور پوښ يې و، اوس رانه ورکه ده.
پر تندي مې مړه خوله راغله. ورور مې د وحيد د نوټ په کتابچه کې رسمونه کښلي ول.
سبا ته لومړی درسي سات خالي و، وحيد مې په چمن کې وليد، ورغلم، پښې يې ورټولې کړې، پرته له دې چې راته وګوري ويې ويل:
ـ د ښځيني له پاره راغلې يې؟
خبره يې سمه وه، خو غيرت راته ودرېد:
ـ نه
ويې خندل:
ـ دروغ مه وايه، ما درته وکتل، مخ دې چينجن نيولی و.
ځواب مې نه درلود.
ـ ليرې شوم.
تفريح شوه، خو د باندې ونه وتم، ځينې نوټونه رانه پاتې ول.
نږدې غږ مې واورېد.
ـ وښينه ټوکه وه.
ورو مې کتل. وحيد و.
ځان مې مصروفه ونيو.
وحيد يوه شېبه ولاړ و، بيا د باندې ووت.
له تفريح وروسته د ګرامر استاد راغی، خدای خبر، طبع يې خټه وه، د درس ورکولو حوصله يې نه لرله. بس! مازې يې تېر درس تکرار کړ، مخکې له دې چې له صنفه ووځي، د مېز پر سر يې يو چيټر (د نوټ پاڼې) کېښود او د چيټر کاپي يې د هر محصل له پاره ضروري وګڼله.
د استاد له تګ سره سم، ګډوډي شوه، هر محصل په دې هڅه کې و چې چيټر د کاپي له پاره ورسره يو سي. وحيد رامخته شو، نظر يې دا و چې دی به په خپله له چيټره د برش کاپياني واخلي.
ټول قانع شول. سبا ته زه غيرحاضره وم، بله ورځ وحيد نه و راغلی، بس، يوازې ما چيټر نه درلود. خو وحيد دوهمه ورځ هم غيرحاضري وکړه. چيټر ضرور و، له يوه ټولګيوال مې د وحيد د ټليفون نومره واخيسته، غږ يې نيولی و، رایاده يې کړه چې ساعت وروسته به په پوهنتون کې يم. خبره يې سمه وه، په تفريح کې راغی، په شخصي جامو کې و، لاندنۍ شونډه يې ماته ښکارېدله.
ومې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـناروغ يې؟
ويې څندل:
ـمهمه نه ده.
چېټر مې ورنه واخيست، دی له خبرو پرته روان شو، تر هغو مې پسې کتل چې د پوهنتون تر عمومي دروازې ووت.
نا ارامه وم، په زړه کې مې ملامتي راټوله وه، د وحيد چاودلي شونډه مې له ذهنه نه وته.
په سبا چې کله صنف ته ورغلم، لومړی مې په وحيد پسې سترګې ورغړولې، خو څوکۍ يې تشه وه. نه پوهېږم، ولې؟ خو وحيد مې ټوله ورځ په زړه کې ولاړ و.
ماخستن مې سل زړونه سره وتړل، د وحيد د ټليفون نومره مې ووهله، زنګ ورته، خو ځواب مې وانه ورېد.
پاو ووت، زنګ راغی، وحيد رايادہ کړه چې اوس ښه دی، راتلونکې شنبې به په پوهنتون کې وي.
مريم وټوخل، غلې شوه، په بېړه مې د کمپيوټر سکرين ته وکتل، د خبرو وخت لا پاتې و.
چو په چوپتيا شوه، خو دقيقه لا نه وه تېره چې بيا مې د مريم غږ واورېد:
ـوبښه، د ټايپ بيطرۍ کمزورې وې، پوهېږې، دا د غروي په اندازه کوچينی ټايپ دی، ښه ثبت کوي، د فلش ځای هم لري، لوسي راته راوړ، ټيپ شوې خبرې په اسانۍ سره کمپيوټر ته ليږلی شم. ښه کيسه مې کوله.
مريم غلې شوه، يو سوړ اسويلی يې ويست، ويې ويل:
ـپوهنتون ليرې و، څو نجونو په ګډه يوه تونس موټر ته مياشتنۍ کرايه ورکوله، موټر به هر سهار اووه نيمې بجې راپسې راته، په لاره به يې څو نورې نجونې هم را اخيستې او دولس نيمې بجې به بيا د پوهنتون مخې ته ولاړ و.
نجونو به په لاره کې خبرې کولې، خندل به يې او د يوې بلې حال به يې اخيست.
وخت تېرېده، پوهنتون ته پر لار يوې نجلۍ رايادہ کړه چې رنګ دې بدل دی، ورځ تر بلې ډنګرېږې. دې خبرې ته د نورو نجونو هم پام شو، د يوې نظر دا و چې د پخوا په څېر نه خاندم، بلې ويل چې له خبرو هم لوېدلې يې، درېيمې بيا دا بدلونو نه دمينېدو علايم ګڼل.
نه پوهېدم، خو ما تر دې دمه مينه نه پېژندله.
په کور کې مې هم وضعې بدلون کړی و، ماته نه مالومېده، خو مور مې ويل چې له ډوډۍ ژر ولاړېږې، غلې يې، په نه خبره غوسه درځي.
فکر مې وکړ. ما کوم غم درلود؟
نه، هر څه د پخوا په څېر ول، يوازې زه بدله شوې وم. يو څه رانه ورک وو.
په ذهن مې زور راووست، ورکه مې ومونده، د وحيد ليدو به خوشالي رابښله.
له ځان سره مې وويل:
ـمينه همدا ده؟
مريم وټوخل، سوړ اسويلی يې ويست، خبرې يې وغځولې:
ـما نه غوښتل چې مينه شم، خو مينه وم، پوهېږې؟ د مينې ښې مې ولېدې. لومړی مې په دعا کې بدلون راغی، يو بل هم پکې ګډ شو، له مور، پلار او ورور سره به مې يو پردی هم په زړه کې راګرځېده. نه مې غوښتل، خو د سلام له ګرځولو سره به مې وحيد نيغ سترګو ته ودرېد، غم مې نه ورباندې لورېده، له خدايه به مې د ده خوشالي غوښته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته وويرېدم، په لمانځه کې به مې لا د وحيد څېره تر مخې تېرېدله، د سهوې سجدې ډېرې شوې.
يو پردی انسان مې ژوند ته راغی، خپل رانه پردي شول.
د مريم خبرې مې ودرولې، غوږ مې ونيو، د کور دروازه ټکېده.
ورغلم، د ګاونډي زوې راته وويل چې غرمې ته څه مه پخوه، ډوډۍ درته راوړم.
زحمت مې نه پرې لورېده، خو دی شله و. ومې منله.
له چوترې مې دوه- درې وچ لرګي راواخيستل. کوټې ته راغلم، يو غټ لرګی مې پر سره انګار کېښود. بېرته کمپيوټر ته کېناستم، خو بيا دروازه وټکېده. ورغلم، دوو وړو ماشومانو خير غوښت. يوه ته مې لسګون ونيو، بل مړې سترګې راته ونيولې، خو ماتې پيسې نه وې راپاتې، په سلګون مې زړه نه کېده. وريادة مې کړه چې په دې لسګون کې دواړه حق لرئ، نيمي يې کړئ.
دروازه مې پورې کړه، چوترې ته لا نه وم ختلی چې له کوڅې شور او زوږ راغی. دوو ماشومانو د لسګون پر سر سره خوړلي ول.
کمپيوټر ته کېناستم. مريم ويلي ول:
ـنه مې له درسونو سره زړه تړلی شوای او نه هم د مور، پلار او کوچيني ورور خبرو خوند راکاوه. هر څه بدل شول. هر څه. په ژوند کې مې يو لوی بدلون راغی، داسې بدلون چې خوشالي يې رانه واخيسته، خوراک مې هېر شو، د شپې به تر ډېره ويښه وم.
مور ته مې اند ښېښنه ورلوېده، روغتون ته يې بوتلم، ډاکټر رنګارنګ معاينات راته وليکل، دوا يې راکړه، خو زه پوهېدم چې کومه ګټه نه لري، د لابراتوار ماشينونه په مينه څه پوهېدل.
ورځ په ورځ خوړل کېدم، خو علت يې له ما پرته بل چا ته نه ومالوم. ان وحيد ته هم نه.
بيا د دروازې د ټکېدا غږ راغی، پوهېدم چې سوالګر دي، ځکه جومه وه، د جومې په ورځ خيرات غوښتونکي ډېر ول. ځان مې غلی ونيو، خو د دروازې ټکا ډېره شوه. د مريم خبرې مې ودرولې، کورتۍ ته ور ولاړ شوم، جېبونه مې ولټول، ماتې روپۍ نه وې.
فکر مې سم وخوت، په دروازه کې دوې زړې ښځې او د اوو کالو په منګ يو ماشوم ولاړ و. د ماشوم چاودې بغور د يخنۍ له لاسه سره ښکارېدل.
نه مې په زړه کېږي چې کوم سوالګر ته مې تر لسو ډېرې افغانۍ ورکړې وي، ځکه ډېر دي، په کوم يوه پسې به يې ورسيږې، خو د دې ماشوم سترګو تاثير راباندې وکړ، سترګې يې ژوندې نه راته وايسېدې، بې روحه وې، بس، لکه د سترګو پر تور چې يې خړ پلاستيک پروت وي، ما هيڅوخت د يو چا په سترګو کې دومره درد او نا اميدي نه وه ليدلې.
سلګون مې ورته ونيو او دروازه مې پسې پورې کړه.
کوټې ته لاړم، خو لا مې د ماشوم سترګې تر مخې تېرېدلې. وروسته مې يوه ټکي ته پام شو، هره ورځ مې په لسګونو سوالګر ليدل، پښتانه پکې ډېر ول.
يوه شېبه بخارۍ ته نږدې پرېوتم، بيا د مريم خبرې راپه زړه شوې، څوکۍ ته ور وښوېدم، ويلي يې و:
ـوخت ووت، وحيد مې يوائې په پوهنتون کې ليد.
وحيد به هم تر نورو له ماسره ډېرې خبرې کولې، خندل به يې، غږېدا يې له خونده ډکه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کله به یې ټلېفون هم راته وکړ، پوهېدم چې د هغه هم راسره جوړه وه، خو هیڅکله یې له خولې د مینې خبره راته راونه وته.
یوه ورځ د تفریح په وخت کې له څو نجونو سره ولاړه وم، ګرمي وه، نجونې په یوه خوله وې چې ایسکریم اخلو. روان شوو، وحید مې ولید، صنف ته ننوت، نجونو ته مې بانه وکړه، ورغلم، وحید پر مېز ناست و.
غټې توري سترګې یې راواړولې، خیره یې نیولې وه. ورو یې وویل:
ـ مشوره راکه!
په حیرانۍ مې ورته وکتل، ده په خپلو تورو وینښتو کې ګوتې تېرې کړې، ویې وویل:
ـ ورونه مې په لندن کې دي، غوښتی یې یم.
زنګنونه مې ولړځېدل، پر څوکۍ کېناستم.
د وحید غږ مې واورېد:
ـ دا یو کال راپسې ول، خپل هوټل لري، وایي چې کار ډېر دی، په بل چا باور نه شو کولای.
غلی شو، سر یې وځړېد، ورو یې وویل:
ـ خو زه غواړم چې پوهنتون خلاص کړم، له خپله وطنه مې زړه نه ځي.
د ژړا چیغه مې ستونې ته راغله، ولاړه شوم، وحید راپسې غږ کړ:
ـ چېرته ځې؟ څه پکې وایې؟
دهلېز ته راووتم، ګڼه ګوڼه وه، ځان مې نه شو کابو کولی، د مخامخ صنف دروازه مې خلاصه کړه، څوک نه و، کېناستم، سترګې مې ډکې وې، خوهځه مې کوله چې له خولې مې کوکه راونه وځي.
ښه شېبه ووته، دروازه خلاصه شوه، یو هلک و، په حیرانۍ یې راته کتل.
ولاړه شوم. له پوهنتونه ووتم، ټکسي ته مې لاس ونیوراوه، سات وروسته په کور کې وم. مور ته مې سردردي بانه کړه.
خپلې کوټې ته لاړم او پر کټ اوږده وغځېدم.
مور مې ډوډۍ راوړه، خو ګوله مې تر ستونې نه تېرېده.
ماسپښین مبایل وشرنګېد، وحید و، د ناځاپي ورکېدو پوښتنه یې کوله.
څه به مې ورته ویل؟ بس! ده ته مې هم ناروغي پلمه کړه.
د سمستر امتحان یې واخیست، نتیجه راووته، په ډېرو مضمونونو کې پاتې وم.
وخت ووت، وحید ته وېزه راغله. د خدای په امانۍ جرات مې نه درلود، یوه اوونۍ درس رانه پاتې و، له وحید سره مې په ټلېفون کې مخه ښه وکړه، دی لاړ او زما روح یې هم ورسره یووړ.
د مریم له دېرشو د قیقو غږېدا مې همدومره خبرې راویستې
ورځ تېره شوه، ماخستن ته مې یو میلمه درلود. دی سپین ږیری و، له کلي یې د تدوای له پاره مخه رانیولې وه.
بوډا تر ناوخته وینښ و، پخوانی کیسې یې کولې، خبرې یې ښې وې، خو تکرار یې ډېر درلود، وړه کیسه به یې ټکي په ټکي راته تېره کړه.
بله ورځ تر غرمې ورسره وم، تر دولسو بجو په ډاکټرانو وګرځېدو، یوه بجه د دوا له پنډې سره کلي ته روان شو، د خدای په امانۍ پر وخت یې دعاوې راته کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماخستن وختې پرېوتم.

* * *

سهار دفتر ته لاړم، د مريم ايمېل نه و راغلی، ورځ تېره شوه، تر رخصتۍ مخکې بيا کمپيوټر ته کېناستم، هيڅ هم نه وو.

ماخستن مې ديگ پخاوه چې د مريم ټلېفون راغی. غږ يې بېسېکه و، له هرې خبرې سره به يې ټوخل.

دې د خبرو د نه رالېږلو علت، د ټوخي ډېر والی گاڼه.

مريم لنډه وغږېده، ژمنه يې وکړه چې سبا ته به نورې خبرې راليږي.

ما هم غږېدا ونه غږوله، په غوړو کې د پرتو پيازو ټکا خته، رنگ يې مخ په ژېړېدو و.

خو ماخستن نهه بجې بيا ټلېفون وشرنگېد، مريم وه، ژړل يې...

د (ولي) ټکی مې خولې ته نه راته، هماغسې مې پرېښوده، دې تر ډېره وژړل، بيا يې په غريو کې ښښنه وغوښته، رايادە يې کړه چې د زړه د تشولو له پاره بل څوک نه لري.

مريم يوه خبره کوله. ويل يې چې د کوچيني ورور په وينو لړلی غوږ يې له ذهنه نه وځي.

غلی وم کيسه نه وه رامالومه، هيڅ مې هم نه شوای ويلای.

ټلېفون قطع شو، سکرين ته مې وکتل، مريم، پينځه دقيقې ژړلي ول.

* * *

د خيرخانې په کوتل کې مې د موټر ښيښه خلاصه کړه، يوه همکار په بېړه لاس وروغځاوه، په خندا يې وويل:

_يخني ده.

سوړ شمال مې له مخه ليرې شو.

موږ هره دوشنبې ساحې ته ځو، همکاران بايد جوړې کړې راډيويي خپرونې خلکو ته ور واوروي، د هغوی نظريات واخلي او په راتلونکو خپرونو کې يې په پام کې ونيسي.

له موټروان سره اته تنه وو. په نيت کې مو د کابل د استالف ولسوالی نيولې وه.

د خيرخانې له کوتله ور هاخوا په سلگونو ښکلي، څو پوړيزه، پاخه کورونه په مخه راغلل، په واورو کې ولاړ ول، هر يو يې په لکونو ډالرو ارزېدل.

مخکې لاړو، نوي ښارگوټي په چټکی سره تېرېدل، پای يې نه و، د ليرو پرتو کليو نيمايي کورونه پاخه وو. هر دوه، درې سوه متره وروسته به د مکتب يا ليسې لوحه راغله. خلک تازه او پرېوللي ښکارېدل.

يوه اوونۍ مخکې سفر مې سترگو ته ودرېد، غزني ته تلم، د کابل له ښاره همدومره ليرې شوی وم، خو نه مې پوخ د ښوال ولېد او نه هم خوشاله څيره. بس يواځې تور سړک او روانې موټرې د يو ويشتمې پيړی ننبې وی.

يو نيم ساعت مو مزل وکړ، لس بجې د استالف تخت ته ورسېدو، دروازه خلاصه شوه، د موټر ټابرونه تک تور او سوتره ښکارېدل. ټوله لار پر پاخه سړک راغلی و.

د استالف تخت لوړه غونډۍ ده، د ناجو زړې ونې پرې ولاړې دي. دواړو لورو ته يې گڼ کورونه ښکارېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تخت پر سر یوې لویې ونې ته ودرېدم، وچه وه، نیمایې تنه یې سوځېدلې ښکارېدله.
یو غږ مې واورېد:
ـاز وقت های جنگ است.
مخ مې ور واړاوه، یو بوډا پیتاوی ته ناست و. د زړو ونو کیسه یې راته تېره کړه، ویل یې چې دا ونې یو نیم سل کاله عمر لري، دا لګېدلې ونه مو د تیرو جګړو یادګار ساتلی دی.
شاوخوا مې سترګې ورغړولې، لاندې په سپینو واورو کې د روانو اوبو تر څنګ له ګنې ګونې ډک بازار و، په دوکانونو کې استالفي لوښې ځلېدل.
د بوډا خبره سمه وه، د جنګ علامې نه وې پاتې، ان په واورو پټ غرونه هم ژوندي ښکارېدل.
یوه همکار مې راغږ کړ، ورغلم، تر یوې ونې لاندې څو ماشومان راغونډ ول، دوی یوه راډیویې خپرونه اورېدله. ټول غلي ول، تر پایه یې یوائې ټایپ ته کتل.
همکار مې د خپرونې د ژبې او مالوماتو په اړه څو پوښتنې ورنه وکړې. ټول پوه ول.
له یوې دولس کلنې نجلۍ مې وپوښتل:
ـاوس خو مکتبونه هم رخصت دي، نو له کتابونو ډک بکس دې ولې غاړې ته اچولی دی؟
لاندې بازار ته یې ګوته ونیوله، را یاده یې کړه چې هلته ژمني کورسونه دي، د شاوخوا کلیو نجونې او هلکان د راتلونکې کال درسونو ته تیاری نیسي.
لویدیځ ته مې وکتل، د اوږده غځېدلي غره سپینې څوکې لمر ځلولې، خو د همدې غره ور هاخوا لا اوس هم جګړه وه، واورې یې تورې او پخڅې په وینو سرې وې، سپین ږیرو به ماشومانو ته کیسې کولې " وو، نه وو ، په پخوا زمانه کې یو مکتب و...." خو دلته، په دومره لنډه فاصله کې سپین ږیري وایي "بود نبود ، در زمانه های قدیم جنګ بود... جنګ، درخت تخت استالف را سوختاند..."
د ملګري غږ جټکه راباندې راوسته.
ـراځه ! لاندې بازار ته ورکښته شو.
د هغه خبره سمه راته وایسېده، موږ تر یوې بجې په استالف کې وو. ملګرو مې له خلکو سره مرکې وکړې، د خپرونو په اړه یې د دوی نظریات واخیستل، درې بجې دفتر ته راورسېدو.
وار له واره مې ایمېل وکوت، د مریم خبرې مې په فلش کې راواخیستې، تیاره ماښام په کور کې وم.
مریم ویلي ول:
ـوخت لمر و او زه هم د یخ توټه. په لنډ وخت کې مې د اوږو هډوکي راوختل، تر سترګو مې تورې حلقې تاوې شوې، د کور په دهلېز کې به له ولاړې هېنداري ښویه تېرېدم.
په دربیمه میاشت ټلېفون راغی، وحید و، لنډ وغږېد ، ویل یې چې په همصنفیانو پسې خپه شوی یم.
سخته وه، په ډله کې یې راوستم، خو وروسته مې زړه سره راټول کړ، هېره یې نه وم. نومره مې تر اوسه ورسره وه. غلې وم. سبک مې ختلی و. د قبرونو لیدو به ارامې رابښله.
خو څه موده وروسته مې ژوند ته تمه پیدا شوه. بس، یو لیرې خپل مو له کوچنیانو سره لندن ته ورسېد.
پلار ته مې وویل، د لندن خوبونه مې ورته تېر کړل، راتلونکې هوسایې مې یې سترګو ته ودروله. نه یې منله، رایاده یې کړه چې په خپل وطن کې ښه یو ، وچه، لنده رارسیږي، پردي ملکونه څه کوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مور سره کېناستم، د لندن په صفتونو مې خوله سترې شوه، د هغې ځواب هم منفي و.
چاره نه وه. کوچيني وروړ ته مې په غوږ کې ورپوه کړل، ذهن يې له خيالي دنيا ډک شو، ژر يې قناعت وکړ.
اوس نو په څلورو کې دوه تنه مخالف ول.
وروړ او خور به هره ورځ د خيالي ژوند په اړه غږېدل، کيسې به يې کولې، خپل راتلونکی به يې په مزو کې ليد.
دا خبرې مې په مور او پلار نښې نه لګېدې، اول يې نصيحت کاوه، واقعي ژوند ته يې راګرځولو، خو وروسته يې پر دوی هم تاثير وکړ، د لندن له خبرو يې خوند اخيست.
يوه ورځ مې مور د خپلوانو کره تللې وه، کله چې راغله، وار له واره يې د لندن کيسې راواخيستې. خبره مالومه شوه، دې له لندن نه زموږ د خپلوانو راليږلې عکسونه ليدلي ول. ويل يې چې اولادونه يې په اسرات کې ول.
مور مې دا هم وويل چې د کورنيو د قبليدو چانس ډېر دی.
بس! پلار مې هم راضي شو، په لومړي ځل يې د کابل له دوړو او د دوکان ترمخ د لښتي له بوي ناکه او بو شکايت کاوه.
ما ته خدای راکړه، رنګ مې راوګرځېد، ژوند خوږ راته وايسېد، راتلونکې مې له وحيد سره ليده. ډېر وخت به مې د انګليسي ويلي کتابونه له سره کتل.
پلار مې د خپلو ملګرو په مرسته يو قاچاقبر وموند، قاچاقبر د هر سړي پر سر اتلس زره امريکايي ډالره غوښتل، خو معامله پاکه ښکاربدله، پيسې په کابل کې، له صراف سره ايښودل کېدلې. بس، لندن ته په رسېدو يې يو ټليفون غوښت. پلار مې صراف ته د رسېدو ډاډ ورکاوه او قاچاقبر خپلې پيسې اخيستې.
بل شرط دا و چې سفر زميني دی.
همدومره.
مور ته مې پر ځمکه تګ خوند ورنه کړ، ويل يې چې سل خطره ورسره تړلي دي. خو د پلار د ليل مې دا و چې د طيارې تګ ډېرې پيسې غواړي، ده د هر نفر پر سر ديرش زره ډالره ياد کړل، دا يې هم وويل چې له دې سره، بيا هم ټول سفر په طياره کې نه شي کولای، ځينو ملکونو ته به پر ځمکه ور اوړې.
د پلار په خبرو کې ما هم يو څه مرچ او مساله ورګډه کړل، د يوې کورنۍ کيسه مې ورته تېره کړه، ومې ويل چې په همدې لارو روان شول، خو اوس په اروپا کې دي.
درې نفره په يوه خوله ول، مور مې هم راواوښته.
زموږ کور بې نقشې و، پلار مې نفر ورته راووست، پنځه اويا زره ډالره يې جوړ کړل. د دوکان او کور وسايل هم خرڅ شول، پلار مې لس لکه افغانۍ ډالرو ته واړولې، ورغی، د څو شاهدانو ترمخ يې دوه اويازره ډالره له صراف سره کېښودل، پاتې پيسې مې ما او مور په خپلو زېرپيرانيو کې وګنډلې. په حويلۍ کې د منو د ونې پاڼې مخ په ژېړېدو وې چې له کوره راووتو.
مريم غلې شوه، سوړ اسويلی يې ويست او خپلې خبرې يې وغځولې.
ـ تر نيمروزه کومه ستونزه نه وه، بس، شپه مو په کندهار کې تېره کړه او بله ورځ غرمه رباط ته ورسېدو.
رباط د افغانستان هغه کونج دی چې په ايران او پاکستان، دواړو پورې نښتی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور په یوه کوچیني بازار کې له موټره کښته شوو، پلي روان وو، مور مې څو ځله په ځنګ ووهلم، پوه یې کړم چې چادرې په خاورو کې درپسې کښې، خو وروسته خندا راغله، د چادرۍ له وړو څلورکونجه سورویو مې ورته کتل، دې په خپله دوه ځله ټوټه ووهله، د چادرې پیڅکې یې په پښو کې بندیدلې.

شېبه وروسته د تېلو د پلورلو یوه دوکان ته ودرېدو، پلار مې یوه کوچیني کاغذ ته وکتل، دوکاندار ته یې څه وویل، هغه مخامخ ګوته ونیوله.

مور مې په بېړه کوچیني ورور تر ولیو ونیو، د موټر سایکل د برېک کرښنده اواز پورته شو.

مور په پلار پسې ګامونه واخیستل، یوه تنګه کوڅه مو په مخه ورکړه، کوڅه لنډه راتاو شوې وه، بېرته د یوه خړ دوکان تر مخ ودرېدو.

پلار مې پر بایسکل سپور سړی ودراوه، سړي یوه هلک ته ورناره کړه، هغه ته یې څه وویل، نه پوهېدم، بلوچي ژبه راته ښکاره شوه.

هلک روان شو، مور هم ګامونه پسې واخیستل. یوه خیرنه پرده مې لیرې کړه، تیوخی راغی، لویه کوټه د چیلم له لوګي ډکه وه. په بیړه مې دواړو خواوو ته وکتل، څو تنه پر غوړ تخت پراته ول، خرهاری یې خوت، ځنګ ته یې پر پلاستیکي څوکیو دوه ځوانان ناست ول، د یوه له خولې سپین لوګی راووت، د چیلم سرخانه سره انګار نیولې وه.

په هلک پسې د لرګي پر زینو وختو، تنګ دهلېز و، دواړو غاړو ته یې غوړ ورونه راپرې ول.

همالته ودرېدو، هلک په منډه لاندې کښته شو.

یو تور، ډنګر سړی راغی، پلار مې کاغذ ورته ونیو، سړي هیڅ هم ونه ویل، له جېبه یې کونجي (کیلي) راویسته، دروازه خلاصه شوه.

زه، مور او کوچیني ورور مې وړې کوټې ته ورننوتو، پلار مې په دهلېز کې له سړي سره ودرېد.

ما دروازه پورې کړه، مور مې کړکۍ ته لاس وروغځاوه، په کوټه کې د خولو له پخواني تروش بوی سره پوست باد ګډ شو.

مور ته مې وکتل، خندا راغله، سپین مخ یې د چادرۍ د سوریو په اندازه سپېره و..

ما هم خپله چادري لیرې کړه، شاوخوا مې وکتل، له کاه ګلي دېواله، زنګن میخ راوتلی و، چادرې مې پر میخ راوځړوله.

ورور مې ورسۍ ته ولاړ و، ورغلم، د هغه د ککرۍ پر ګنو تورو ویښتو مې زنه ولګوله، لاندې مې وکتل، یوه دوکاندار وچې سترګې راته نیولې وې.

ګام شاته شوم. دوکاندار د ورسۍ د شنه چوکاټ تر لاندېنۍ برخې پټ شو.

مخامخ د دوکانونو خړ بامونه ښکارېدل، زاړه ټیمان، مات چوکاټونه، د تېلو غوړې بوشکې... پرې پرتې وې. تر ټیټو غونډیو ورهاخوا د سمندر غوندې هواره دښته ښکارېدله.

کړپ شو. مورته مې وکتل، د اوږې لوی بکس خلاصه خوله پروت و. مور مې مخ ته آیینه نیولې وه، پر یوه ټوټه یې د سترګو شاوخوا دوړې پاکولې.

ورور مې یو دم چیغه کړه، منډه یې واخیسته، له وره سره ودرېد.

رنګ یې ژیړ و، په راوتلو رډو سترګو یې ورسۍ ته کتل.

مور مې چټکه ولاړه شوه. علت یې وپوښت،. هلک لړزې اخیستی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسی ته مې وکتل، په بېړه شاته شوم، تر بښينې لاندې يو مړ ژواندی کربوړی پروت و.
پلار مې له ډکې پلاستيکي خلطې سره کوټې ته راغی، کربوړي ته يې لاس ور وغځاوه او د تشناب له کاغذ سره يې يو ځای د ورسی تر خلاصي پلې، لاندې وغورزاوه.
پلار مې پر هواره خيرنه توشکه کېناست، خلطه يې خلاصه کړه، شېبه وروسته د ټولو ژامې خوځېدلې. کيک مو له پېپسي سره خوړ، خوند يې نه راکاوه،خو پلار مې ويل چې د هوټل تر خوراکه پاک دی.
له ډوډۍ وروسته اوږده وغځېدو، ستړي وو، ورور ته مې مخ ور واړاوه، لا يې د کربوړي ځای ته کتل، د توشکو له سوړ بوی سره د تېلو غوړ بوی هم ګډ و.
له پلاره مې وپوښتل:
_ابا: دلته د تېلو دوکانونه ډېر دي، ولې؟
ويې ويل:
_تر پولې ور هاخوا د ايران، زاهدان دی، تېل په بوشکو کې قاچاقي را اوړي.
پلار مې غلی شو، ور ومې کتل، له خپل سپين لستوڼي يې توره غټه سپږه ور واخيسته، ولاړ شو او لاس يې تر کړکۍ ويست.
ماته يې وکتل، ويې خندل، بېرته پر خپل ځای پرېووت، ورو يې وويل:
_خارج ته تګ، دا کيسې لري.
مور مې ورته وکتل، نه وه پوه شوې.
ټلېفون راغی، خبرې مې ودرولې، مريم وه، د خبرو د رسېدو ډاډ يې غوښت.
وريادہ مې کړه چې کمپيوټر ته ناست يم.
ښنه يې وغوښته، ويې ويل چې ساعت وروسته به ټلېفون وکړي.
بېرته مې د کمپيوټر کيبورډ ته لاس ور وغځاوه.
مريم ويلي ول:
_ماښام د کوټې دروازه وټکېده، پلار مې دهلېز ته ور ووت، پاو وروسته بېرته راغی، ويل يې چې سبا ورځ هم همدلته يو.
ورور ته مې غوسه ورغله، خو مور مې له خدايه خير غوښت.
د شپې تر ډېره خوب نه راته، ورور مې له پلار سره ويده و، نا ارامه ښکارېده، نه پوهېدم، سپږې وې، که ورږې، زه يې هم خوړلم، د کمپلې د بوی له لاسه مې مخ نه شو پټولی.
سبا، تر غرمې کړکۍ ته نږدې ولاړه وم، بازار ته مې کتل، په پټکو او خوليو کې به يو نيم سر تور سر هم تېر شو، پسې وبه مې کتل، سر تور کسان پاک ښکارېدل، رنګونه يې هم ښه ول، ډېرو يې پر موډ برابر پطلونونه اغوستي وو، داسې راته واېسېده، لکه له ايرانه چې يې را اړولي وي.
دروازه خلاصه شوه، پلار او ورور مې ول، دوی دوې پلاستيکي خلطې پر غولي کېښودې، مور مې په پوښتونکي نظر ورته وکتل، پلار مې وريادہ کړه، چې په يوه خلطه کې حجابونه دي. دوهمه خلطه يې ور واخيسته او تشناب ته ننوت.
ورور مې په خوند وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـله نږدې غونډیو ، تودې اوبه راوځي.
په خبره یې ونه پوهېدم.
ورور مې وویل:
ـبازار ته نږدې غونډۍ دي، چینې لري، ما په خپله لاس ورته ونیو ، تودې اوبه راتویېدلې.
د مور غږ مې واورېد:
ـدا څنګه اغوښتل کیږي؟
ور و مې کتل، توره اوږده ټوټه یې پر زنګنو پرته وه.
ودرېدم، ټوټه مې په ځان پورې ونیوله، بېډیو ته رسېده.
ومې ویل:
ـاسانه ده، بس، د ټکري غوندې ځان پکې پټ کړه.
د پلار غږ مې واورېد:
ـڅنګه ده؟
ور و مې کتل، د تور پطلون له پاسه یې سپین یخن قاق اغوستی و.
دا لومړی ځل و چې ما په ملکي دریشي کې لید.
مور مې ولاړه شوه، د ابا د یخن قاق غاړه یې سمه کړه، ورو یې وویل:
ـله کومه دې کړل؟
پلار مې کوچیني ورور ته اشاره وکړه، هغه تشناب ته ننوت. ویې ویل:
ـسرحد دی، په دوکانونو کې هر څه پیدا کیږي.
کور مې سترګو ته ودرېد ، تلویزیون ته نږدې د ابا پخوانی عکس ولاړ و ، عسکري دریشي یې کړې وه. په مخ کې یې یوه ګونځه هم نه ښکارېده، خو اوس هم ښکلی راته وایسېد ، په پطلانه کې ځوان مالومیده.
ورور مې راغی، په کاوبای پطلون کې ښکلی ښکارېده.
پلار مې د یخن قاق له پاسه کورتۍ واغوسته، ویې ویل:
ـسفر مو ماښام ته شو.
د مریم خبرې مې ودرولې.
بخارۍ ته ورنږدې شوم. مړه وه، دروازه مې یې خلاصه کړه، لرګي پوره نه ول سوځیدلي. ور پوه مې کړل، غوټه ایرې مې سترګو ته راغلې. بخارۍ مې په خپل حال پرېښوده، لاړم، تلویزیون مې ولګاوه او کمپله مې پر پښو راکش کړه.
د کارونې پروګرام مې ونه موند ، یا به زما په ذوق نه ول برابر. بس، تلویزیون مې بېرته مړ کړ. د ټلیفون چونګا شوه، ولاړ شوم، د ټلیفون چارجر مې په ساکټ کې بند کړ.
بېرته په کمپله کې پرېوتم. د بخارۍ په نل کې د باد د تاوېدو غږ راته.
ټلیفون راغی، له کمپلې سره ور وښوېدم، مریم وه.
ساکټ ته نږدې ستوني ستغ اوږد وغځېدم، ملا مې سره ولګېده، تر غالۍ لاندې سیمیټ وو.
مریم خوشاله ښکارېدله، خو تر اوسه یې لا په خبرو کې ټوخی ګډ و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خوشالۍ علت مې وپوښت:
را یاده یې کړه چې له دوو میاشتو وروسته یې یو پښتون ولید.
په خبرو کې یې ورولوېدم:
ـځنګه دې وپېژاند ؟
مریم سړه ساه واخیسته:
ـنه پوهېږم. لوسي مې ځنګ ته ولاړه وه، سیروم یې تاړه. له دهلېزه د وطن د خاورې بوی راغی. له لوسي مې هیله وکړه چې دهلېز وګوري.
د سر په ښورولو یې پوه کړم چې د سیروم له تړلو وروسته به احوال درته راوړم.
زما شک سم وخوت، یو چا په ټلیفون کې پښتو ویله.
په بیړه ولاړه شوم، د سیروم ستن مې له لاسه وختله، لوسي تر مټ ونیولم، چیغه مې کړه:
ـپښتون دی.
لوسي په حیرانۍ راته کتل. له هغې مې وغوښتل چې دهلېز وګوري.
همدا سې وشول، یو په ونه لوړ سړی کوټې ته راغی، تر پنځوسو اوښتی و، په څېره کې یې حیراني نه ښکارېدله.
سړي مې سر ته ودرېد، زما پر ککرۍ یې لاس تېر کړ، پر شونډو یې خوږه موسکا پرته وه.
پوه شوم. لوسي په منډه پوه کړی و.
دی لنډ وغږېد، ویل یې چې پکتیاوال دی، خو اوس په امریکا کې اوسي، دی له خپلې ایټالیاوي مېرمنې سره په چکر راغلی و، د سیل په وخت کې یې د مېرمنې پښه اوښتې وه، تر دې کوم بل نږدې روغتون یې نه و موندلی.
له ما یې کومه پوښتنه ونه کړه.
سړي یوه شېبه راسره کېناست، وروسته ټلیفون ورته راغی، له خبرو یې پوه شوم چې مېرمن یې ورته ماتله ده.
مریم وټوخل، غلې شوه. یو دم یې وخندل:
ـښه ! کیسه دې ځنګه کړه؟
و مې ویل:
ـاورم یې، د کار خبرې ترې را اخلم.
ویې خندل:
ـد کار خبرې؟.
پوه شوم، ښه خبره مې نه وه کړې، و مې ویل:
ـهدف مې دا نه و، ته خو پوهېږې، ادبیات دې لوستي، لیکنه چاڼ غواړي.
ویې خندل:
ـټوکه وه.
زړه مې خپل ځای ته راغی.
ویې ویل:
ـکومه پوښتنه لرې؟
ـنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خندا یې وویل:
_خو زه یوه پوښتنه کوم.
وایه.
_هر څه په پښتو درته ووایم که نه، ایرانۍ پارسي او انګلیسي هم پکې ګډه کړم.
خندا راغله:
_پوه نه شوم.
ویې ویل:
_ګوره، په لاره کې له ګڼو خلکو سره مخامخ شوم، ځینو یې پارسي ویله، یو شمېر په انګلیسي پوهېدل، دا سې خلک هم ول چې په نا اشنا ژبو یې خبرې کولې، د هغوی ډېرې خبرې مې په یاد دي، اوس دې نو خپله خوښه، ددوی خبرې هم په پښتو درته ووایم، که نه، په اصلي ژبه یې غواړې.
فکر مې وکړ، پښتو ښه راته ښکاره شوه. دوه علته وو، لومړی، که مې د مریم په خبرو کې نورې ژبې را اخیستی، مجبور وم چې پښتو مانا هم ورسره ولیکم، دوهم دا چې لیکنه بې خونده راتله، ځکه مې وویل:
_نه، هر څوک چې په هره ژبه غږېدلی دی، ماته یې په پښتو ووایه.
ویې خندل:
_سمه ده.
_ښه کومه بله پوښتنه؟
_نه، لوسي راته ولاړه ده، وایي چې خیرنه شوې یې، حمام تیار دی.
ټلیفون قطع شو.
کمپیوټر ته مې وکتل، د مریم خبرې لا پاتې وې، خو د لیکلو حوصله مې نه درلوده.
ولاړ شوم، په کمپیوټر کې مې یوه پخوانۍ هندي سندره راوسته.
ګروپ مې مړ کړ، اوږد پرېوتم، د سندرې نرۍ ساز راته.
کړپ، د پیشو کریږې او پر کاشیو د لوښو د لوېدو اواز راغی.
دهلېز ته مې منډه کړه، له اشپزخانې یوه خیرنه پیشو راووته، غولي ته مې وکتل، د دهلېز پر سره فرش دا سې څه نه وو، چې د پیشو ویشتلو ته جوړ وي. پیشو د دهلېز له خلاص وره ښویه ووته.
د اشپزخانې وره ته ورسېدم، بله پیشو راووته، خو دا پیشو ورو تله، کینې پښه یې درنه پسې اخیسته.
تر پیشو مخکې د دهلېز وره ته ورسېدم، پیشو نوک ونیو، لار ورنه ورکه وه، بېرته اشپزخانې ته ننوته.
ور مې بند کړ، ورغلم، د اشپزخانې پر ګلداره کاشیو ماتي کوکۍ، د وریجو داني او چیچل شوي هډوکي پراته ول.
لړمون مې اور واخیست. جارو ته مې لاس ور وغځاوه، پیشو د ګاز د لوېې ډېبې تر شا غلې وه، وچې سترګې یې راته نیولې وې، وارخطا ښکارېده.
ور مخته شوم، جارو مې تر سر پورته کړه، پیشو هماغسې راته کتل. په سترګو کې یې معصومیت پروت و.
یوه شېبه مې د پیشو سترګو ته وکتل، سترګو یې یوه خبره کوله:
_ملامت نه یوو، په دې وا ورو کې څه وخورو؟
نه پوهېږم، ماته یې په سترګو کې همدا ټکي ښکاره شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیشو ته مې لار ورکړه، دهلېز ته ووته، په وره کې يې نوک ونيو، را ويې کتل، پوه يې کړم چې د دهلېز دروازه پورې کوه او ککړ لوښي سبا ته مه پرېږده.

غولي ته مې جارو ونيوه، د غاب ماتې ټوټې مې راټولې کړې. کله ، چې کوټې ته لاړم، سندره ختمه وه. يخنۍ واخيستم، ګروپ مې بل کړ، بخارۍ ته ور وګرځېدم، غټې، غوړ لرګي ته مې د اورلګيت دانه ووهله، وار له واره يې پرررر شو ، لمبه تر نورو نيمه سوځېدلو لرګو راتاوه شوه.

خوب نه راته، بېرته کمپيوټر ته کېناستم.

مريم ويلي ول:

_مابنام قضا دروازه وټکېده، پلار مې ور ووت، بېرته راغی، رایاده يې کړه چې بايد لاړ شو.

تياري ته ضرورت نه و ، بس، په حجابو کې مو ځانونه ونغاړل، پلار مې د اوږې بکس ور واخيست، همدا يو بکس و ، د ټولو کالي پکې پراته ول.

لاندې کښته شوو ، په يوه ډنګر ځوان پسې موګړندي ګامونه اخيستل، ساه مو لا نه وه سوځېدلې چې په يوه کور ننوتو.

لويه حويلی وه، ډله خلک ښکارېدل، ډېری يې تنکي ځوانان ول، د غاړې له بکسونو يې پوه شوم چې د سفر نيت لري.

يوه دېوال ته ودرېدو ، شاوخوا مې وکتل، شينې ډکی نه تر سترګو کېده، ټوله ځمکه غوړه وه، ځای ځای د تېلو زړې بوشکې پرتې وې.

لويه دروازه خلاصه شوه، يو سيټه باډي لرونکی کوچينی موټر و ، تېزه رڼا يې پر ولاړو خلکو لګېدله.

موټر ودرېد ، ځوانانو منډه ور واخيسته، هر يوه هڅه کوله چې لومړی باډۍ ته ور وخيژي.

د موټر له سيټه دوه تنه راکښته شول، ايراني فارسي يې ويله، دوی په نرمه ژبه د نوبت غوښتنه کوله. باډۍ ډکه شوه، د خلکو ملاوې ترې راوتلې وې.

موټروان زموږ خوا ته اشاره وکړه.

پلار ته مې وکتل، حيران و. ورغی، له خبرو يې پوه شوم چې زموږ ځای هم د موټر باډۍ ده.

پلار مې تر ډېره ورسره و ، لاسونه يې خوځېدل، داسې راته واېسېد ، چې ځای مناسب نه ورته ښکاري. وروسته راغی، بله چاره مو نه درلوده.

ورغلو ، موټروان د باډۍ په پورته سر کې ځای راته جوړ کړ، زه او مور مې په مينځ کې کېناستو ، يوې خوا ته مې پلار ځای ونيو او بل لور ته مې هم ورور. خو بيا مې هم له زنګنو سره د مخامخ ناست ځوان ملا لګېدله.

موټر ته مې وکتل، په وړه باډۍ کې شپاړس تنه ناست ول. دوه نور راغلل، ځای نه و ، د باډۍ په وروستۍ برخه کې له موټره پر وتلو دړو کېناستل.

موټروان باډۍ ته نږدې ودرېد ، مساپرو ته يې ډاډ ورکړ، ويې ويل چې ځانونه کلک ونيسی، ساعت وروسته به په زاهدان کې يو.

موټر حرکت وکړ، ځراغونه يې مړه ول، د سپوږمۍ په کمزورې رڼا کې يې لاره پرې کوله. کله چې به د موټر ټاېر کومې کندې ته ور ولوېد ، ملا به مې په شدت شا ته پر ولاړو اوسپنو ولګېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوو ځوانانو په ټیټ غږ خبرې سره کولې، له غږېدا یې پوه شم چې روان موټر سیمرغ نومیږي، وروسته مې زړه ولړزېد، یوه یې ویل چې تېره اونۍ په همدې ځای کې ډزې وربانددې وشوې.
موټر ودرېد. له موټروان سره ناست برېتور سړی راکښته شو، لیرې بل ګروپونه یې راوښودل، ویل یې چې ایرانۍ پوسته ده، نه به خبرې کوئ او نه به هم سګرټ ته د اورلګیت دانه نیسئ.
وروسته یې ګامونه واخیستل، ما تر هغو پسې کتل چې په تیاره کې ورک شو.
موټر حرکت وکړ، ورو روان وو، بس، د بنیادم تګ یې کاوه، ناست کسان غلي ول، حرکت یې نه درلود، ان د ساه ایستلو غږ یې هم نه راته.
ورور ته مې وکتل، په تورو غټو سترګو کې یې د سپوږمۍ رڼا ګډه وه.
مخکې لاړو، بل ګروپونه رانږدې شول، یو سیوری راغی، هماغه برېتورسړی و، موټر ودرېد، سړي موټروان ته څه وویل، ماشین مړ شو.
سړی باډۍ ته راغی، له ما، ورور مور او یوه بل کوچیني هلک پرته یې ټول له موټره کښته کړل. له ډلې یې اووه، اته، پیاوړي کسان پرېښودل، پلار مې هم پکې و، پاتې مسافر له برېتور سړي سره په تیاره کې ورک شول.
ولاړو کسانو د موټر د باډۍ پر شاتنۍ برخې زور راووست، باډۍ جټکه وخوړه، ټایرونه تاو شول، سیورو حرکت وکړ.
موټروان د سیټ تر ښیښې سر را ایستلی و، مخکیني ټایرونه یې هوارې ته سیخول.
موټر په مړه ماشین روان و، ما بلو څراغونو ته کتل، نږدې ول، سپینه رڼا پر ایراني بیرغ لګېدله.
ناڅاپه موټر ودرېد، د باډۍ وروستۍ برخې ته مې وکتل، یو هم نه و، غږی مې اوږده کړه، ټول پرځمکه پراته ول. پر اوږه مې فشار راغی، د موټروان لاس و، پوه یې کړم چې سر ټیټ ونیسه.
پوستې ته مې وکتل، عسکر و، د لاسي بتۍ سپینه رڼا یې تر موږ نه رارسېدله. عسکر یوه شېبه ولاړ و، وروسته کوټې ته ننوت.
پر ځمکه غځېدلي خلک پورته شول، لاسونه یې د موټر پر شاتنۍ برخه کېښودل، موټر حرکت وکړ.
له سرحدي پوستې واوښتو، موټر ګړندی شو، جمپونه نه احساسېدل، له باډۍ مې سر ور وایست، ټاېر پر توره لیکه تاوېده. بل څراغونه ورو ورو لیرې کېدل. په سترو کسانو کې مې د پلار د سا ایستلو غږ لوړ و
ښه شېبه ووته، موټر ودرېد، شاوخوا مې وکتل، د سپوږمۍ رڼا سپینه وه، خو نږدې غونډۍ تورې ښکارېدلې.
د موټروان ورو شپېلکی مې واورېد. د پله له لاندې ډله کسان راووتل، ټول باډۍ ته را وختل، برېتور سړی له موټروان سره کېناست.
موټر په مړو څراغونو ګړندی روان و، د باد پرهاری خوت، د حجاب ژۍ مې له بغور (اننګي) سره لګېدله.
پاو ووت، لیرې دوه څراغه ښکاره شول، رڼا زموږ خواته را روانه وه، موټر ورو شو، خامې ته ولوېد، مخکې لاړ، ودرېد، رڼا تر ټیټې غونډۍ پټه وه.
دوو مساپرو په یوه خوله وویل:
_ګزمه ده.
د موټر له سیټه خلاصې ګوتې راووتې. ټول غلي شول.
رڼا د غونډۍ له بلې خوا راووته، نېغه د پوستې کمزورو څراغونو ته ور روانه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر حرکت وکړ، پاخه سړک ته وخوت، تګ يې تر پخوا چټک و.
له غونډيو ووتو، د سپوږمۍ رڼا تر ليرې رسېده، هوا ره دښته وه. مخکې لاړو، ګڼ ځراغونه ښکاره شول، نه پوهېدم، بازار و که کوم عسکري ځای، د موټر د ماشين غرهارې خوت، باد تېز لګېده، ټکری مې د زنې دواړو خواوو ته ټينګ نيولی و.
ناڅاپه درب شو، سپيرې دوړې تر موږ تېرې شوې. ورور مې تر مټ ټينګه ونيولم، موټر خامې ته ولوېد، خو تګ يې د پخوا په څېر ګړندی و.
يودم کوکه شوه:
ــورور مې!
په بېړه مې ور وکتل، د باډۍ په وروستۍ برخه کې يوه سړي چيغې وهلې، له موټر وتلې دړې ته مې پام شو، زړه مې ولړزېد، څوک نه و.
د سړي له کوکو سره ژړا ګډه شوه:
ــموټر ودروئ!
د موټر ټايرونه په وړو ډبرو وښوېدل، خلک په دوړو کې پټ شول.
سړي ټوپ کړل، د پاخه سړک خواته يې منډه ور واخيسته.
برېتور سړی تر ښيښې سر راويست. يوه مساپر په بېړه وويل:
ــورور يې ولوېد.
موټر حرکت وکړ. پلار مې د موټر د سيټ بام ته سوکان ونيول. موټر ودرېد. موټروان راکښته شو. په غوسه و، ويل يې چې خپلې غاړې مې درباندې خلاصې کړې وې، څوک چې ولوېدل، نو ولوېدل، زه نه شم کولای چې د بل يوه له پاره خطر ومنم.
يوه مساپر چيغه کړه!
ــدا څنګه مسلمان يې!
کړس شو، مساپر خپل مخ ته لاس ونيو.
ورور مې زما پر اوږه سر کېښود.
موټروان بېرته سيټ ته ور وګرځېد، موټر حرکت وکړ. ليرې دوه تنه ښکارېدل، ناست سړي ځمکې ته سوکان نيولې وو نرۍ چيغې يې راتلې، بل په تورو خاورو کې پروت و.
د مريم خبرې ختمې شوې.
بخارۍ ته مې وکتل، سره وه، خو تاو يې تر کمپيوټره نه رارسېده.

* * *

سهار دفتر ته لاړم، يوه ملګري مې کوژده کړې وه، نورو همکارانو شيرينې ترې غوښته، بس، سلا په دې شوه چې غرمې ته به ماهيان راباندې خوري.
همداسې مو وکړل، شپږ تنه پوره دولس بجې له دفتره ووتو. نږدې ځای د خيرخانې قلعه يې نجارا وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلو ، په یخه هوا کې د ماهیانو خوراک خوند وکړ ، د چایو د سوررلو په وخت ټلیفون راغی ، حیران شوم ، مریم وه ، دې به یوا ځې له ماښامه وروسته ټلیفون کاوه.

د باندې ووتم ، بښنه یې وغوښته ، رایاده یې کړه چې د کار په وخت کې یې مزاحمت وکړ ، خو وروسته یې یودم وویل:

ــد موټرو غږ دی.

یوه مې کړه چې د ماهیانو د خوراک له پاره قلعه یې نجارا ته راغلي یو.

په غږ کې یې بدلون راغی ، په خوشالي یې وویل:

ــپه چهار راهي کې یې؟

ــهو

ــکومې خواته.

ــشمال !

ــخو په جنوبي برخه کې ښه ماهیان ورکوي ، ته ورته وګوره ، زه مې له مور سره څو ځله ورغلې یم.

ومې کتل. تر سړک ور هاخوا له لویې کړایي څخه تاوونه پورته کېدل.

ومې ویل

ــاورې

ــهو

غږ یې ژړغونی و. خو و روسته یې یودم وخندل.

ــهی ، چهار راهي ته وګوره ، هغه بوډا ترافیک شته ، اوږده ږیره لري.

ومې کتل ، یوه ځوان ترافیک د موټرو نظم برابراوه.

مخکې تر دې چې د (نه) ځواب ورکړم ، مریم په خوند وویل:

ــمور به هر سهار همدلته د پوهنتون یوه ملګرې را اخیسته ، خو وروسته یې د دربدو ځای بدل کړ ، ویل یې چې زوړ ترافیک ډېر راته ګوري. بس ، خدای راکړه ، ملګرې به مو ځوروله ، ویل به مو چې زوم خو بیا ولاړ دی.

مریم ټوخې واخیسته ، ټوخی یې اوږد شو ، وروسته یې غاړه صافه کړه ،ورو یې وویل:

ــوبښه.

شاته مې وکتل ، یوه ملګرې مې ساعت ته اشاره کوله.

د مریم نیولی غږ مې واورېد.

ــقلعه یې نجارا څنګه ښکارې؟

ــهیڅ ، لاندې دوکانونه دي ، پورته منزل د ډاکټرانو لوحو نیولی دی ، د ژی واورې د موټرو په لوګیو تورې دي ، خو له سړکه دوړې پورته کیږي.

مریم سوړ اسویلی ویست:

ــاه ، تر هماغه دوړو ځار شم.

یوه شېبه غلې وه ، وروسته یې په غریو کې و ویل:

ــیوه هیله ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـوایه
ـیوه ژوره ساه واخله.
خندا راغله
ـولې؟
ـزما په خاطر
پزه مې کش کړه، د لبنتي بوی له دوړو سره ګډ و، ټوخی راغی، ټلیفون مې لیرې ونیو. خو ومې نه ټوخل.
لاس مې بېرته غوږ ته ورنږدې کړ.
مریم وویل:
ـبختور یې.
ومې خندل.
مریم سوړ اسویلی ویست:
ـ د وطن دوړې مې یادیږي.
غلی شوم.
د ملګرې غږ مې واورېد، ویل یې چې د دفتر کارونه راته پاتې دي، باید لاړ شو.
مریم یو دم وخندل:
ـاه، اصلي خبره مې هېره شوه، سبا د روغتون دهلېز رنګوي، کمپیوټرونه باید لیرې کړي، له سهاره راهیسې د کیسې په ثبتولو اخته یم، غواړم چې ډېرې خبرې درولیږم، رخصتي مو په څو بجو ده؟
ومې ویل:
ـڅلورنیمې.
ـښه، که مې ایمېل ناوخته درورسېد، چې هیر یې نه کړې.
ـسمه ده.
ـوښه، اخیري خبره، که زما منې، تر سړک واوړی، هغه بلې غاړې ته ښه ماهیان پخوي.
هیڅ مې هم ونه ویل، موږ ماهیان خوړلي وو.
دفتر ته لاړو.
په رخصتۍ کې مې د مریم خبرې راواخیستې. ماخستن کمپیوټر ته کېناستم، نه چالانېده، برق کمزوری و.
د ځنګ ګاونډی راپه زړه شو، برق یې نه درلود، زموږ له کوره یې لاین کش کړی و. ورغلم، سیم مې له ساکټه واییست.
راغلم، کمپیوټر چالان شو. ټلیفون وشرنګېد، همسایه و، ویل یې چې ستاسو د حویلۍ د دروازې د سر ګروپ بل دی.
ولاړ شوم، برق مې بېرته ور خوشی کړ.
راډیو مې راواخیسته، یواځې د جنګ خبرونه ول، مړه مې کړه. اورېد وغځېدم، د مریم خبرو ته مې سودا وه. اته بجې وې، د کوڅې د خلکو تروېده کېدو مې د برق د قوي کېدو تمه نه درلوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیاله مې له چایو ډکه کړه، الماری ته ودرېدم، د خرما قوطۍ رانه ورکه وه. برق لاړ، بېرته په خپل ځای کېناستم، د لندو وړیو بوی راغی. ګوتې مې وتپولې، تودې شوې، پیاله چپه وه.

کوټه سپینې رڼا ونیوله، تېزه وه، کمپیوټر ته ورغلم، چالان شو، خو چونګا یې خته. همسایه ته مې زنګ وواهه، وریاده مې کړه چې ضروري کار لرم، که مو ابګرمي بنده کړې وي، لیرې یې کړئ.

فکر مې سم وخوت، د کمپیوټر چونګا غلې شوه.

مریم ویلې ول:

ـیوې زېرزمینۍ ته ور کښته شوو، ساه پکې بندیده، د روغني رنګ بوی یې درلود. دوه ژېړ ګروپونه راځړېدل. کړنګ شو، ټیمي قوطۍ ورغړېده، له دېوال سره ولګېده، پر لانده سیمینټ د نخودي رنګ ځاځکې توی شول.

ورور ته مې وکتل، خپلو پښو ته یې وچې سترګې نیولې وې، د پطلانه شنه پایځه یې په نخودي رنګ ککړه وه.

مور مې د هغه سر په خپل ټټر پورې ولګاوه، مخکې لاړل.

زیرزمینې اوږده وه، د ناستې له پاره هیڅ هم نه ښکارېدل، پلار مې له سیمینټو څو ډکې بوجۍ د بوال ته پرېیستې. پر بوجیو کېناستو، شاوخوا مې وکتل، د رنګ ډک او خالي ډبې پراته ول، ځای ځای د پخو خښتو لندې ټوټې ښکارېدلې.

موټروان دروغ ویلي و، ساعت لاره نه وه، پوره دوه نیم ساعته مو پر پخو او خامو لارو مزل کړی و، سر مې ګرځېده، ملا مې د موټر د اوسپنې له لاسه ټوک ټوک وه.

پر مخامخ دېوال یو سیوری راغی، په عمر پوخ سړی پر زینو راکښته شو، ملا یې ختلې وه، له خولې یې د سګرېټو تېز بوی ته.

سړي یوه نکلي کاسه پر غولي کېښوده، بېرته چو په خوله پورته وخوت.

پلار مې پر کاسه هواره وچه ډوډۍ ورپورته کړه، لاندې سپېرې سپینې وریجې وې.

د ډوډۍ وره ټوټه مې خولې ته واچوله، د ربړ غوندې وه، نه ژدویل کېده، د خاورو خوند پکې ګډ و.

مور ته مې وکتل، په رنګ ککړ برس ته یې وچې سترګې نیولې وې.

پوه شوم، له موټره لوېدلی ځوان یې له زړه نه ووت.

ورور مې ګروپ ته کتل....

پلار مې یو دم مخ واړاوه، وېې ټوخل، وریجې دانه دانه پر رنګ شوي دېوال ولګېدې.

ښښنه یې وغوښته، بیا یې کاسې ته لاس ور ونه غځاوه. ملا یې دېوال ته ولګوله، پورته یې وکتل، له سترګو یې پوه شوم چې په راتګ پښیمانه دی.

ټول غلي وو، ورور مې د مور پر اوږه سر ایښی و، سترګې یې پټې وې. له وریجو یوا ځې یوه ګوله پورته شوې وه. ښه شېبه ووته، سترګې مې درنې شوې.

سمندر و، پراخ سمندر، ډوبه شوم، لاندې تورې اوبه ښکارېدلې. لاسونو او پښو ته مې ټکان ورکړ، اوبه مې ستونې ته راغلې، ترخې وې، ساه مې نه شوای ابستلی، د لاسونو او پښو حرکات مې ډېر شول، سر ته راوختم، مور، پلار او ورور مې هم ځګنو څپو اخیستي ول.

ورور مې چیغې وهلې، مرسته یې غوښته...

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نهنګ لکۍ مې ولېده، له اوبو لوېه خوله راووته، سپین تېره غاښونه يې زما د ورور سر ته سيخ شول، سپين ځګونه سرو وينو ونيول.
چيغه مې کړه، پر خولې مې ترخې اوبه راواوښتې.
مور ته مې وکتل، نه وه، لاندې لاړم، لاس او پښې مې له حرکته لوېدلي ول. پورته مې وکتل، په سپينو اوبو کې د لمر رڼا ګډه وه.
مور ته مې مخ وراړاوه، خلاص غونچه وېښتان يې يوې بلې خواته کېدل، لاندې روانه وه، له خولې يې حبابونه (پوکڼۍ) راوتل.
له سمندري شنو اوږدو پاڼو يو غټ نهنګ راووت، په غاښ کې يې زما د ورور په وينو لړلی خيرې کميس بند و، د مور خواته مې ور وګرځېد، چيغه مې کړه، غږ مې نه راووت، واړه حبابونه مې تر سترګو تېر شول، حبابونه مخ پورته روان ول.
نهنګ ورغی، غټه خوله يې خلاصه کړه. سترګې مې پټې کړې، بېرته مې ورته وکتل، مور مې نه وه، د نهنګ له خولې راوتلي سرې وينې له اوبو سره ګډې وې، له تېرو غاښونو يې زما د مور اوږده وېښته راوتلي وو، اوبو يوې بلې خواته وړل.
نهنګ زما خواته راغی، خوله يې خلاصه وه، چيغې مې وهلې، پلار مې را روان و، نه شوای راتلی، اوبو بېرته شاته ووړ.
غږ مې واورېد، اوږې مې وښورېدې، سترګې مې رڼې کړې. پلار مې په غېږ کې ټينګه نيولې وم، مور مې په حيرانۍ راته کتل، ورور مې لا ويده و.
ومې ويل:
ـ ښه يم. خوب مې لید.
پلار مې بېرته پر سيميټي کځوړې کېناست. کيڼ لاس مې را پورته کړ، دوه نيمې بجې وې.
سر مې درد کاوه، ټوک ټوک وم، د نهنګ خلاصه خوله مې له ذهنه نه وته.
غږ مې واورېد، يو چا زما د پلار نوم اخيست. پلار مې په بيړه پر زينو وخوت، لنډه شېبه وروسته بېرته راغی، ويې ويل چې بايد لاړ شو.
مور مې د ورور اوږې وښورولې، هغه خوبولې سترګې خلاصې کړې، له څه ويلو پرته ولاړ شو.
د باندې راووتو، تياره وه، سپوږمۍ نه ښکارېده.
کوڅې ته راغلو، يو کوچينۍ موټر ولاړ و، پر سر يې د ټکسي لوحه ټومبلې وه.
پلار مې له موټروان سره مخکې کېناست، موږ د شا سيټ ته ورپورته شوو.
شاوخوا مې وکتل، هسکه وه، لاندې په زرګونو سپين او ژېړ څراغونه بل ول، فکر راولوېد، موږ د زاهدان د ښار په څنډه کې وو.
موټر حرکت وکړ، په يوه کوڅه کې راتاو شو، عمومي سړک ته وخوت، مخکې لاړ، سړک ته نږدې په پياده رو کې ودرېد.
موټروان په بيړه دروازه خلاصه کړه، له موږ څخه يې وغوښتل چې له موټره کښته شو، همداسې مو وکړل، سړک ته نږدې په ګڼو ونو کې کېناستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سړک دواړو غاړو ته تېز ژېړ ګروپان بل ول، رڼا يې تر هغو ځانګو رارسېده چې موږ يې تر لاندي ناست وو.
موټروان ته مې وکتل، د موټر له مخکيني ټاېره يې هوا ايسته، شېبه وروسته د موټر پر بانټ کېناست.
چوپه چوپتيا وه، کله کله به يو ـ يو موټر په تېزۍ سره تېر شو.
موټروان شېبه په شېبه خپل ساعت ته کتل.
يو موټر راغی، ټيوټا وه، پر سر يې سور څراغ تاوېده، پر دروازه يې سپاه پاسداران جمهوري اسلامي ايران ليکلي و.
موټر برېک ونيو، يو عسکر له ښېښې سر راويست، موټروان د ټکسي خالي ټاېر ته ګوته نيولې وه.
وروسته يې ټلېفون ته اشاره وکړه، نه پوهېږم، خو دا مانا مې ترې واخيسته چې د بل ټاېر راوړلو ته انتظار باسم.
د پوليسو موټر حرکت وکړ، موټروان سګرېټ ولګاوه، هماغسې پر بانټ ناست و.
وروسته يې ټلېفون غوږ ته ونيو، د لاس له خوځولو يې پوه شوم چې په غوسه دی.
پاو ووت، يو درې سوه درې بس ودرېد، موټروان راغږ کړل، ورغلو، بس ته ور وختو. شاتنۍ اوږده څوکۍ تشه وه.
لاړو او هماليته کېناستو.
بس حرکت وکړ، دواړو غاړو ته واړه زاړه ناست ول، په تورو وېښتو کې د بس د چت د څراغونو کمزورې رڼا ښکارېدله، سپين سرونه هم پاک ول، ځای ځای په تورو حجابونو پوښلې ککرۍ هم زنګېدلې. ټول غلي ول.
مخکې مې وکتل، د بس پر ماشين يو تنکی ځوان ناست و.
نيم ساعت ووت، ځوان ولاړ شو، يو پلاستيکي سطل يې ور واخيست. مخکې راغی، يو ماشوم يې له بغوره کش کړ، ويې خندل، له سطله يې يو جوس ورکړ.
ځوان دوو دريو نورو کسانو ته د اوبو بوتلونه ونيول. وروستۍ څوکۍ ته راغی، سطل يې کېښود، يوې بلې خوا ته يې وکتل، له جېبه يې درې کارتونه راوايستل، ورو يې وويل:
ـ مخکې پوسته ده، پوليس راخيژي. د شا سيټ ته نه راځي، له ليرې هم دا کارتونه ورته پورته کړئ.
پلار مې يو کارت ور واخيست، سر يې وځړېد، بېرته يې ځوان ته وکتل. هغه پر خپلو شونډو ګوته ايښې وه، په ټيټ غږ يې وويل: وارخطا نه شې، لاړ ورسره لرو، پيسې مو ورکړې دي.
ځوان يو دم وخندل، په لوړ غږ يې وويل:
ـ جوس غواړئ؟
د جوس پاکټ يې زما د ورور پر ځنګنو کېښود، مخ يې واړاوه، بېرته موټروان ته نږدې کېناست.
پلار مې کارت راکړ، کارت ته مې کتل، پورته يې شناسنامه ليکلي وه، لاندې د يوه برېتور سړي عکس ښکارېده.
پلار ته مې اشاره وکړه، په شونډو کې موسکی شو، خپل کارت يې راوښود، عکس يې نه درلود.
مور ته مې وکتل، کارت يې په ګوتو کې سره اړاوه، په عکس کې يوه زېرور بوډا سپينه لونګۍ تړلې وه.
يو وړوکی بازار راغی، بس ودرېد، دوکانونه بند ول، خو د هوټل تر لويو ښيښو ور هاخوا ګڼ خلک ښکارېدل، ټولو په قاچوغو او پنجو خوراک کاوه.
بس ته يو وسله وال عسکر راوخوت، په لوړ غږ يې د اسنادو غوښتنه وکړه، لاسونه پورته شول، مور ته مې وکتل، د عکس خوا يې ځانته نيولې وه.
عسکر له لومړۍ څوکۍ راتېر شو، په دوهمه څوکۍ کې يې د يوه بوډا اوږې وخوځولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بوډا تر څنګ ناستې ښځې څه ورته وويل.
. زړه مې ولړزېد ، عسکر مخکې راغی ، مور ته مې وکتل، کارت يې پر ځنګانه ايښی و ، له غروي يې مازې د کاغذ ځنډه مالومېدله، د پلار سترګې مې رډې راختلې وې، عسکر دوو ــ دريو نورو ناستو کسانو ته هم ملا کړوپه کړه. کارتونو ته يې وکتل، ښښنه يې وغوښته، پورته بې پر څو وړو بکسونو ګوتې وتپولې، يو ناست ځوان يې ولاړ کړ، د هغه جېبونه يې وکتل، زمونږ مخې ته ودرېد. د کارت غوښتنه يې وکړه، پلار مې بې عکسه کارت ورته ونيو. عسکر وخندل، پلار ته مې يې اشاره وکړه، دواړه د بس له شاتنۍ دروازې کښته شول.
مور مې ولاړه شوه، مټ ته مې يې لاس ور وغځاوه، بېرته پر خپل ځای کښناسته.
ورور مې په وېره وويل:
ــ ابا يې چېرته بوت؟
ورو ښځينه غږ مې واورېد:
ــ ډېر ښکلی دی.
ورمېږ مې کوږ کړ.
تر مخې مو يوه زړه ښځه ناسته وه، په عينکو کې يې سترګې غټې ښکارېدلې، تر څنګ يې زما ورور ته کتل. وروسته يې ماته مخ راواړاوه، ورو يې وويل:
ــ افغانان ياست؟
غلې وم.
ښځې وخندل:
ــ د ماشوم له خبرو پوه شوم چې ايرانيان نه ياست، خو پاکستانيان هم نه راته ښکارې، د هغوی رنګ مالوم دی. تک تور دی.
مور مې وويل:
ــ افغانان يو.
ښځې له خپل بکسه د بسکيټ قوطۍ راوېسته، ورو ته مې يې ونيوله. ورور مې مور ته وکتل، هغې اوږده باڼه سره وروستل، ورور مې بسکيټ ور واخيست، ويې ويل:
ــ ابا ته خو به څه نه وايي؟
زړې ښځې وويل:
ــ څه وايي؟
مور مې سوړ اسويلی وايست:
ــ هيڅ ! پلار ته يې اند ېښنه ده.
زړې ښځې وخندل، مخکيني غاښونه يې د زرو ول، ورو يې وويل:
ــ مه وېرېږئ، د لارو پوليس د څو تومنو سپي دي.
خبره يې سمه وه، پلار مې راغی، په خپل ځای کښناست، خو د تندي ګونځې يې ژورې وې. مور مې د غوسې علت وپوښت، پلار ور ياده کړه چې سل ډالره يې ورنه يووړل.
موټر حرکت وکړ، ښه شېبه ووته، زړې ښځې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ په تومنو یې بدل کړئ !
ښځه د (ډالرو) په ټکي پوهېدلې وه.
پلار مې د ورور په لاس کې د بیسکیټو نیولې قوطۍ ته وکتل.
مور مې وویل:
ــ ښځې ورکړ.
د باندې تیاره وه، ځای ځای به د بس د څراغونو تېزه ژېړه رڼا پر را روانو ترافیکي لوحو لګېدله، نور هیڅ هم نه ښکارېدل.
سترګې مې درنې وې، د بس د چت سپین څراغونه ورو ورو کمرنګي کېدل، وروسته خوب وړې وم.
مریم وټوخل، ټوخی یې اوږد شو، بیا یې په کمزوري غږ وویل:
ــ شور او زوږ و، سترګې مې رڼې کړې، دواړو غاړو ته کتار بسونه ولاړ ول، خلک یو ې بلې خوا ته ګرځېدل. مور ته مې وکتل، له زړې ښځې سره یې خبرې کولې.
بس تش و، دوې څوکۍ ور ها خوا یوه بوډۍ کتاب وایه.
پلار ته مې پام شو، د مجلو او اخبارونو غرفې ته نږدې له موټروان سره ولاړ و
ورور مې راغی، له سرو شونډو یې د ګشنیزو نرۍ ډکۍ راوتلې و، برګر یې خوړ.
ولاړه شوم، مور مې راوکتل، خو څه یې ونه ویل.
د بس له شاتنۍ زینې کښته شوم، مخکې لاړم، یوه دوکان ته ودرېدم، ژاولو ته مې زړه وشو، خو ایرانۍ پیسې نه وې.
د پلار غږ مې واورېد:
ــ څه غواړې؟
ور و مې کتل، په لاس کې یې پلاستیکي نازکه خلطه نیولې وه. د پیپسې بوتلې او برګر پکې پراته ول.
و مې پوښتل:
ــ تومن دې له کومه کړل؟
کیڼ لور ته یې اشاره وکړه، صرافي وه، د غرفې پر لو یه ښېښه رنګارنګ لوټونه سرېښ ول.
له دوکانه مې دوه درجنه ژاولې راواخیستې، ورغلم، پلار ته نږدې د لرګي پر اوږده څوکۍ لمر ته کېناستم. مخې ته مې وکتل، تر چمن ور ها خوا سیمټي نرۍ سړک و، ډله خلک ګرځېدل، خو پر سړک یو کاغذ هم نه ښکارېده.
پلار مې په ډکه خوله وویل:
ــ تهران ته یو زرو دېرش کیلو متره لار پاتې ده، تر ماښامه به په بس کې یو.
د مخامخ دوه منزله تامیر پر سر لوی ساعت ته مې وکتل، د سهار اووه نیمې وې.
و مې پوښتل:
ــ دا کوم ځای دی؟
ــ د کرمان د بسونو اډه.
یو وړوکی توپ راورغړېد، د مرسل د ګلانو په بوټو کې ننوت. کوچیني ماشوم منډه پسې راواخیسته، بوټي ته نږدې ودرېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلم، توپ د مرسل د بوټي په ژېړو لوېدلو پاڼو کې پروت و. لاس مې ور وغځاوه، توپ مې له اغزنو بوټو راویست.

ماشوم غبرګ، ټنډ لاسونه راته ونیول، توپ یې ور واخیست ، د بس خواته یې منډه کړه.

ګلانو ته مې وکتل، اخره یې وه، مړاوي ښکارېدل.

بېرته پر اوږده څوکۍ کېناستم.

پلار مې وویل:

_مننه درنه کوي.

مخامخ مې وکتل، له ماشوم سره نږدې ولاړې ښځې لاس راته خوځاوه.

پر سړک یوه نجلۍ روانه وه، نری اندام یې درلود ، له ټکري یې د ویښتانو څوکې راوتلې وې.

ومې ویل:

_ملایان څه نه ورته وایي؟

ځواب مې وانه ورېد.

پلار ته مې وکتل، رنګ یې ژېړ و ، دوو راروانو عسکرو ته یې وچې سترګې نیولې وې.

په ببړه مې وویل:

_مه ورته ګوره !

سر یې وځړېد.

عسکر راغلل، د یوه په لاس کې مخابره وه، د دوهم په کمربند پورې توپانچه ځړېدله.

یوه یې وویل:

_ښاغلیه، شاته دې کثافت دانۍ ده.

پلار مې موسک شو ، پښو ته نږدې د پپسي خالي قوطۍ یې ور واخیسته او په سره ټوکرۍ کې یې واچاوله.

مخابره وچونګېده: وارخطا غږ ترې راووت:

_دوه افغانان رانه ورک شول، یو یې اوږده ږیره لري، له رنګه سپین دی، د برش کلن ښکاري، د بل پر مخ د زخم چاپ مالومیږي، دواړه د ترمینال شمالي دروازې ته لاړل.

عسکرو منډه کړه.

پلار مې وویل:

_په موټر کې ناسته مو په خیر ده.

روان شوو ، ورور مې له مور سره ناست و. زړې ښځې کتاب وایه.

پلار ته مې مخ ور واړاوه، د پولیسو ولاړ موټر ته یې کتل:

ومې ویل:

_ویې نه پېژندلو.

پلار مې یوائې موسک شو.

پاو ووت، د سهار چایو ته تللي خلک بېرته موټر ته راوختل، د زړې ښځې لاس ته مې وکتل، ټیټه شوم، پاو کمې اته بجې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر حرکت وکړ، له دښتو او ورو ښارونو تېر شوو، یوه بجه مو په اصفهان کې ډوډۍ وخوړه، ماښام تیاره یې د عمومي سړک پر غاړه له بسه کښته کړو.
د تېلو ټانک و، لیرې رنګارنګ رڼاوې ښکارېدلې.
یو خیرن ډنګر بوډا راغی، موسک و، له څه ویلو پرته یې بکس اوږې ته واچاوه.
په هغه پسې لاړو، د تېلو د ټانک شاته وړه حویلۍ وه، پر چمن کېناستو. شاوخوا مې وکتل، د یوائینۍ کوټې سپین دېوالونه د ونو له ژېړو پاڼو ښکارېدل.
بوډا هماغه کوټې ته ننوت.
ورور مې منډه واخیسته، د هغه له تورو وېښتو ور هاخوا، له وچو بوټو د بتو (قو) سپینې غاړې راوتلې وې.
ورغلم، درې بتې د کوچیني حوض په رڼو اوبو کې ګرځېدې.
پلار مې راغږ کړ، ور ومې کتل، پیاله یې پورته نیولې وه.
ورور ته مې وویل:
ــچای تیار دی.
راویې نه کتل، بتو ته یې د بسکېټ وړې ټوټې وراچولې.
سر مې پسې ونه ګرځاوه، د پلار تر څنګ کېناستم. مور ته مې مخ وراړاوه، د چایو له سورولو یې خوند اخیست.
بوډا یو غاب پر چمن کېښود، څو قند خیشتي پکې پرتې وې.
پیاله مې راډکه کړه.
بوډا په خواره خوله وویل:
ــبل څه خو به مو نه وي په کار؟
پلار مې مننه ترې وکړه، خو بوډا لا په خپل ځای ولاړ و، د خولې د دواړو غاړو ګونځې یې ژورې وې، خندل یې.
پلار مې جېب ته لاس کړ، بوډا ته یې یو لوټ ونیو، خو بوډا لاس ور ونه غځاوه.
پلار مې بل نوټ ورسره یو ځای کړ، بوډا هماغسې خندل.
خوښ مې شو، وږی نه و. خو یو دم یې وویل:
ــډالر غواړم.
پلار ته مې غوسه ورغله، لاس یې ور ټول کړ.
بوډا کېناست، په خواره خوله یې وویل:
ــښاغلیه مه خفه کېږه، دلته یوائې هغه افغانان راوړي چې اروپا ته ځي، ډېر یې ډالر راکوي.
پلار مې وخندل، له پیسو سره یې یو بل لوټ هم یو ځای کړ، بوډا ته یې ونیو، هغه لاس ور وغځاوه، خو هماغه پخوانی خندا یې نه وه.
چمن خوند کاوه، سړه هوا لګېده، د لندو خاورو بوی ته، په ذهن کې مې د وحید خبره راګرځېدله.
بوډا د کوټې تر مخ ولاړ و، پر پایپ یې ځمکه آبپاشي کوله.
نیم سات ووت، بوډا راغی، په لاس کې یې مبایل و، په غوسه یې وویل چې په ماپسې راځئ.
پلار مې بکس ور واخیست، د تېلو د ټانک تر مخ ولاړ ټکسي ته ور وختو.
موټر حرکت وکړ، مخکې لوحه راغله، لیکلي یې و، تهران، لس کیلومتره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو موټر لنډ راتاو شو، خامه وه، کله کله به د موټر ژېړه رڼا د ونو په سپېرو څانګو ولګېده.
پاو ووت، د یوې ټیټې غونډۍ سر ته وختو، لاندې زرګونه رنګارنګ ګروپونه بل وو.
پلار مې موټروان ته تر څنګ وکتل، ورو یې وویل:
_تهران دی؟
ځواب مو وانهورېد.
پاخه ته ور وختو، موټر په نورو سلګونو موټرو کې ګډ شو. وروسته ودرېد، مخې ته مې وکتل، ترافیکي اشاره شنه وه.
شاوخوا مې سترګې واړولې، د مغازو له لویو ښېښو سپینې رڼاوې راوتلې وې. په پیاده رو کې واړه زاړه روان ول، ټول پاک او پربوللې ښکارېدل، د نجونو له نریو ټکریو او تنګو پطلونونو پوه شوم چې اخوندانو ازادي ورکړې ده.
آینې ته مې پام شو، د موټروان پړسېدلې سترګې ښکارېدلې، زما مور ته یې کتل.
موټر حرکت وکړ، زړه مې ډاډه شو، آینه د موټروان د ککرۍ سپینو ویښتو نیولې وه.
غټې ښارو، سړکونه پاک ښکارېدل، د سړک دواړو غاړو ته غځېدلې ګلدانونه لا شنه وو. ځای ځای به هسک تامیرونه په مخه راغلل، عمومي سړکونو ته پخې کوڅې راپرې وې، په هر څه کې نظم لیدل کېده.
هماغسې مخکې تلو، هسک تامیرونه کم شول، زراعتي ځمکې راغلې، خو لا هم ځای ځای ښکلې کورونه ولاړ ول.
موټر له عمومي سړکه ووت، تر ټیټ د بوال تېر شوو، مخکې لاړو، یوې لویې دروازې ته ودرېدو، پر غټه لوحه د برګو غواوو عکسونه ښکارېدل.
دروازه خلاصه شوه، موټر حرکت وکړ، د خوشایو بوی ورو ورو ډېرېده.
موټر ودرېد، کښته شوو، د ونو په مینځ کې نرۍ لار پورته ختلې وه.
مخکې لاړو، موټروان په یوه وړه دروازه ننوت، دوه منزله تامیر و، له یوې کوټې د خندا غږ راته.
دوهم منزل ته وختو.
د مریم خبرې مې ودرولې، د خرما قوطۍ مې راواخیسته او له ډکې پیالې چای سره بېرته کمپیوټر ته کېناستم.
مریم ویلي وو:
_ورور مې وار له واره کټ ته ور ټوپ کړل، ما په کوټه کې دوهمه دروازه خلاصه کړه، نل ته مې لاس ور وغځاوه، لاندې په سره سطل کې د اوبو د تویېدو غږ غلی شو.
آینې ته ودرېدم، مخ مې پاک و.
له تشنابه ووتم. مور مې سرتور سر ناسته وه، پلار مې د تلویزیون د ریموټ بیطرۍ را ایستلې وې.
ورغلم، د مور پر ځنګانه مې سر کېښود.
شاوخوا مې سترګې ورغړولې، کوټه لویه وه، شیرچایي رنګ یې درلود، پر زړه غالۍ د لرګي درې او سپنیز کټونه ولاړ ول.
د مور غږ مې واورېد:
_مه یې څښه!
ورور ته مې وکتل، د کوچیني مېز له سره یې جګ ورپورته کړې و.
پلار مې د اوبو جګ ور واخیست، پزې ته یې ور نږدې کړ، ودرېد، ګروپ ته یې ونیو او له کوټې ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تلویزیون ته ورغلم، سویچ مې کړ، په ګوته مې څو چاینلونه واړول، ملایان غږېدل.
کړکۍ ته ورنږدې شوم، پله مې خلاصه کړه، د چرسو بوی راغی، لاندې مې وکتل، دوه تنه پر پلاستیکي څوکیو ناست ول، د مېز پر سر په سګریټ دانۍ کې سور سوکی ښکارېده.
پله مې وتړله، بلې کړکۍ ته ورغلم، پرده مې چوله کړه، لیرې زرګونه ګروپونه بل ول.
د دروازې کړپ شو، پلار مې تشناب ته ننوت.
مور ته مې وکتل، پر کټ اوږده پرته وه.
ورغلم، د هغې پر ورانه مې سر ولګاوه، ګوتې یې زما پر ویښتو کې تېرې کړې.
چوپه چوپتیا وه، کله کله به د څنګ له کوټې د خندا دپ اواز راغی.
دروازه وټکېده، ورور مې ورغی، د لسو، یوولسو کالو په عمر وچه کلکه نجلۍ کوټې ته راننوته، لوی پتنوس ورسره و، د پیالو د رېږدېدو غږ راته.
ورولاړه شوم، پتنوس مې یې له لاسونو ونیو.
نجلۍ غلې له کوټې ووته.
مېز ته ورنږدې شوم، دواړه د یګ برغولي مې لیرې کړ، مستې وې.
د پلار غږ مې واورېد:
ـ اوبه یې رانه وړې؟
مستو ته یې وکتل، په خوند یې وویل:
ـ هلی نو، لاسونه پرېمنځئ.
مور مې تشناب ته ننوته، خو ورور مې لا په خپل ځای ناست و. ویل یې چې زړه ته یې نه کیږي.
د ډوډۍ له خوړلو وروسته مې د چایو پیاله راډکه کړه، ریموټ مې تلویزیون ته ونیو، خو کار یې نه کاوه.
مور مې په قبله پسې ګرځېده، یوه ته هم نه وه مالومه.
ټول ستړي وو، ورور مې له مور سره پرېووت، پلار او ماته بېل بېل کټ راورسېد.
چوپه چوپتیاوه، په سطل کې د څاڅکو د تویېدو غږ راته، وروسته مې سترګې درنې شوې.
یو وخت مې اوږو ټکان وخوړ، ورومې کتل، مور مې وه، ویل یې چې په لمانځه کې لټه شوې یې.
سترګې مې وموښلې، د پردې پورتنۍ برخه د لمر رڼا ژېړه کړې وه. کړکۍ ته ور نږدې شوم. پرده مې چوله کړه، لېرې، تر هسکو تامیرونو تېر اسمان ژېړ ښکارېده.
د تشناب وره ته مې لاس ور وغځاوه، اودس مې وکړ، په لمانځه کې مې د پلار خرهاری اورېده.
ختلی لمر، دروازه وټکېده، بېګانۍ نجلۍ وه، د اوبو وړی جګ یې راپه زړه کړ. غوسه راغله، پتناسه ته ورولاړه نه شوم.
مور مې پتنوس ور نه واخیست، نجلۍ په وېره وویل:
ـ اوبه مې هېرې شوې.
پلار مې وخندل:
ـ پروا نه کوي.
نجلۍ هماغسې په وېره وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـخیر دی، علی رضا ته مه وایاست.
د پلار خندا مې زور ونیو:
ـعلی رضا څوک دی؟
غلې شوه.
لهجه يې ايرانۍ فارسي ته نه وه ورته.
ومې ويل:
ـد کوم ځای يې؟
غتې مرې سترګې يې راواړولې، چوپه خوله د باندې ووته.
د چايو د سورولو په وخت يودم زوړ شو. ټول کړکۍ ته ودرېدو، لاندې ډله کسان ګرځېدل، ډېر يې په کميس او پرتوګ کې ول.
پلار مې وويل:
ـيوائې نه يو.
پلار، مور او ورور مې بېرته خپلو ډکو پيالو ته ور وګرځېدل، خو زه له کړکۍ سره ودرېدم. د حويلۍ د دروازې تر څنګ مې يوه پطلون کړي ځوان ته پام شو، پاک او سوتره و، په لاس کې يې کېبل ښکارېده.
نورو کسانو ته مې وکتل، ځينې ګرځېدل، نور د ېوال ته ناست وو، سترې ښکارېدل، زياتره يې خيرن او په دوړو سپېره ول.
د پلار غږ مې واورېد:
ـچای سړيږي.
ورغلم.
مور مې وويل:
ـتر کومه به دلته يو؟
پلار مې ور وکتل:
ـنه پوهېږم.
مور مې سوړ اسويلی ويست، پياله يې ور واخيسته او پر کټ کېناسته.
ريموټ مې راواخيست، بيطرۍ مې ترې ويستې، لاړم او د کړکۍ تر لاندې مې لمر ته کېښودې.
حويلۍ ته مې وکتل، هيڅوک هم نه ول.
بلې کړکۍ ته ور وګرځېدم، لاندې پټې ول، د مخملو (لمرمخو) وچ بوټې پکې ولاړ وو، ور هاخوا دوه اوږده سالونونه ښکارېدل، مخې ته يې لوېې تکې سپينې ډبرې پرتې وې، د کاشيو د جوړولو کارخانه راته واېسېده.
ليرې مې وکتل، تر هسکو تاميرونو کمرنګه لوګی را تاو وو.
د پلار خوشاله غږ مې واورېد:
ـپه تشناب کې تودې اوبه راځي.
ور ومې کتل، مخ يې لوند و.
ټول خوشاله شوو، ځانونه مو په کابل کې وللي ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لس بجې ماته وار راورسېد ، اوبه تومړي وې، خو بدې نه لګېدې. کله چې له تشنابه راووتم، پلار مې ږيرې ته چاړه نيولې وه.
مورې تږوله ورځ په کوټه کې وو ، له ورې نجلۍ پرته مو بل هيڅوک هم ونه ليدل، نجلۍ هم د ډوډۍ د راوړلو له پاره راغله او چو په خوله بېرته له کوټې ووته.
بل سهار مې د ورور خلق تنګ و ، ويل يې چې په کوټه کې خپه شوی يم، پوره يو سات خبرې مې ورسره وکړې، راتلونکې ژوند او د لندن کيسې د زحمت په تېرولو ارزېدې، خو په دربيم سهار د ټولو زړونه تنګ ول، پلار مې حويلۍ ته کښېنته شو ، کله چې بېرته راغی، ډونګېده، ويل يې چې يو اځې د غواوو په فارم کې د ګرځېدو اجازه لرو.
يوولس بجې ټول له کوټې ووتو ، په حويلۍ کې مې شاته وکتل، لاندې منزل د زندان غوندې جوړ و ، کړکيو پنجرې درلودې، ورهاخوا ډله ولاړو کسانو وچې سترګې راته نيولې وې.
د باندې لاړو ، د ونو په مينځ کې نرۍ لار کښېنته شوې وه، څومره چې مخکې تلو ، د خوشايو بوی ډېرېده.
پراخه ميداني راغله، په عمومي دروازه کې دوه تنه ولاړ ول. کيڼ لور ته اوږد سالون ښکارېده، د بام اهن چادر يې سترګې بربښولې.
د غوا رمباړه راغله، ورور مې هماغه لور ته منډه ورواخيسته، ورغلو ، په سالون کې دواړو غاړو ته په پنجرو کې نيول شوې لسګونه برګې غواوې ولاړې وې.
مخکې لاړو ، ورور ته مې وکتل، د يوه تور کوچيني سخوندر تر غاړې يې لاسونه تاو کړي وو.
غولي ته مې پام شو ، سپيني پرېوللې کاشۍ وې، خو لا هم د خوشايو بوی خوت.
د مور غږ مې واورېد:
ـغواوې يې په اسرات کې دي.
ورو مې کتل، په پلاستيکي اخورونو کې د جوارو ميده شوې ژيړې پاڼې پرتې وې.
په سپينه چپنه کې يو دنګ سړی راغی، د څو غواوو غولانځو ته يې پايپونه ورواغوستل، د بوال ته يې لاس ور وغځاوه، سويچ يې وواهه، په رڼو پايپونو کې سپيني شېدې رواني شوې.
څو نور کسان راغلل، د غواوو ورنونو ته يې برسونه ونيول.
پلار مې د تلو راته وويل، خو د ورور مې پام غلط و ، له سخوندره نه ليرې کېده.
پلار مې زه او مور د کوټې تر وره راورسولو ، دی بېرته فارم ته لاړ.
دروازه مې خلاصه کړه، ورې نجلۍ زړې غالۍ ته جارو نيولې وه.
مور مې پر کټ کېناسته، بکس ته يې کتل. وروسته تشناب ته ننوته.
په کړکۍ کې اېښو بيطريو ته مې وکتل، سيوری پرې راغلی و. راوامې خيستې، شېبه وروسته مې تلويزون ته ريموټ ونيو ، کار يې نه کاوه.
نجلۍ ته مې مخ ورواړاوه:
ـنوم دې څه ده؟
را وېې کتل، په خواره خوله يې وويل:
ـزېبا.
ومې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنوې بیطرۍ نشته؟
ـعلي رضا ته به ووایم.
غلی شوه.
ومې ویل:
ـد کوم ځای یې؟
یوه شېبه غلې وه، بیا یې نرۍ شونډې وخوځېدې:
ـد بدخشان.
حیرانه شوم.
ـنو دلته څه کوې؟
د نجلۍ په سترګو کې اوښکې راټولې شوې.
هغې ته مې ژاوله ونیوله. راویې کتل، غومبرې یې سره ول.
ورو مې وویل:
ـدلته څه کوې؟
ځواب یې رانه کړ.
تر لاس مې ونیوله، پر کټ کېناسته، سر یې وځړېد، جارو ته یې وکتل، ورور یې وویل:
ـکوټه پاتې ده.
ومې ویل:
ـپروا نه کوي.
ـعلي رضا ته غوسه ورځي، وایي چې ډالري کوټه سمه پاکوه!
خندا راغله:
ـډالري کوټه؟
نیغ یې راته وکتل، په سترګو کې یې وېره ښکارېدله.
ومې ویل:
ـمه ډارېږه.
سر یې وځړېد:
ـدې کوټې ته ډالري کوټه وایي، ډېر پام ورباندې کوي، دلته یوازې هغه کسان اوسي چې اروپا ته ځي.
د مور غږ مې واورېد، ناولې جامې یې غوښتې.
ولاړه شوم، د تشناب ور مې خلاص کړ، د ستشویي له ځګه ډکه وه.
بېرته کټ ته ور وګرځېدم.
ومې ویل:
ـښه، زېبا! دلته دې څوک شته؟
سوړ اسویلی یې وایست.
ـنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ جارو ور واخیسته، تر مټ مې ونیوله، ببرته مې په خپل ځای کېښوله.
تندی یې تریو شو:
ـعلي رضا مې وهي.
ومې ویل:
ـهیڅ هم نه درته وایي.
غریو واخیسته:
ـنه، پرون یې هم موټ موټ وېښته رانه وشکول.
زېبا خپل سر ته لاس ورووړ، ټکری یې ونښویاوه، غوږ یې وینې و.
په ژړغونې غږ یې وویل:
ـسهار یې خوله پرې ولګوله
زړه مې ولړځېد.
نجلۍ یو دم وژړل:
ـډالرې کوټه مې نه وه پاکه کړې.
د نجلۍ مټ مې پرېښود. جارو یې ور واخیسته.
ومې ویل:
ـدا سپی څوک دی؟
ځواب یې رانه کړ.
پر کټ اوږده وغځېدم، چت ته مې وکتل، د جارو له کرښنده غږونو سره ژړا هم ګډه وه.
د مریم یوه برخه خبرې خلاصې شوې، دوهمه برخه پاتې وې، خو ناوخته و، کمپیوټر مې مړ کړ، غبرګې درنې کمپلې مې پر ځان راکش کړې.

* * *

درب شو، سترګې مې رڼې کړې، پردې ته مې لاس ور وغځاوه، شین سهار و، د ځنګ همسایه واوره اچوله.
د بخارۍ له سره مې د اوداسه له پاره ترمې اوبه راواخیستې، لس دقیقې وروسته مې د دهلېز ور خلاص کړ، سور فرش ته سپینې واورې راورغړېدې. ګام مې واخیست، ښۍ پښه مې تر ځنګانه په واوره کې ننوته.
سړږمی سوړ و، تر دې مخکې هم واوره شوې وه، خو په یوه ځل دومره ډېره نه وه اورېدلې.
د همسایه غږ مې واورېد:
ـدا ځل مجبوره یې چې بام ته ور وخېژې.
ور غږ مې کړ!
ـد پارو ژۍ د بام ایزوګام ورسره اړوي.
ویې ویل:
ـ مخکینۍ واورې وچې وې، پروایې نه وه، خو دا واوره لنده ده، بامونه درنیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاره مې نه درلوده، د لرګي پر زينه وختم. شاوخوا مې وکتل، پر هر بام يو- دوه تنه ولاړ وو.
احتياط مې کاوه، خو بيا هم د پارو ژي څو ځايه د ايزوګام سپين زرورق او د قير وړې ټوټې توري ورسره واخيستې.
ټلېفون راغی، موټروان و، ويل يې چې سړک يوه ډېره ده، موټر چاپن شکولی، د باغ بالا پر غونډۍ نه شي درختلی.
د غيرحاضرۍ دليل پيدا شو. تر غرمې د بام پر سر وم، خو لا هم د دوو کوټو بامونه پاتې ول.
د څنګ ګاونډي راغږ کړل.
ـ درشم؟
ور ومې کتل، خپل بامونه يې تور وو.
ستړی وم، (نه) ته مې خوله نه جوړېده، لنډ يې زموږ بام ته د لرګي زينه ودروله، د ماسپښين له اذان سره سم بامونه خلاص شول.
ټوک توک وم، اوږو مې درد کاوه.
ماخوستن وختي پرېوتم سهار دوه- درې ځله موټر وښوېد، خو سرعت يې کم و، له ستونزې پر ته دفتر ته ورسېدو.
پنجشنبه وه، د تېرې ورځې کار هم راته پاتې و، له کاغذونو مې سر نه شو پورته کولی.
په رخصتۍ کې ايمېلونو ته ورغلم، د لوسي په نوم ايمېل راغلی و، خلاص مې کړ. ليکلي يې وو:
د مريم خبرې مې در ولېږلې.
کور ته لاړم، برق نه و.
سهار مې له بامه په رالوېدلې واوره کې لار وابسته، د حويلۍ تر دروازې پورې ايله لس ګامه فاصله ده، خو دوه ساعته کار يې وغوښت، کله چې بېرته کوټې ته تلم، د لارې دواړو غاړو ته تر نامه واوره ولاړه وه.
لومړۍ مې چای دم کړ، بيا کمپيوټر ته کېناستم، د مريم پاتې دوهمه برخه خبرې مې راواخيستې. ويلي يې ول:
ـ زېبا مې له ذهنه نه وته. دوه ځله يې ډوډۍ راوړه، خو څه يې ونه ويل.
بل سهار مې پلار او ورور د باندې ووتل، مور مې پر کټ پرېوته، راياده يې کړه چې بېګاه يې د سر د درد له لاسه ټکې خوب هم نه دی کړی.
کړکۍ ته ور نږدې شوم، لاندې مې وکتل، زېبا د يوه سپورتي نوي موټر سايکل ټانکۍ ته سپينه ټوټه نيولې وه.
د مېز له سره مې د اوبو جګ راواخيست، بېرته کړکۍ ته ورنږدې شوم، ښيښه مې وټکوله، نجلۍ راوکتل، جګ مې پورته ونيو، په اشاره يې پوه کړم چې درځم.
بېرته پر کټ کېناستم، مور ته مې وکتل، سترګې يې پټې وې.
زېبا راغله، د مخ سرخي يې ډېره شوې وه، جګ ته ور وګرځېده.
ومې ويل:
ـ غواړم چې خبرې درسره وکړم.
له اوښکو ډکې سترګې يې راواړولې، جګ يې ور واخيست، له کوټې ووته.
وخت ووت، د موټر سايکل د چالانېدو غږ راغی، کړکۍ ته ورغلم. په عمر پوخ، تور سړی و، راوتلی ټټر يې درلود، د موټرسايکل په آينه کې يې د اغوستي تور يخن قاق غاړه سموله.
موټر سايکل حرکت وکړ، تر هغو مې پسې کتل چې د ونو څانګې پرې راغلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببرته پر کټ پرېوتم. سترګې مې پټې کړې، کرپ شو، ور و مې کتل، پر مېز د اوبو جګ اېښی و.
زېبا مې تر مټ ونيوله، غلې کېناسته.
و مې وويل:
ـعلي رضا و؟
راويې کتل، له ډکو سترګو يې يوه شوم چې ګومان مې سم وخوت.
ومې ويل:
کيسه راته وکه.
سر يې وځړېد.
ومې ويل:
ـڅومره وخت کيږي چې دلته يې؟
ـدوه کاله.
زړه مې ولړزېد:
ـکورنۍ لري.
غريو واخيسته.
ـنه
ـولې؟
يوه شېبه غلې وه، وروسته يې په ډک ستوني وويل:
ـدوه کاله مخکې مې پلار ته يو ليک راغی، د جومات ملا ورته ولوست، تره مې تهران ته غوښتي وو، پلار ته مې يې ليکلي و چې دلته مې د خښتو په بټۍ کې سرګاريګري درته موندلې ده، د يوه کال د دهقانۍ پيسې، په يوه مياشت کې موندلی شې.
د پروړې له خرڅولو وروسته له کلي راووتو.
تر نيمروزه مو خپلې پيسې بس شوې، يوه هوټلي قاچاقبر راته وموند، د سړي پر سر يې يو ميليون تومنه غوښتل.
پلار مې خپل ورور ته ټليفون وکړ، هغه ورياده کړه چې تاسو تر دې ځايه راشئ، مصارف مو زه په غاړه اخلم.
له زاهدانه ژر راووتو، خو په کرمان کې مو دوې هفتې تيرې کړې، وچه ډوډۍ يې راکوله، د شپې به د موټرو په ګراج کې ويدېدلو. قاچاقبر ويل چې د تهران لارې سختې دي، پوليس په افغانانو پسې ګرځي او د لارې ډېر هغه عسکر يې بدل کړي چې له دوی سره جوړ ول.
وروسته يې يوه بل وړوکي ښار ته يوړو، علي رضا مې همالته وليد، په دوهمه ورځ يې يوه بار وړونکي موټر ته ور وخېژولو، تر لسو يوولسو غواوو تېر شوو، څو نور افغانان هم پر شنو وښو ناست ول.
دوه ورځې مو مزل وکړ، دلته يې راوړو.
زېبا غلې شوه، ور و مې کتل، پر سرو غومبرو يې مړې اوښکې روانې وې.
ومې ويل:
ـبيا؟
شونډې يې وخوځېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــپلار مې څو ځله خپل ورور ته ټلېفون وکړ، خو کار یې نه کاوه. علي رضا پیسې غوښتې، ویل یې چې له دې ځایه نه شئ وتی.

یوه اوونۍ تېره شوه، مور په همدې حویلۍ کې وو.

وروسته مې پلار د علي رضا پښو ته ور ولوېد، وریاده یې کړه چې د تهران د خښتو بټیو ته ورسره لاړ شي. خو علي رضا نه منله، دلیل یې دا و چې دلته به سلګونو بټۍ دي، کومه یوه به پسې غواړي.

خو په دوهمه ورځ مې د مور ژړا تاثیر ورباندې وکړ. پلار مې له علي رضا سره په موټر سایکل کېناست، خو کله چې مازدیګر بېرته راغی، شونډې یې چاودلې وې.

ډوډۍ یې ونه خوړه، ټوله شپه له ځان سره ډونګېده، ورور ته یې بد رد ویل.

په بله ورځ یوه ایراني وریاده کړه چې څه موده مخکې د خښتو بټیو ته پولیس ورغلي ول، کوم افغان چې به په مخه ورته، موټر ته به یې خېژاوه، کېدای شي چې ورور دې هم پکې وي.

د پلار تمه مې وختنه، داځل مې مور د علي رضا تر ځنګنونو لاسونه تاو کړل، خو د هغه وروستۍ خبره دا وه چې دوه کاله به د غواوو په فارم کې له تنخوا پرته کار کوی.

مور ته یې د همدې تامیر په پای کې ګوښې کوټه راکړه، وړه او چټله کوټه. خو بیا هم ښه و، د نورو مساپرو سترګې نه راباندې لګېدې.

پلار به مې ټوله ورځ په فارم کې خوشایي پاکول، کله چې به بیګا کوټې ته راغی، له جامو به یې سوړ بوی ته. مور مې مساپرو ته دېګ پخاوه.

پلار به مې هر ماښام د کوټې پر دېوال لیکې ایستلې، وروسته به یې ټولې لیکې حساب کړې، له ځان سره به یې وویل:

ډېرې ورځې لا پاتې دي، ډېرې.

یوه ورځ علي رضا کوټې ته راغی، د وریجو صفت یې کاوه، مور ته مې یې ویل چې خوندورې یې پخې کړې وې. خو وروسته یې راتګ ډېر شو، دی به هغه وخت راته چې پلار به مې په فارم کې و.

یوه غرمه مې پام شو، مور مې دېګ کاوه، ده ورته کتل.

په بله ورځ یې زما مور ته یو کمیس ونیو، هغې نه اخیست، خو علي رضا ټینګار کاوه. ماښام چې مې پلار د کوټې په کونج کې لوېدلی کمیس ولید، مور مې یې دومره ووهله چې دوې ورځې له ځایه پورته نه شوه.

پوره څلور وختنه مې مساپرو ته وچه ډوډۍ وروړه.

په دربیم سهار مې مور د مجبوریت له مخې دېګ ته ور پورته شوه، ما ویل چې پیازو به یې سترګې ور ترخې کړې وې، خو نه، هغې ژړل.

پلار مې هم خوابدی و، له مور سره به مې نه غږېده، دی به ډېر وخت غلی ناست و، د دېوال لیکې به یې شمېرلې.

یوه ورځ مې وریاده کړه!

ـــ وبه تښتو.

سوړ اسویلی یې وایست:

ـــ تاسو تر دېوال اوښتی شئ؟!

پوه شوم، پلار مې زموږ له پاره چېرته نه شوای تلای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي رضا ځو ورځې ورک و، يو ماسپښين راغی، زما د مور پر ورانه يې لاس کېښود، ويې ويل چې په سختو مې نه لورېږي. ته او لور دې له ما سره لاړې شئ.
مور مې همدا يوه خبره کوله:
ــد خدای له پاره، له کوټې ووځه!
علي رضا ماته وکتل، رایاده یې کړه چې د پورتنۍ کوټې له يخچاله اوبه راوړه.
کوټې ته وختم، اوبه مې راواخيستې، کله چې مې وره ته لاس وروغځاوه، نه خلاصېده، ور د باندې له خوا تړل شوی و.
نه پوهېدم چې څومره وخت ووت، بیا په وره کې کيلي تاو شوه، دهلېز ته ورغلم.
علي رضا و، په مخ او غاړه يې سرې کرښې تيرې وې. د نوکانو نښې را ته ښکاره شوې، رایاده یې کړه چې که دې چاته څه ويلي ول، نو پلار دې وژنم.
چاته به مې څه ويل؟ نه پوهېدم.
دی تر ما مخکې لاندې کښته شو.
مور ته ورغلم، لوڅه لغړه پرته وه.
زېبا یو دم چيغه کړه، پر خوله مې يې لاس ونيو، مور ته مې وکتل، ويده وه.
د زېبا سر مې پر خپل ټټر پورې ونيو، هغې ژړل، ما هم خپلې اوښکې نه شوای کابو کولی.
ښه شېبه ووته، وروسته يې په غريو کې وويل:
ــمور مې کېناسته، شکېدلي جامې يې واغوستې، له کوټې ووته، بېرته راغله، پر ما يې خپرې کړې، تر ډېرو يې په غېږ کې ټينګه نيولې وم، بيا يې کلکه پر تندي ښکل کړم، يودم يې منډه واخيسته او سرتور سر د باندې ووته.
ټکرې مې راواخيست، پسې ورغلم، درب شو، له ځمکې دوړه پورته شوه، پښو ته مې وکتل، مور مې په خاورو کې پرته وه، تر خولې يې سرې وينې راووتې. دې د تامير له سره ځان راغورځولی و.
د زېبا پر خوله مې لاس کېښود، چيغه مې خولې ته راغله، په غريو کې مې وويل:
ــبس دی! نور څه مه وايه!
زېبا سرې سترګې راواړولې. لاس مې د هغې له خولې ليرې کړ، نجلۍ وويل:
ــتا کيسه غوښته!
غريو واخيستم:
ــسمه ده. وو ایه!
نجلۍ وويل:
ــچيغې شوې، په کوټه کې د ولاړو افغانانو ګوتې د پنجرې تر اوسپنيزو سيخانو تاوې وې، زورونه يې وهل، ايرانيانو ته يې کنځلې کولې، خو د اوسپنې سيخان ټينګ ول.
د فارم کاريګر راغلل، پلار مې هم پکې و، دی زما مور ته ورنږدې شو، د هغې لاس يې پورته کړ، بېرته يې پرېښود، لاس پر ځمکه ولګېد.
تر ډېره غلی و، د مور شکېدلي ټټر ته يې وچې سترګې نيولې وې، وروسته يې د هغې سر له خاورو پورته کړ، په غېږ کې يې ونيو، يودم يې کوکه کړه، له چيغو سره يې په پنجره کې د ولاړو خلکو ژړاوې ګډې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار مې ښه شېبه وژړل، بیا یې ماته وکتل، سترګې یې له سرو رګونو ډکې وې. په غریو کې یې وویل:
ـعلی رضا و؟
سر مې د (هو) په ښه ورته وخوځاوه.
پلار مې د ہوال ته ولاړ ښېل ور واخیست، منډه یې کړه، له حویلۍ ووت.
زېبا غلې شوه.
په غریو کې مې وویل:
ـنور؟
د نجلۍ سر وخوځېد:
ـمور ته ورنږدې شوم، سترګې یې لوڅې وې، ماته یې کتل. یو دم یې پر ټټر ور پرېوتم، پر غاړه مې یې مخ کېښود ،
خوله مې تروه وه، نه پوهېدم ، زما اوښکې وې که د وینو خوند.
بیا چا تر ولیو ونیولم، ور و مې کتل، علي رضا و ، ټټر ته مې یې سوکان ونیول، علي رضا پورته کړم، پر ځمکه
ولګېدم، په سترګو مې تیاره راغله، هڅه مې کوله چې بانه سره جلا کړم، نه کېده، په سترګو مې زور راووست، څو
پیاوړو کسانو له ځمکې توره لویه پلاستکي خلطه پورته کوله، له خلطې زما د مور سپین لاس راوتلی و.
نور مې هیڅ هم ونه لیدل.
زېبا غلی شوه، د پلار غږ مې واورېد:
ـد باندی نه ځې، ښکلې هوا ده.
ور و مې کتل، پلار مې مور ته وچې سترګې نیولې وې.
ویې ویل:
ـڅه پرې شوې.
ځواب مې ورکړ !
ـسر یې خوږېده، ویده ده.
ـته نه ځې.
ـنه، مور مې یوا ځې نه شم پرېښودی.
پلار مې بېرته له کوټې ووت.
زېبا ته مې وکتل، سترګې یې له سرو رګونو ډکې وې. یوه شېبه غلې وه، وروسته یې ترخې موسکا شونډې سره
ویرې کړې، په غریو کې یې وویل:
ـتاسو مه ویرېږئ، دوی ډالري مسافرو ته څه نه وایي.
په خبره کې یې ور ولوېدم.
ـدوی؟
ـهو ، ماته یې ډېرې کیسې مالومې دي، دلته رقم رقم خلک راځي، علي رضا ډېر کسان پېژني، ځانته کوټه لري، ما
څو ځله ډوډۍ ور وړې ده، ټول تریاک څکوي، توپانچې مې یې په خپلو سترګو لیدلې دي.
دوی دوه ډوله مسافر راوړې، ډالري مسافر کم دي، همدا کوټه یې ورته بېله کړې ده، خوراک، څښاک یې هم له
نورو جلا دی، پام ورباندې کوي، خو هغه نور بیا داسې نه دي، علي رضا د تومني مسافرو نوم پرې ایښی دی، دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کسان ایران ته د کار له پاره راغلي، تر هغو د پنجرو تر شا ولاړ وي چي کوم خپل یا ملګری یې د قاچاقبر پیسې ورته راورسوي. خو داسې کسان هم پکې شته چي په هفتو هفتو دلته پراته دي. دوی د سهار له خوا یو ائې لس دقیقې له کوټې راباسي، علي رضا وایي چې تبنتي، لس دقیقې تشناب ته د تګ او پښو غوړولو له پاره بس دي. که مړه هم شي، څوک ور نه ور خلاصوي، تېره هفته مې د یوه مساپر چیغې واورېدې، ځوان و، ګېډه یې خوږېده، خو هیڅوک یې هم په کیسه کې نه شول، سهار ته مړ پروت و.

زېبا غلې شوه.

ومې ویل:

_ته دلته څه کوې؟

_دیګ پخوم.

لاس ته مې یې وکتل، غټه تڼاکه پرې ختلې وه.

په غریو کې یې وویل:

_د مور له مرګه وروسته یې یوه کوټه بوتلم، څلور ښځې پکې اوسېدې، یوه زړه او درې ځوانې، هرې یوې بیله کوټه درلوده، .دوهمه شپه مې پام شو ، کور ته درې نارینه راغلل، بوډۍ پیسې ورنه واخیستې، بیا یې هر یو بیلې کوټې ته ور ولیږه.

زېبا غلې شوه.

ور ومې کتل، شونډې یې لړزېدلې.

ومې ویل:

_بیا؟

_درې ورځې هلته وم، علي رضا راغی او بېرته یې دلته راوستم. خو یو شناخته مې هم ونه لید. د پنجرو تر شا نور خلک ولاړ ول، د فارم کارګران هم بدل شوي وو ، یوا ځې په دروازه کې ولاړ خلک مې پېژندل.

له علي رضا نه مې د پلار پوښتنه وکړه، ویل یې چي لړ ژوبل شوی دی، بس، چې له روغتونه رخصت شو ، ورسره تلای شې.

د شا کوټې ته یې بوتلم، یوه زوړ سرې دیګ پخاوه، علي رضا رایاده کړه چي مرسته ورسره کوه !

د شپې به یوا ځې وم، د کوټې کونج ته مې نه شو کتلی، مور مې لیده، لوڅه لغړه وه، د سر ویښته یې شکول. تر سهاره به ګروپ راته بل و ، خو وروسته عادت شوم. علي رضا به د پلار احوال راته راووړ، ویل به یې چې مخ په جوړېدو دی.

ورځې تېرې شوې، پلار مې رانه غی. ما به هر وخت له علي رضا نه د هغه پوښتنه کوله. یوه ورځ یې راته وویل چې پلار دې پولیسو نیولی، اوس به یې خپل وطن ته اړولی وي.

. تمه مې ونه ختله ، ځای ور مالوم و، ضرور راپسې راته.

یوه غرمه فارم ته لاړم، شېدې مې را اخیستې، د یوه کاریګر پښه وښوېده، نه شو ولاړېدی، له مانه یې وغوښتل چې د خوشایو ډک سطل د باندې وباسم.

ډېران د فارم د حویلۍ په کونج کې دی، دوی د ټولې هفتې خوشایې همالته اچوي، جومه موټر ورته راځي.

ورغلم، یو بوټ پروت و ، شناخته رامالوم شو ، په ټکرې مې پاک کړ، زما د پلار بوټ و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازې ته مې منډه کړه، چیغې مې کړې، بوټ مې د زاړه پیره دار سترګو ته ونیو.
هغه وارخطا و، یوې بلې خوا ته یې کتل، وروسته یې سترګې له اوښکو ډکې شوې، لاسونه یې رانه تاو کړل، ټټر ته یې ور نږدې کړم، پر ککرۍ یې شونډې راکښېښودې.
ده ژړل، خو زما د پلار په اړه یې څه نه ویل، اخیر یې رایاده کړه چې علي رضا خبرېږي. له دې ځایه لاړه شه.
دوې ورځې وروسته علي رضا راغی، ورته و مې ویل. رایاده یې کړه چې پلار دې راځي.
وخت تېر شو، دیګ به مې یوا ځې پخاوه.
یوه ورځ ځوان ساتونکی په ډوډۍ پسې راغی، د پلار پوښتنه مې ترې وکړه، په غوسه یې راته وویل چې نه پوهېږې.
په هماغه ماخوستن دروازه خلاصه شوه، هماغه ساتونکی و، د برق په رڼا کې یې سترګې سرې ښکارېدلې.
ده په دېوال پسې لاس ونیو، په دروازه کې کېناست، بوتل یې پر غولي کېښود، رایاده یې کړه چې د پلار په اړه مې پوهېږې.
خوشاله شوم، د مالوماتو پوښتنه مې وکړه، خو ده اول مچه غوښته. څه پروا یې کوله، مور او پلار ډېره ښکل کړې وم، خو دده مچه بل رنګ وه، زما ټوله خوله یې رالنده کړه، بوی یې ته، زړه مې راپورته شو، منډه مې ترې واخیسته.
دی همالته ړنګ شو، له وېرې کوټې ته شوای ورتلای. شپه مې رڼو ستورو ته تېره کړه. سهار چې کوټې ته ورغلم، نه و. اته بجې راغی، وېرې اخیستی و، خواست یې کاوه چې علي رضا ته څه ونه وایم، هر څوک د نشې په حال کې چټیات وایي، پلار دې ژوندی دی
، خو ماته یې هیڅ هم نه و ویلي.
زېبا غلې شوه، ماته یې وکتل، په غریو کې یې وویل:
ـ پلار مې راځي؟
د هغې تر نرۍ ورمېږ مې ګوتې تاوې کړې، ټټر ته مې رانږدې کړه.
د زېبا ورو غږ مې واورېد:
ـ علي رضا اوس هم راته وایي چې پلار دې راځي، بېګاه یې کوټې ته ور وبللم، همدا خبره یې راته وکړه، له خولې یې د هغه ځوان د خولې غوندې بوی ته. بیا یې وخندل، زما ټټرېې څو ځله په خپلو ګوتو ټینګ کړ، ویل یې چې خوند درکوي؟
په چونډیو کې به نو څه خوند وي. ځواب مې (نه) و، خو هغه خندل، ویل یې چې ستاسو په راوستو کې تاواني نه یم، بس دوه، درې کاله وروسته د لارې سل چنده تومن راته ګټلی شې.
د مریم خبرې ختمې شوې.
جېب ته مې لاس کړ، فلش مې راویست، د لوسې په ایمېل راغلې خبرې لا پاتې وې. خو ټلېفون راغی، ملګری مې و، ویل یې چې مېلمه مې یې، موټر مې راوستی، پاخه ته راووځه.
بانه مې ورته وکړه، خو دی ټینګ و.
جامې مې بدلې کړې. کورته ورسره لاړم، له هالنډه مو د لیسې دوختیو همصنفی راغلی و، نه یې پرېښودم، شپه مې وکړه، سهار په دوو نورو ټولګیوالو وګرځېدو، ماښام تیاره کورته راغلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مریم خبرو ته مې ښېړه وه، ویلي یې ول:
ـ په سره اور ناسته وم، ټیکه نه راتله، له علي رضا او دې کوره مې کرکه کېده، پلار به مې نن، سبا راته کول.
وخت ولاړ و، نه تېرېده، د زېبا مړاوو سترګو مې زړه خوړ، له وسه مې څه نه و پوره.
یو مازدیګر مې د پلار له جیبه د لسو زرو تومنو نوټ راوایست، زېبا ته مې ونیو، ډېرې نه وې، درې ـ درې نیم سوه افغانۍ راتلې، خو زېبا نه اخیست، ویل یې چې څه یې کوم، په نږدې سیمه کې دوکان نشته.
وروسته ټوخی راته پیدا شو، پلار مې علي رضا ته وویل، ګولۍ یې راوړې، خو کرکه مې ترې کېده، ومې نه خوړې.
ورور مې هم تبې کولې، کوچیني سخوندر یې زړه وهلی و، ډېر وخت به له کټه نه ولاړېده.
یو ولسمه ورځ له فارمه راووتو، مور، پلار او کوچیني ورور مې خوشاله ول، د موټر له ښیښو یې یوې بلې خوا ته کتل، خدای ته یې شکرونه ایستل، خو ما په لاس کې سوځېدلې وړې پراټې ته کتل، د زېبا له اوښکو ډکې سترګې مې له مخې نه لیرې کېدې، دهغې وروروستۍ جمله مې په ذهن کې راګرځېده:
ـ هه ! دا پراټه مې په خپله درته پخه کړه، وږې به شې.
د مور حیرانه غږ مې واورېد.
ـ ته ژاړې؟
مخ مې واړاوه، نه وم پوه شوې.
پلار مې وخندل:
ـ اې لېونۍ، خوشاله اوسه، له زندانه راووتو.
څه مې ونه ویل، مخامخ په پیاده رو کې د زېبا په عمر ډله نجوني روانې وې، ښکلې ښکارېدلې، خندل یې، په ملاوو پسې یې د مکتب بکسونه سرېښ ول.
ټکسي وان په یوه باغ کې پرېښودو، رنګارنګ ونې وې، غولی ژېړو پاڼو نیولی و.
لنډ وخت وروسته د اوبو یو لوی ټانکر راغی، حیران شوو، موټروان ویل چې ټانکر ته ورکښته شئ.
پلار مې په غوسه و، نه یې ورسره منله، خو موټروان سل دلیلونه راوړل، د لارو سختۍ یې یاده کړه، ویې ویل چې ډېرې کورنۍ مو په همدې ټانکر کې وړې دي.
پلار مې نه قانع کېده، د موټروان وروستۍ خبره دا وه چې علي رضا ته به ټلېفون وکړي.
زړه مې ولړزېد، پلار مې وپوهاوه چې بیا هغه کور ته نه شو تلای.
ټانکر ته ورکښته شوو، وچ و، خو د ماهیانو غوندې سوړ بوی پکې لګېده.
ټول پر یوه هواره پنډه توشکه کېناستو، شاوخوا مې وکتل، تیاره وه، پورته اسمان د شنې داېرې غوندې ښکارېده.
موټروان رایاده کړه چې د موټر د درېدو په وخت کې به له توشکې سره د ټانکر شاتنۍ برخې ته ورځی.
شېبه وروسته موټر حرکت وکړ، د جمپونو له
ورکېدو پوه شوم چې پاخه ته وخوت.
یو، یو نیم ساعت ښه وو، خو وروسته مو ساه بندېده، ټولو پورته، ګردې دریڅې ته خولې نیولې وې.
یو ځای موټر ودرېد، توشکه مو په احتیاط شاته یووړه، یوه دقیقه لا نه وه وتلې چې موټر حرکت وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نيم ساعت وروسته بيا موټر ودرېد ، موټروان و ، ويل يې چې د هوا د تبديلۍ له پاره د باندې راووځئ.
موټر له عمومي سړک نه چپ په ژېړو ونو کې ولاړ و.
موټروان کیڼ لور ته اشاره وکړه، له یوه لوړ ځایه، رڼې اوبه راتويېدلې.
سر مې ګرځېده، ورغلم، اوبو ته مې لاسونه ونيول.
پلار ته مې وکتل، له موټروان سره يې خبرې کولې.
کله چې بېرته ټانکر ته ورکښېنته شوو ، پلار مې رایاده کړه چې تر مهاباده به همدلته یو. د مهاباد په اړه مې مالومات
ترې وغوښتل، د موټروان له خولې يې وويل چې ترکيې ته نږدې کوم ولايت دی.
سفر سخت و ، خو بيا هم د ترکيې نوم زړه راکاوه.
يو ځای مې د ورور خوا راوګرځېده، پلارمې تر ډېره پر اوږو کېنولی و ، ورور مې ازاده هوا اخیسته، وروسته يې
يخني وشوه او بېرته پر توشکه کېناست.
لمر لوېدلی و چې مهاباد ته ورسېدو.
يوه کور ته لاړو ، ساه مو لا نه وه سمه کړې چې يو دوه سيټه ټيوټا موټر راغی. خامې لارې مو په مخه ورکړې،
ماخستن ناوخته ترې کښېنته شوو.
تياره وه، سپي غپ ووهل، ورور مې د مور غېږې ته ځان ور واچاوه.
لاټين ښکاره شو ، مخکې راغی، يوه بوډۍ وه، په ژبه نه سره پوهېدو ، په هغې پسې روان شوو.
د وره غنجا مې واورېده، ورغلو ، يوه لويه کوټه وه.
په زړه درۍ کېناستو ، د لاټين په ژېړه رڼا کې مې سترګې ورغړولې، تنور، په کونج کې له ختې جوړ نغری، ځنګ ته
ايښې وچ لرګي... ټول د کليوال ژوند نښې وې.
بوډۍ زوړ دسترخوان پرانيست، وچه ډوډۍ مو له پنير سره وخوړه.
وروسته يې څلور کمپلې راوړې، ستړي وو ، پلار مې بکس تر سر لاندې کړ، نور له بالښته پرته، پر کلکه درۍ
پرېوتو. ناوخته مې د ورور غږ واورېد ، له بولو پاذاب وم، خو ځان مې غلی ونيو. د کوټې له دروازې سره د پراته
سپي د ساه ايستلو غږ راته.
سهار وختي مې مور د ورور جامې وربدلولې، د هغه د وېدېدو ځای ته مې وکتل، دوه لويشتې درۍ لنده وه.
د باندې ووتم، سوړ باد چلېده، د يوې هسکې غونډۍ په لمنه کې درې ، څلور خام کورونه ولاړ ول. له دود کشونو
يې لوګي ختل، په دېوالونو کې يې تيرې او ښويه لرګي کار شوي وو.
زړه مې خولې ته راغی، سپي ته نږدې ولاړه وم، وغرېد ، ټوپ يې کړل، ځنځېر وشرنګېد.
بوډۍ منډه راواخيسته.
ځای پر ځای ناسته وم، له پښو مې سېکه ختلې وه.
بوډۍ لښته پورته کړه، تړلي سپي کوړنچ وهل، غلی دېواله ته پرېووت.
بوډۍ تر مټ ونيولم، تر بې پاڼو غوټه نيالګيو تېر شوو ، په لښتي کې رڼې اوبه راتلې.
کله چې په کوټه کې قبلې ته ودرېدم، غابنونه مې سره لګېدل.
له چايو وروسته د باندې ووتم، لمر و ، پر يوه هسکه غونډۍ د ترکيې بېرغ رپېده. مور ته مې ورناره کړه، راغله، د
بېرغ په لېدو يې بېرته کوټې ته منډه واخيسته، شېبه وروسته ټولو بېرغ ته وچې سترګې نيولې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه مې ټوپونه وهل، ترکیه تر یوه کیلو متره نېږدې وه.
بوډۍ راغله او په اشاره یې پوه کړو چې باید کوټې ته ننوځو.
هماغسې مو وکړل، ټول پر درۍ کېناستو، ورور مې پر لاندە ځای بکس کېښود.
د بوډۍ غږ مې واورېد، دومره یې وپوهولو چې ډله مه وځئ. خو شېبه وروسته مې له مور سره یو ځای د باندې ووته. له ورسۍ مې وروکتل، بوډۍ اوزه لوشله، مور مې د لښتې په اوبو کې د ورور لندې جامې پرېوللې، ورهاخوا، د غونډۍ تر سره ژېړ واښه ختلي وو.
ورځ تېره شوه، ماښام قضا یو جګ سړی کوټې ته راغی، پر شونډو یې سپین برېتونه پراته ول، ټول تندی یې ګونځو نیولی و.
سړی د بګدان ته ور وګرځېد، له جوش د ېګه یې د چرګ ورون ور وایست، ور پوه یې کړل، خولې ته یې ور وواړ، د بریتو اوږده سپین ویښته یې د چرګ پر ورانه راپرېوتل. زما مور ته یې وکتل، په ډکه خوله یې وویل:
ـ ښکلی مال دی.
زړه مې ولړځېد.
پلار مې ولاړ شو، مخې ته یې ودرېدم.
سړي وخندل:
ـ پرې یې ږدئ. هیڅ هم نه شي کولای.
پلار مې کېناست.
سړي چیچل شوی هډوکی په اور کې واچاوه، په زوره یې وویل:
ـ ننه، چای راوړه !
وروسته یې له جېبه څه راویستل، د قیر غوندې سرښناکه وړې ټوټې وې. ویې خندل:
ـ چرس، ډېر خوند لري.
بوډۍ کوټې ته راغله، پرېولې پیاله او کوچینی ترموز یې د سړي تر مخ کېښودل.
سړي ډکه پیاله خولې ته وروړه، پلار ته مې یې وکتل:
ـ صاحب منصب یې ؟
پلار مې وچې سترګې ورته نیولې وې.
سړي وویل:
ـ ډېر ایراني پوځیان راسره بلد دي، له ولاړېدو دې پوه شوم.
پلار ته مې وکتل، په غوسه و.
شېبه وروسته کوټه د چرسو له بویه ډکه شوه. بیا یې زما پلار ته سګرېټ ونیو، لاس یې هماغسې غځېدلی پاتې شو، ببرته یې سیګرېټ خپلې خولې ته ور نږدې کړ، ټوخي واخیست، زما پلار ته یې وکتل، په ملنډو یې وویل:
ـ ډېر غیرتي یې !
یو دم یې وخندل:
ـ خو دلته هیڅ هم نه شې کولای.
د پلار په سترګو کې مې غوسه لېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي وويل:

ـ تېر کال مې يوه ايرانۍ کورنۍ له سرحده اړوله، دوې پيغلې پکې وې، په تګ کې مې له يوې سره ناپامه اوږه ولګېده، ورونو ته يې وويل، د سوکانو وار نه راباندې کېده، خو کله چې له سرحده واوښتو، هماغه نجلۍ مې په غېږ کې ونيوله، مچې مې ترې واخيستې، ورونو يې راته کتل، خو هيڅ يې هم نه شواى کولاى.

څه به يې کول؟ هه! هيڅ، نه پوليسو ته ورتلاى شواى او نه يې هم ماته کومه څپېړه راکړه. زارى يې کولې، ويل يې چې خويندو ته مې څه مه وايه.

خاوره هماغه وه، هوا هماغه وه، زه هماغه وم، دوى هماغه ول، خو وطن هماغه نه و. يو اځې يو کيلو متر واټن ټول غيرت ورڅخه واخيست. د غونډۍ په دې سر کې مې په ناپامۍ اوږه ورسره ولګېده، د سوکانو وار نه راباندې کېده، خو د همدې غونډۍ په بل سر کې مې مچې ترې اخيستې، زارى يې کولې. ډېر فرق دى، نه؟

د سړي خبره سمه وه، تېر کال له پوهنتونه کورته تلم، په کوڅه کې يو هلک ولاړ و، مازې يې راته وخندل، خو ښه نه راباندې ولګېده، پلار ته مې وويل، ماښام کور ته ورغى، د هلک پلار يې راوايست، جنرال و، يوه عادي دوکاندار يوه روپۍ کړ، خو دلته يې يوه معتاد ايراني ته هيڅ هم نه شو ويلى.

د سړي په غږ مې فکر سره راټول شو.

ـ مه ويرېږئ!

ور ومې کتل، زما مور ته يې وچې سترګې نيولې وې.

سړي وخندل:

ـ مور دوه ډوله مساپر لرو، ځيني کمې پيسې راکوي، مازې يې تر سرحده اړوو، نور يې خپل کار، څه کوي، چېرته ځي، په موږ پورې اړه نه لري، خو ستاسو غوندې مساپر بيا په ټولو قاچاقبرو پورې تړلي دي، بس، ما هم په همدې ډله کې وشمېرئ، هره مياشت، لس، پنځلس مساپر تر سرحده اړوم، د هر مساپر پر سر زر ډالره راکوي، اعتبار نه شم خامولى، ډېرې پيسې دي.

غلى شو. ګړى ته يې وکتل، ويې ويل:

ـ دولسو بجو ته ځانونه تيار کړئ.

ودرېد او له کوټې ووت.

يوولس نيمې بجې راغى، زما پلار ته يې يوه پلاستيکي کڅوړه ورغورځوله، ويې ويل چې د پوستې د عسکرو له ديده مو ساتي.

پلار مې له خلطې دوه، تور يخن قاقه را وايستل، يو يې په خپله واغوست، بل يې زما ورور ته ونيو. کله چې د باندې راووتو، پلار او ورور مې په توره شپه کې سم نه ښکارېدل.

مخکې لاړو، سړي رايادي کړه چې له پښو سره مو پام کوئ، هڅه وکړئ چې وړې ډبرې لاندې ونه رغړي.

دا يې هم وويل چې تشويش مه کوئ، يوه پوسته ده، ليرې ورنه تېرېږو، په پنځلس کاله کې يې يو اځې يو ځل ډزې راباندې کړېدي.

ټول د غونډۍ په پيڅکه کې په سړي پسې روان وو، يو ځاى ودرېدو، د يوې هليکوپترې له کمزوري غږه پرته، نور څه نه اورېدل کېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې لاړو، وچ خوړو، پورته وختو، یو ځای تېره ورغړېده، پرېوتو، تر ډېره مو حرکت نه کاوه، بیا ولاړ شوو، سړي زما له پلاره بکس وراخیست، په احتیاط مخکې تلو، یو دم ډزې شوې، له ډبرو سره سوکي (سپرغي) باد شول، شاته مو منډه واخیسته، تر کمره لاندې پرېوتو.

مور مې چیغه کړه!

ــزوی مې.

سړي یې پر خوله لاس کېښود.

زړه مې ولړزېد، ورور مې نه و.

پلار مې ولاړ شو، سړي تر پښې ونیو، په ټیټ غږ یې وویل: ــوژني مو.

غږونه مو واورېدل، عسکر ول، چیغې یې وهلې.

پر مخامخ ډبرو د بتۍ سپینه رڼا پرېوته، ورور مې ولید، پروت و، سپینې سترګې یې نیولې وې، د غوږ لاندینۍ برخه او غاړه یې لانده ښکارېدل.

رڼا بلې خواته ولاړه.

مور مې لاندې ورغړېده، ورغلم، خرهاری یې خوت.

چیغې شوې، پورته مې وکتل، د بتۍ سپینه رڼا مې په پلار لګېدله، هغه زما د ورور خواته منډې وروهلې، ډزې شوې، مخې ته یې سره سوکي باد شول، بېرته راوګرځېد.

سړی راغی، زما مور یې له ځمکې پورته کړه، مخ کښته ګړندي روان شو.

پر سر مې د مرمیو شنهاری واورېد، پلار مې تر مټ ونیولم، دواړو لاندې خوړ ته منډه واخیسته.

سړي راغږ کړل، ورغلو، د لوېې تیږې تر شا کېناستو.

مور مې پرته وه، خرهاری یې خوت.

سړي یو دم منډه واخیسته، پورته د سپینو رڼاوو خواته ورغی، ډزې شوې، بېرته راغی، درب شو، بکس پر ځمکه ولوېد.

عسکرو چیغې وهلې، کله کله به د بتیو سپینې تېرې رڼاوې پورته په تیاره کې تېرې شوې.

مریم غلې شوه، وررو سته غریو واخیسته، ویې ژړل، بیا یې په ډک ستوني وویل:

نه وم پوه شوې، یو وخت مې د پلار ژړغونی غږ واورېد:

ــمریم، مریم، سترګې رڼې کړه!

ور و مې کتل، همالته په ډبرو کې پرته وم. پلار مې زما د لاسونو غروي موښل.

ځان مې د هغه غېږې ته ور وغورځاوه، ومې ژړل، د ورور په وینو لړلی غوږ مې له ذهنه نه ووت.

مور ته مې وکتل، بې حرکته پرته وه، خرهاری یې نه خوت.

د غونډۍ په بل سر کې سپینې رڼاوې یوې بلې خواته کېدلې.

د سړي غږ مې واورېد:

ــکمه لاره پاتې ده.

پلار مې حرکت ونه کړ.

سړي د هغه پر اوږه لاس کېښود، ورو یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ سخته ده، خو بله چاره نه لرئ.
پلار مې هماغسې ژړل.
سړي بکس ته ډېره ووهله، یوه شېبه غلی و، بیا یې وویل:
ـشاته نه شئ تلای، د ایران پولیس مو نیسي، لور او ښځه د زنانه زندان په نوم درنه بیایي، هر څه چې یې زړه ول، کوي یې.
پلار مې هماغسې ژړل.
سړي بکس ور واخیست، ولاړ شو، ویې ویل:
ـ رڼاوې لیرې دي، داسې وخت بیا نه شې موندلی.
پلار مې یوه شېبه غلی و، بیا ودرېد، مور مې یې پر اوږه واچوله. نیم ساعت لا نه و پوره چې د سرحد بلې غاړې ته ورسېدو.
د مریم خبرې ختمې شوې.
پاو وروسته یې ټلیفون راغی، ویې ویل چې د روغتون د دهلېز رنګ یوه ورځ نور وخت نیسي، خو لوسي په کور کې انټرنیټ لري، نن مې د هغې په ادرس نورې خبرې درولېږلې.
مریم خوشاله وه، ویل یې چې د پلار وکیل یې زنګ ورته وهلی و. شاید دوهمه محکمه یې د قید موده راټیټه کړي.
نه مې شوای کولای چې د خوشحالۍ پرمهال تېر وختونه ور په زړه کړم، خو د مریم په رالېږلو خبرو کې یو څه کم و. کیسه سمه نه راتله، باید ورباندې پوه شوی وای.
بخت یارې راسره وکړه، د پوښتنې یې راته وویل، سل زړونه مې سره وتړل، ور یاده مې کړه چې ورور دې څنګه شو او تر سرحده په څه ترتیب واوښتئ؟
مریم غریو واخیسته، ټلیفون قطع شو.
ځان بد راته وایسېد، خو چاره نه وه، نن، یا سبا، باید پوهېدلی وای.
لنډ وخت وروسته ټلیفون راغی، مریم وه، ښښنه یې وغوښته، په ژړغوني غږ یې وویل:
ـدواړو غاړو ته هسکې پرښې ولاړې وې، مجبوره وو چې پر هماغه لاره پورته وخېژو. یو ځای ودرېدو، زه او پلار دواړه کېناستو، په ځمکه کې ستورې ښکارېدل، لاس مې ور ووړ، له وروره پاتې ډب وینه لا توده وه. چیغه مې ستوني ته راغله، پر مړوند مې غاښونه ټینګ کړل.
سړي تر مټ ونیولم، پلار مې هم په زحمت ولاړ شو، تیاره وه، خو بیا مې هم د مور ځړېدلې سپین لاسونه لیدل.
سړي تر مټ نیولې وم، ګړندۍ ورپسې تلم، ډېرې رغړېدلې، نه مې ټک واورېد او نه هم د عسکرو چیغې، پاو وروسته د غونډۍ په بله غاړه کې کېناستو.
مریم یو دم وژړل او خبرې یې پرې شوې.
وروسته یې په غریو کې وپوښتل:
ـورور به مې ژوندی وي؟
غلی وم..
د مریم ژړا زور ونیو.
ټلیفون قطع شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سبا مې د مریم خبرې راواخیستې، ماخستن کمپیوټر ته کېناستم، ویلي یې و:
ــپه رنګو د بوالو کې کېناستو، خرابه وه، پخوانی خرابه، د ستورو تته رڼا له د بواله په رالوېدلو لویو-ورو ډبرو لګېدله.
پلار مې تېزه تېزه ساه اېسته، ستړی و، یو پاو یې زما مور پر خپلو اوږو راوړې وه.
سړی هم غلی پر یوه تیږه ناست و، شېبه وروسته یې وویل:
ــزه تر دې ځایه درسره وم.
ولاړ شو، د بکس ځنځېر یې کش کړ.
د پلار اوږه مې وخوځوله، ور ویې کتل، یودم ودرېد، سړی یې تر مټ ونیو، په حیرانۍ یې وویل:
ــدا زمونږ بکس دی؟
سړي په خبره کې ور ولوېد:
ــ خو دا ستاسې نه ده!
لاس یې راویست، کڅوړه وه.
پلار مې په بیړه وویل:
ــڅه دي؟
ــپوډر.
یودم یې د سړي ګرېوان ته لاس ور واچاوه، چیغه یې کړه!
ــتا زمونږ په بکس کې پوډر ایښي ول؟
سړي خپل دواړه لاسونه زما د پلار پر ټټر کېښودل، پورې یې واهه، له د بواله یوه غټه تیږه راولوېده.
سړی ودرېد، په ملنډو یې وویل:
ــد همدې پوډرو په خاطر مې سړې مرمۍ ومنلې او بکس مې راووړ.
پلار مې لاس پورته کړ.
سړي وویل:
ــاحمقتوب مه کوه، ښځه او لور دې لا پاتې دي.
پلار مې کېناست.
سړی دوه ګامه شاته لاړ، یوه لویه ډبره یې لیرې کړه، وړه کنده وه، کڅوړه یې په کنده کې واچوله، هماغه غټه ډبره یې پرې کېښوده.
بېرته په خپل ځای کېناست.
مور مې یودم چیغه کړه، پلار مې د هغې پر خوله لاس کېښوده.، د هغې خرهاری شو، بېرته بېسده پرېوته.
د پښو غږ راغی، ورې ډبرې ورغړېدې. ټول پرېوتو.
د شغالورو انګولا شوه، سړی بېرته نیغ کېناست، په ټیټ غږ یې و انګولل. دوه تنه راغلل، دواړه تنکي ځوانان ول، یو یې له سړي سره ودرېد، بل یې تېرې ته ور وګرځېد.
سړي د مخامخ ولاړ ځوان پر اوږه لاس کېښود، مورږ ته یې وکتل، ویې ویل:
ــدی اوزکان نومېږي، تاسو به تر وان پورې رسوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې ځوان ته څه وویل، پوه نه شوم، فکر کوم چې ترکي ژبه وه.
ځوان بکس ور واخیست، په لهجه لرونکې فارسي یې وویل:
- دا سیمه خطرناکه ده، باید لاړ شو.
پلار مې، مور پر اوږه واچوله.
ټول راووتو، سړی ایران ته ور وګرځېد، هغه بل ځوان د پوډرو له کڅوړې سره بلې خوا ته په تیاره کې ورک شو، موږ هم په خپل رهنما پسې روان شوو.
مخکې لاړو، پلار مې ستړی و، تېزه تېزه سا یې وهله.
یو ځای کېناستو. د موټر بل ځراغونه پر لوځو ونو ولګېدل، بېرته مو حرکت وکړ.
تر دوو پوستو تېر شوو، لیرې وې، خو رڼاوې یې ښکارېدلې.
د مور په خاطر مو یو ساعت لاره، په دوه، دوه نیم ساعته کې ووهله.
د مېږو غږ راغی، ګړنجوني وګړنجېدل، د سپیو غپا په تېزۍ سره نېږدې کېدله. ورغلو، ځوان لاسي بتۍ ولګوله، دوو چیني کوچینیو سپیو منډه راواخیسته، تر ځوان راوګرځېدل، لکۍ یې وهلې.
یوې کوټې ته ورننوتو، ځراغ بل و، د خړې درۍ پر سر د غالۍ اوبدلو وړه کارګاه ولاړه وه، څنګ ته ګډوډې زړې بړستې پرتې وې.
ځوان ځراغ ور واخیست او د باندې ووت.
ښه شېبه وو ته، پلار مې اورسۍ ته ناست و، سلګۍ یې وهلې، مور مې لا په سد نه وه راغلې، ما هم هڅه کوله چې کومه چیغه مې تر خولې راونه وځي.
ما تر ډېره د پلار سلګۍ اورېدلې، کله کله به د ګړنجوني غږ هم پورته شو، وروسته خوب وړې وم.
نه پوهېږم، څه وخت و، خو مور مې چیغې وهلې.
سترګې مې رڼې کړې، رڼا وه، مور مې خپل لاس ته کتل، لاس یې زما د ورور پر وچو وینو سور و، له چیغو یې وار نه کېده.
ورغلم، د مور پر اوږه مې لاس کېښود، را ویې کتل، سترګې یې د انګار غوندې سرې وې، را ړنګه شوه، سر یې زما پر اوږه کېښود، د زړه له زوره یې چیغه کړه.
ټولو ژړل، کوکې مو وهلې، د ورور نوم مو اخیست.
ښه شېبه وو ته، کوټې ته دوې ښځې راغلې، په عمر پخې وې، د کوچیانو غوندې له رنکو (پاولیو) ډک، ګرد کمیسونه یې اغوستي ول.
یوه یې زما مور ته ورغله او بلې یې زه په غېږ کې ونیولم. له نازه یې پوه شوم چې اصلي کیسه ور مالومه ده.
په ژبه یې نه پوهېدم، خو پوست غږ یې د غمرازۍ مانا ورکوله.
دوې ورځې همالته و، څو کوره ول، رمې یې درلودې، سړو یې ارت پطلونونه اغوستي ول، سدریو (واسکټونو) یې راوتلې جېبونه لرل، په ختّه کردان وو.
په دوو ورځو کې مې له مور او پلار سره یوه خبره هم ونه کړه، څه به مو ویل، هیڅ.
ټول غلي وو، خو مور به مې کله کله له ځان سره غږېدله، د زوې نوم به یې واخیست، بیا به یې یو دم چیغه کړه:
ــ راځي، راځي، ضرور راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورې به يو اځې ژړل.
په دريم سهار يو موټر راغی، په باډۍ کې يې له وطني چرګانو ډک قفسونه ايښې ول.
موټروان په قفسونو کې لار وايسته، مورې ته يې اشاره وکړه، له څه ويلو پرته ورغلو، کېناستو، مخې او دواړو غاړو ته مو له چرګو ډک قفسونه ول، يو بل قفس راغی، زمورې تر سرونو يوه لوښت پورته ودرېد.
بوی و، سوړ بوی، ټېکه نه کېده.
مور ته مې وکتل، زما د پلار پر اوږه يې سر ايښی و، د ککرۍ پر تور ټکري يې د چرګانو سپينه چټلي ښکارېده.
موټر حرکت وکړ، ښه و، سوړ باد د چرګانو بوی ورسره ووړ.
موټر پاخه ته وخوت، يو پاو مزل مو وکړ، بېرته خامې ته ولوېد، تر غټ کلي تېر شوو، کورونه خام ول، د لرګي ناوې ترې راوتلې وې، د بامونو پر سرونو وچ وابنه ښکارېدل.
په دښته کې مخکې لاړو، غونډۍ راغلې، موټر ودرېد.
د دوو چرګو له مينځه مې ور وکتل، د خام سړک پر سيميټي پلچک ناستې زړې ښځې پيسې شمېرلې.
موټروان راغی، زمورې پر سر د ايښي قفس دروازه يې خلاصه کړه، دوه چرګان يې پکې واچول.
موټر حرکت وکړ، مور ته مې وکتل، هماغسې يې خپل سر زما د پلار پر اوږه ايښی و.
غرمه پاخه ته وختو، د سړک پر غاړه ولاړه لوحه تېره شوه، چرګې وې، ومې نه شوای لوستلی، خو دوهمې لوحې ته مې مناسبه چوله پيدا کړه، د يوې چرګې تر سره وزر لاندې مې ولوستل:
ــوان، ديرش کيلومتره.
موټر خامې ته ولوېد، جمپونه يې نه خوړل، جغل و.
وخت ووت، موټر ودرېد، چرګو چيغې کړې، د سر قفس ليرې شو.
ودرېدم، ونې وې، ژېړ چمن رالوېدلو سوروزمه پاڼو نيولی و.
پر يوه لويه تيږه کېناستم، مور ته مې وکتل، د خپل ټکري پيڅکه مې تر ګوتو تاوه کړه، پيڅکه مې د مور پر سپين، صاف تندي تېره کړه، د چرګانو وچه چټلي لاندې ولوېده.
پلار ته مې سترګې ورواړولې، دواړه اوږې يې ککړې وې، په رسيد لې ږېره پسې يې مړه ښکه سريښ وه.
خپل ټکری مې ليرې کړ، مازې يو ځای چټل و.
موټروان قفسونه سم کړل، په اشاره يې پوه کړو چې له ونو مه وځئ.
د چرګانو نارې تر هغه وخته راتلې چې موټر پاخه ته وخوت.
پاو ووت، ټکسي راغله، لس دقيقې وروسته په يوه کور کې وو.
دوې ځواني نجونې راغلې، يوې يې زه تر لاس ونيولم، بله زما مور ته ورغله.
ارت او ښکلي سالون ته ورننوتو، نيمايي دېوال، آيينې نيولی و، لاندې يې پر مېز د ارايش مختلف وسايل ايښي ول.
تشناب ته ورغلم، نجلۍ راځېدلو جامو ته اشاره وکړه، پوه يې کړم چې تر ځان مينځلو وروسته همدا جامې واغونده.
کله چې په سالون کې ولاړې آيينې ته ودرېدم، ځان ښه راته ونه ايسېد، پر چسپ پطلون د يخن قاق لنډه لمنه پرته وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې يې راوسته، پوه شوم، لمبولې يې وه. خو ارت او اوږد يخن قاق يې ښه و، کمر بند يې نه مالومېده.
پلار مې ولید، جامې يې بدلې وې، تر خريلي ستوني لاندې يې سره نیکټايي ور تړلې وه.
شېبه وروسته له کوره ووتو او په هماغه ټکسي کې کېناستو. مور ته مې وکتل، غټې سترګې يې له غمه ډکې وې،
د تورو اوږدو وېښتو پيچلې څوکې يې لا لندې ښکارېدې.
وان کوچینی، خو ښکلی ښار و، ډېری کورونه يې دوه يا درې پوړېزه ول.
د ريل په ايستګاه کې يې يو بل سړي ته ور وسپارلو، سړی له ونې هسک و، د تګ په وخت يې د ورمېږ غوښې
ښورېدلې.
تر مساپر وړونکي ريل تېر شوو، تر دوو پټليو واوښتو، بار وړونکي ريل ته ور وختو، له کارتنونو ډکه تیاره کوټه
وه.
مخکې لاړو، د کارتن پر هوار شوي کاغذ کېناستو، سړي يوه پلاستيکي کڅوړه راته ونېوله او په خپله له ډبې
کښته شو.
شېبه وروسته يې نور کارټنونه راوړل، زموږ له پښو سره يې تر چته ودرول، تر يوه وخته د کارټنونو له چولو څخه د
وره رڼا ښکارېدله، خو وروسته تپه تیاره شوه، هیڅ مو هم نه لیدل.
ډېر وخت د ريل په ولاړه ډبه کې وو. يو ساعت، دوه ساعته، درې ساعته، نه پوهېږم، تر ډېر. يو وخت څوکې
ولړځېدلې، د ريل پر شاتني ديوال مې غوږ ولګاوه، ماشین چالان و، وروسته مو وړې جټکې وخوړې، ريل حرکت
کړی و.
د پلاستيک کړپا شوه، پلار مې وويل:
_هه، له سهاره راهيسې مو څه نه دي خوړلي.
ګوتې مې په هوا کې وتپولې، د هغه له لاسه مې يو څه راواخيستل، پزې ته مې ور نږدې کړ، د چپسو بوی يې درلود.
ټول غلي وو، يواځې د پلار د ژامې د ښورېدو غږ راته.
دوه، درې چپسه مې خولې ته واچول، زړه مې نيولی و، خوند يې رانه کړ.
شاته مې ولې ولګول، او سپنه سړه وه.
ښه شېبه ووته، خوب راغی، د پلار پر څنګانه مې سر کېښود. په وېښتو کې مې پنډې ګوتې تېرې شوې.
يو وخت چې مې سترګې رڼې کړې، د موټرو هارنونه ول، ريل ولاړ و، پلار مې خرېده. مور ته مې ور غږ کړ، هغه هم
وېده وه.
نه پوهېدم چې شپه وه که ورځ. کله چې ريل حرکت وکړ، بېرته مې سترګې پټې کړې.
د مريم خبرې مې ودرولې، بخارۍ ته مې وکتل، برهاری يې خوت، خو کوټه سړه وه. مخ مې واړاوه، د پردې پيڅکه
رپېدله. ورغلم، علت مې وموند، د کړکۍ پله چوله وه.
بېرته پر خپل ځای کېناستم. مريم ويلې و:
_هره خوا سړې غوښې وې، په لسګونو له پوسته شوي څاروي راځړېدل، له پرې شويو غاړو څاڅکي څاڅکي وينه
توېدله. سپيني کاشۍ سرې وې.
مخکې لاړو، په سپينو چپنو کې کتار خلک ولاړ ول، ساتولونه په وينو لړلي وو، کړپا وه، هډوکي ماتېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې وښوېده، درب شو، پلار مې تر مټ ونيوله، هغې خپل لاس خپلو سترګو ته ورنږدې کړ، لاس ته مې يې وکتل، سور و، مور مې يودم چيغه کړه:

ــ وينه.

پلار مې په غيږ کې ونيوله.

مور مې چيغې وهلې. د خپل زوې نوم يې اخيست، په سپينو چپنو کې ولاړو خلکو په حيرانۍ ورته کتل.

مخکې تللې ډنګر سړی بېرته راوګرځېد. په خشکه يې څه وويل، ټول په هغه پسې روان شوو.

په وينو سرې زينې وې، لاندې لاړو، سړي او سپنيزه دروازه خلاصه کړه، ورغلو، ژېړ ګروپ ته ډله ښځې، ماشومان او نارينه ناست ول.

مورې هم ساړه دېوال ته ډډې ووهلې، ناستو کسانو وچې سترګې راته نيولې وې.

مور مې خپل لاس ته کتل.

د بکس ځنځير مې کش کړ، يوه ټوټه په ګوتو راغله، ټوټه مې د مور پر لاس تېره کړه، خو هغې يودم پر ټوټې ګوتې ټينګې کړې، ور ومې کتل، زما د ورور کميس و.

مور مې کميس پر خپل ټټر پورې ونيو، په چيغو چيغو يې وژړل، ناستو کسانو په حيرانۍ ورته کتل.

وخت ووت، دوو ماشومانو په خپلو کې عربي ويله.

په دوی کې يو هم افغان نه شو راته ښکاره.

مورې د ترکيې په پايتخت انقره کې وو. بس ! يو ساعت مخکې يې له ريل څخه کښته کړو، لمر مو پر سر ولاړو، رڼا يې بده لګېده، له شپاړس ساعته تياري وروسته مو سترګې برېښېدلې.

لنډ يې همدې مسلخ ته راوستو.

درې ورځې په همدې کوټه کې وو، ناست کسان له عراق او سوريې څخه راغلي ول، زموږ غوندې غير قانوني مهاجر ول او اروپا ته يې د تګ نيت درلود.

په څلورم سهار يې ټول د باندې را وايستو، يو اتلس ټايره موټر ولاړ و. کانټېنر ته ورته اوږده ډبه يې درلوده، ور وختو، سرې غوښې راځړېدلې.

مخکې لاړو، هوا سړه وه، تر پايه پوست شوي اوږده څاروي ځوړند ول، پنځلس نفره د دوو کټونو په اندازه ځای کې کېناستو.

لاس مې سور شو، ور ومې کتل، د يوه څاروي په حلاله شوې غاړې مې ګوتې ايښې وې.

ګوتې مې وسولولې، وچې وې. د څاروي ورون مې په ګوتو کې ټينګ کړ، کنګل و. دېوال ته مې لاس ور ووړ، پرخه يې را ايستلې وه.. ټول په يخچال کې ناست وو.

د يخچال د دروازې د ترلو غږ مې واورېد.

ټول غلي ول، ماشومانو په راوتليو رډو سترګو سرو غوښو ته کتل، پورته کوچيني سپين ګروپونه بل وو.

موټر حرکت وکړ، يوـ يونيم هيڅ خبره نه وه، خو وروسته مې لاسونه ساړه شول، له بکسه مې د پلار جمپر را وايست، جمپر مې د مور پر اوږو واچاوه، پلار ته مې بنيان ونيو، ما هم تور ټکری تر ځان تاو کړ، له ټکري د چرګانو سوړ بوی ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورو مساپرو هم د بکسونو ځنځیرونه کش کړل، شېبه وروسته یو اځې یوه نجلۍ پاتې وه، ژامې یې سره لګېدلې، نه پوهېږم، د اغوستلو له پاره به یې اضافه څه نه لرل.
د ورور جاکټ مې راوایست او د نجلۍ پر اوږو مې واچاوه، د هغې تر څنګ ناستې ښځې څه وویل، دومره پوه شوم چې خپله یې ده او مننه رانه کوي.
مور ته مې وکتل، جاکټ ته یې وچې سترګې نیولې وې.
وخت تېرېده، یخني ډېرېده او د ماشومانو نا ارامۍ زور اخیست. شېبه وروسته بکسونو وازې خولې نیولې وې، د اغوستلو وړ هر څه ترې اېستل شوي وو.
مور ته مې وکتل، د جاکټ ځنځیر مې ورو تاړه.
یوې ښځې چیغه کړه، مخ مې ور واړاوه، یو کوچینی هلک یې په غېږه کې پروت و.
یوه رېږور سړي په بیړه ماشوم ور واخیست، په سېنه پورې یې ونیو، لاسونه یې ور وموښل، ماشوم په سد را غی.
خو یو بل تنکی ځوان رنګ شو.
نارینه ولاړ شول، او سپنز دیوال ته یې سوکان ونیول، یخچال چیغو په سر واخیست.
موټر ودرېد، شاتنۍ دروازه خلاصه شوه، د لمر ژېړه رڼا تر ځړېدلو سرو غوښو راووته.
ټولو د وره خوا ته منډه واخیسته، یو ورون له چنګکه بېل شو، مخامخ رابانديې راغی، ځان مې څنډې ته کړ.
ډز شو، ورغلم، ټول په وره کې ولاړ ول، ښځو او ماشومانو ژړل.
د یوه ماشوم تر اوږې مې لاندې وکتل، یوه ځوان پر تور سړک پلتۍ وهلې وې، سر یې ځړېدلی و، درې تنه له توپانچو سره ولاړ ول.
ځوان ته مې وکتل، خړ جاکټ یې د مټ په برخه کې په وینو سور و.
یوه وارخطا عرب په انګریزي ژبه وویل:
ــد خدای له پاره، ماشومان مو له یخنۍ مړه شول.
یوه وسلوال چیغه کړه !
ــستاسو له پاره یو کانتېنر غوښه نه شو خرابولی.
بل وسلوال رامخته شو، د پراته ځوان تشي ته یې لغته ورکړه، په غوسه یې وویل:
ــموټر ته وخېژه !
ځوان په زحمت ولاړ شو.
هماغه وسلوال وویل:
ــیخچال مو تر ټولو په ټیټه درجه درولی دی، که یې بند کړو، نو پولیس شک کوي. مخکې تلاشي ده، غږ مو وانه ورم.
ټول بېرته خپلو ځایونو ته راغلو.
مور مې له ځایه نه وه خوځېدلې.
موټر حرکت وکړ، پنځو، شپږو دقیقو خلاصې دروازې د یخچال هوا بدله کړې وه، د بې سده تنکي ځوان سترګې لوځې وې، یوه سړي یې پر اوږو تولیا ور سموله.
لنډ وخت وروسته موټر ودرېد، زړه مې درېږېده، خو د یخچال دروازه خلاصه نه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر بېرته حرکت وکړ، د ټېپي ځوان زګیروی خوت، سړه هوا ورو ورو تودېدله، خو یخچال لنډ وخت بند و، کله چې دوهم ځل چالان شو، له دېوالونو سوړ باد راته.
وخت ووت، یو ډنګر سړی او دوه ماشومان رڼګ شول، زما له مور پرته، نورو ټولو او سپنیز دېوال ته سوکان ونیول، ښځو او ماشومانو ژړل، نارینه وو، ناري وهلې...
موټر یودم برېک ونیو، ټول پر مخامخ دېوال ورغلو، سر مې له سړې او سپنې سره ولګېد، موټر روان شو، تېزه جټکه یې وخوړه، واړه زاړه شاته ولوېدل.
پلار ته مې وکتل، له یوې ماشومې یې د غوښې لوی ورون لیرې کاوه.
مور ته مې سترګې وروا ړولې، سر یې په غبرګو لاسونو کې ټینګ نیولی و.
شونډې مې تودې شوې، لاس مې ورووړ، یزه مې وینې وه.
ګنګس وم، ښځو کوکې وهلې، دوه، درې ماشومان او ډنګر سړی بېسده پراته ول.
مور ته ورغلم، د هغې پر سر مې ګوتې تیرې کړې، ښه راته ښکاره شوه.
یو بېسده ماشوم مې له ځمکې راپورته کړ، نبض مې یې وکوت، ژوندی و.
په خپل ټکري کې مې دوه ماشومان ونغښتل، وړه نجلۍ مې راپورته کړه، غاړه یې د یخچال د دېوال غوندې سړه وه.
نجلۍ مې په ټټر پورې ونیوله، سر یې یوې خواته کوږ شو.
غبرګ لاسونه راوغځېدل، نجلۍ یې زما له ټټره واخیسته، ور و مې کتل، مور یې وه، دوه درې ځله یې د نجلۍ نوم واخیست، اوس مې هم په یاد دی، زینب نومېده.
مور یې تر ډېره نجلۍ ته کتل، وروسته یې یودم کوکه کړه.
چیغې ډېرې شوې، نه یخچال بند شو او نه هم موټر ودرېد.
مریم ټوخي واخیسته، څو ځله یې د خبرو هڅه وکړه، خو ټوخي وار نه ورکاوه، وروسته یې په جړ غږ وویل:
ـنن ښه نه یم، دوه ځله مې وینه وګرځوله، د خبرو سېکه نه ده راپاتې، خو نه غواړم چې کیسه مې نیمګړې پاتې شي.
مریم وټوخل، بیا یې وویل:
ـموټر جمپونه وخوړل، ودرېد، د یخچال دروازه خلاصه شوه، د ماهیانو له سوړ بوی سره د څپو غږ راغی.
دوه تنه راغلل، توپانچې ورسره وې، له مړو څخه یې وغوښتل چې له موټره کښته شو.
په زحمت ولاړه شوم، پلار ته مې وکتل، زما مور یې تر ولیو نیولې وه.
د باندې تیاره وه، تود باد لګېده، یا به موږ ته تود ایسېده، خو هر رنګه چې و، د یخچال تر هوا ښه و.
شېبېه وروسته له پنځلسو کسانو څخه یو ولس تنه په شګلن ساحل کې ولاړ وو.
دوو ښځو ژړل، په یخچال کې یې د پرتو ماشومانو د جسدونو خواته زورونه وهل، خو دوو عربو ټینګې نیولې وې.
ښځو تر هغو چیغې وهلې چې د اتلس ټایره موټر رڼا په ونو کې ورکه شوه.
پر شګو کېناستو، څپې په اوبو کې له راوتلیو تیږو سره لګېدلې.
د ماشین غږ مو واورېد، له اوبو راته، نږدې شو، وړه ماشیني کشتۍ وه.
ورغلو، اوبه مو تر ځنګنو راپورته شوې. ټول په کشتۍ کې کېناستو. کشتۍ حرکت وکړ، څراغونه یې مړل ول، د اوبو ساړه څاڅکي مې پر مخ لګېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې لاړو، ګڼو ګروپونو ته ورو ورو ور نږدې کېدو. په تېز باد کې د ماهیانو سوړ بوی ګډ و.
د اتم صنف جغرافیه راپه زړه شوه، لیکلي و، چې استانبول په اروپا کې پروت دی او د ترکیې له نورې خاورې څخه د اوبو په واسطه جلا شوی.
فکر مې سم وخوت، ساحل ته نږدې مې د ترکیې بیرغ ولید.
موږ د یوې لویې زړې کشتۍ لاندې ودرېدو، د کشتۍ د ېوال سوری و، ورغلو، رهنما لاسي بټۍ بله کړه، موږ د کشتۍ په ماشین کې وو. تر اوسپنیزو زنګنو لویو ګراریو تېر شوو، پورته وختو، غټه کوټه وه، له سوریو د ېوالونو څخه یې نری باد راووت، د بټۍ سپینه رڼا پر پلاستیکي زړو خلتو لګېدله.
د رهنما په امر همالته کېناستو، شپه مو د لرګي پر لندې تختې تېره کړه. ټوخي خوب ته نه پرېښودلم.
د سمندري مرغانو په چیغو مې سترګې رنې کړې، شاوخوا مې وکتل، ټول ویده وو.
ولاړه شوم، کونج ته په جوړ شوي نغري کې مړې ایرې پرتې وې. له زړو بوټونو، ټوټو، د سګرېټو له ډبیو، چیچل شویو هډوکو... داسې راما لومه شوه چې دلته پخوا هم ډېر خلک راوستل شوېدي.
د کشتۍ سر ته د لرګي زینه ختلې وه. پر زینه مې لاس کېښود، یو غږ مې واورېد، پورته مې وکتل، ولاړ سړي په اشاره پوه کړم چې مه راخیژه.
ټوله ورځ په کشتۍ کې و، یوازې د سمندري مرغانو اود یوې نیمې تېرېدونکې کشتۍ د ماشین غږ مو اورېده.
ماښام تیاره د باندې ووتو، په وړه کشتۍ کې کېناستو، تر ساحله، پنځوس، شپېته متره واټن و.
وچې ته وختو، د کثافاتو موټر راغی، باډۍ ته ور پورته شوو، توریې ډکې خلتې وې، پرېوتو، دوو سړو له کثافاتو ډکې خلتې راباندې واچولې.
موټر حرکت وکړ، دومره پوهېدم چې په ښار کې روان یو. کم او زیات، نیم ساعت وروسته خلطې رانه لیرې شوې. په ارته چهارد ېوالۍ کې د غټو موټرو زرګونه ټایرونه پراته ول
د باروړونکي موټر باډۍ ته وختو، ټایرونه د څاه د چکونو غوندې پر یوه بل اېښودل شوي وو. ډنګر سړي په اشاره پوه کړم چې د ټایرونو مینځ ته ورکښېنته شم. همداسې مې وکړل، ولاړه وم، ځای تنګ و، زنه مې د وروستي ټایر پر ژۍ لګېدله.
نورو ته مې وکتل، ټول په ټایرونو کې ولاړ ول.
شپېبه وروسته یې بل ټایر راوړ، تور ټایرونه مې تر سر پورته وختل، د رابړ بوی ته.
په وروستي ټایر یې د لرګي تخته کېښوده. دربا وه، د تختې پر سر یې نور ټایرونه اېښودل.
ساعت ووت، موټر حرکت وکړ، د بدن کنټرول مې له اختیاره وتلی و، له جمپ سره به ټایرونو مخکې، شاته ورسره وړلم.
هیڅ مې هم نه لیدل، خو کله کله به مې له ښي اړخه د پلار غږ واورېد:
ـښه یې؟
دوه ساعته وروسته له ټایرونو څخه راوختم، زړه مې راډکېده، ټوک ټوک وم.
یوه کور ته یې بوتلو، کوټه ښه وه، اورسۍ یې لرله، خو په اول منزل کې وو، په چمن کې له ولاړې ونې پرته نور هیڅ هم نه ښکارېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپې ټوخي واخيستم، سينه مې وسوځېده، خوله مې تروه شوه، تشناب ته لاړم، آېينې ته ودرېدم، شونډې مې سرو وينو نيولې وې.

په درېيو ورځو کې مې دوه ځله وينه خولې ته راغله، خو مور او پلار ته مې څه ونه ويل.

په څلورم ماښام يې يوه ځنګله ته بوتلو، هماغه يوولس نفره وو، قاچاق وړونکي په دوو ټکو ټينګار وکړ.

ـ پنځه ساعته پياده روي ده او که څوک پاتې شول، نو پاتې به وي.

څه به مو ويل، په خپل اختيار نه وو.

مخکې لاړو، غونډۍ وې، د ناجو په ونو پوښلې تکې شنې غونډۍ.

ټول کتار روان ول، يو وسلوال مخکې ته، بل په موږ پسې و. د سپوږمۍ رڼا دومره زور درلود چې پل سم ځاى کېږدم.

له يو نيم، دوه ساعته مزل وروسته مو دمه ونيوله، لوبې ډبرې وې، د سپوږمۍ رڼا، ځاى ځاى د ونو له چولو راوتلې وه او پر ځمکه لګېدله.

نږدې انګولا پورته شوه، د توپانچې د کپاق له کشولو پوه شوم چې لېوه دى.

پنځه دقيقې وروسته بېرته له ډبرو پورته شوو، د لېوانو انګولاوې شاته پاتې شوې، د غونډۍ سر ته وختو، کښته شوو، د غونډۍ په څنډه کې مخکې روان وو.

يودم درب شو، يو څوک لاندې ورغړېد، پسې و مې کتل، ټکرى د ونې په ښاخ کې بند و. ورغلو، د ښځې په ګېډه کې د ونې وچ ښاخ ننوتى و، وينو دارې وهلې.

يوه عرب په بيړه د ښځې سر له ځمکې پورته کړ، ښځې دوه درې ځله خپله خوله خلاصه کړه، سترګې يې سپينې راوختې، سر يې يوې خوا ته کوږ شو.

سړي کوکه کړه، د ښځې سر يې په خپل ټټر پورې ټينګ ونيو، په چيغو چيغو يې وژړل.

يو وسلوال ورغى، د سړي تر مټ يې ګوتې تاوې کړې، خو هغه نه ولاړېده.

لېوانو وانګولل.

هماغه وسلوال وويل:

ـ ځئ!

روان شوو، مخکې لاړو، خو لا هم د سړي چيغې راتلې. شېبه وروسته د لېوانو انګولا هم ورسره ګډه شوه. چيغې او انګولاوې سره نږدې وې.

په څو غونډيو وختو، بېرته کښته شوو، خو ونې نه خلاصېدې.

له پنځو ساعتونو منزل وروسته له لرګيو جوړې يوې کوټې ته ورننوتو، کوټه په ځنګله کې وه، ور يې نه درلود، دېوالونه يې له پنډو تختو جوړ ول، د خيرن، مات مېز پر سر د ښکاري ټوپک تش پلاستيکي کارتوس ښکارېدل.

ساعت ووت، درې نور کسان راغلل، له امرونو يې پوه شوم چې له دې هېسته به په دوى پسې روان يو.

اټکل مې سم وخوت، شېبه وروسته نوي راغلي کسان را ته غږېدل، ويل يې چې د يونان په خاوره کې ياست، د باندې به نه وځئ! سهار اته بجې به سره ګورو.

پرېوتو، بيا مې له پښې سره يو څه ولګېدل، سر مې پورته کړ، د يوه عرب لاس و، پښه مې را ټوله کړه، لاس پسې را اوږد شو، چونډۍ يې راولګوله. کېناستم، پلار ته مې وکتل، ويده و، پاتې شپه مې په رڼو سترګو تيره کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار مې د چونډۍ وال له برګ لستوني وپېژاند .له عمره پوخ چاغ عرب و ، سترګې يې مرې وې، نه يې راته کتل.
د لندې خاورې بوی راغی، په وره کې ودرېدم، باران و.
اته بجې يو ډنګر سور ځوان راغی، پراشوټي خولۍ لرونکی جاکټ يې اغوستی و ، ويې ويل چې تر ماښامه به همدلته ياست، وروسته يې ټولو ته يو يو ډبۍ بيسکيټ ورکړ او له کوټې ووت.
سر مې د پلار پر ځنګانه ولګاوه، خوب راته، ويده شوم.
کله چې مې سترګې رڼې کړې، سر مې د مور پر ځنګانه ايښی و.
وره ته ورغلم، د ونو له تېرو ، لندو پاڼو د مازديګرني لمر ژېړې وړانګې راوتلې وې.
ماښام هماغه درې تنه راغلل، روان شوو ، له نيم ساعت مزل وروسته مې د موټر غږ واورېد ، تر غونډۍ راتاو شوو ، سل، يونيم سل متره مخکې پوخ سړک و.
د ونو په مينځ کې کېناستو ، يوه قاچاقبر راياده کړه چې ساراګشت ته تير شي. يوه شوم، اورېد مزل مو په مخکې و.
ماښام له سړکه يو اتلس ټايره موټر راوګرځېد ، په ګڼو ونو کې ننوت.
ورغلو ، په موټر کې د جامو مينځلو لوی ماشينونه بار ول. وروختو ، يوه ماشين ته مې پښې وروغځولې.
چيغې شوې، ورومې کتل، برګ لستونی چاغ عرب په ماشين کې نه ځايده، نورو دوو کسانو يې پر اوږو زور راوستی و.
کېناستم، د جامو مينځلو ځای بد نه و ، خو زنګنونه يې نيولل.
ځنګ ته مې پام شو ، ماشين سوری و ، هوا راتله، داسې راته واېسېده چې خاص د غير قانوني مساپرو د وړلو له پاره جوړ شويدي.
د پښو دربا مې واورېده، پورته مې وکتل، يوه سړي د اورلګيت په اندازه کوچينۍ قوطۍ راته نيولې وه.
شېبه وروسته يې زما پر سر بل ماشين کېښود ، تياره وه، يواځې په ماشين کې له پرې شوي سوري ځخه خپه رڼا راوتله.
وخت ووت، قوطۍ مې خلاصه کړه، ژاولې راته ښکاره شوې. يوه مې خولې ته واچوله، جوهر داره خوند يې درلود.
شېبه وروسته مې سترګې درنې شوې، خوب مې پوره و ، خو د بيهوښۍ ځپه راباندې راتله. خبره په ژاولو کې راته واېسېده.
مريم همدومره غږېدلې وه.

* * *

سهار په دفتر کې وم چې ټلېفون راغی، ورور مې و ، ويل يې چې د پلار صحت ښه نه دی.
انديښنه راولوېده، رخصت مې واخيست، سړک کنګل و ، موټر بې چاينه نه شوای تلای، د دريو ساعتونو لاره مو په دوه چنده وخت کې ووهله.
پلار مې د زړه حمله تېره کړې وه، اوس ښه و ، خدای ته مې شکرونه وايستل.
درې ورځې په کلي کې پاتې شوم، ماشومان راته خوشاله ول، نيمايي ورځ به مو د واورو په ويشتلو تېره کړه، کله چې په څلورم سهار له کوره راوتم، واوره په شدت اورېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه بجه د وردګو سید اباد ته راورسېدم، د امریکایانو د اکمالاتي کاروان دوه موټره ښوېدلي وو، لاره بنده وه.
ماښام قضا کورته راغلم، خلته مې خلاصه کړه، مور مې د لاندي پخه غوښه په پاستي کې راته پیچلې وه.
سهار دفتر ته لاړم، د مریم یو ایمېل راغلی و.
ماخستن کمپیوټر ته کېناستم.
مریم ویلي و:
ـوخت نه و رامالوم، یو ساعت، دوه ساعته، یوه ورځ، دوې ورځې، نه پوهېدم، خو کله چې په هوښ راغلم، رڼا وه.
په سر کې مې څړیکه شوه، کېناستم، ګنګس وم. شاوخوا مې وکتل، زنګ وهلې اوسپنې وې.
د پلار غږ مې واورېد:
ـښه یې؟
مخ مې ور واړاوه، د موټر پر اشترنګ یې ډډه لګولې وه. ولاړه شوم، په زاړه، زنګ وهلي بس کې وم.
مور ته مې وکتل، د څوکیو تر مینځ بېسده پرته وه.
پلار مې وویل:
ـوخت غواړي، زه خپله یو ساعت مخکې په سد راغلم.
د ماشوم ژړا مې واورېده. د بس ښیښې ته پلاستیک نیول شوی و، چوله مې کړ، یوه ډنګره ښځه پر ټاېر ناسته وه، ماشوم ته یې په چوشک کې شیدې ورکولې.
د باندې ووتم، په سلګونو زاړه موټر یو پر بل پراته ول.
تر بس راتاوه شوم، وړه میداني وه، شاوخوا یې له زړو موټرو جوړ هسک د یوالونه را ګرځیدلي وو.
له یوه ولاړ زاړه موټره خرهاری راته، ور و مې کتل، د موټر په شاتني بې پوښه سیټ کې چاغه ښځه ویده وه.
کړنګ شو، پښو ته مې وړه اوسپنه ولوېده، پورته مې وکتل، د زاړه بیلدوزر په بیل کې یو څوک ناست و، ډکې ویښته یې پر سر نه و پرېیښي، خو له راوتلي ټټر څخه یې پوه شوم چې نجلۍ ده.
نجلۍ پښې وځړولې، پر ورانه یې د ښامار انځور کښل شوی و. د تنګ زاړه کاوبای نیکر له کمربنده یې توپانچه بېله کړه، پوه یې کړم چې بېرته شاته وګرځم.
بس ته وختم، مور مې په سد راغلې وه، خو لا یې غتې سترګې مړې ښکارېدلې.
پر بې پوښه زنګ وهلې څوکۍ کېناستم، له ماتې ښیښې مې د باندې وکتل، هره خوا زاړه، لوی او واړه موټر ول.
سر مې د مخامخ څوکۍ پر اوسپنه ولګاوه، د خپل وطن یادونه مې په زړه را وورېدل، ورور مې خندل، ما چرخه ورته نیولې وه، کاغذ پران یې د بل کاغذپران په تار کې بند و.
وحید مې سترګو ته ودرېد، په صنف کې یې ماته کتل.
وخت ووت، د اوسپنې ټکا راغله، د بس تر ماتې ښیښې مې ور وکتل، سر خرېیلې نجلۍ د یوه زاړه موټر بانټ ټکاوه.
د نورو موټرو دروازې خلاصې شوې، واړه زاړه، ښځې او نارینه ترې راووتل، په لاسونو کې یې نکلي کاسې وې.
مور هم ورغلو، په کتار کې ودرېدو. کله چې نوبت راورسېد، یوه بوډا نکلي زړه کاسه راته ونیوله، په اوبو کې جوش کړې کچالو پروت و.
بېرته بس ته راغلم، سوړ کچالو مې تر ستوني نه تېرېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باندې مې وکتل، خلک پر او سپنو ناست وو، کچالو یې خوړل. له بېرو وېښتو او خیرنو جامو یې پوه شوم چې ډېر وخت یې اوبه نه دي لیدلې.
ټول زموږ غوندې غیر قانوني مهاجر وو، هره کورنۍ په یوه موټر کې اوسېدله.
ما زدیګر مې یوه سندره واورېدله، د فرهاد دریا غږ و. په بېړه د باندې ووتم، سندره د یوه امبولانس له زړې ډېبې څخه راتله. ورغلم، دروازه مې وټکوله، د لسو- یولسو کالونو په عمر وړې نجلۍ ور راته خلاص کړ، په بېړه مې وویل:
_افغانان یاست؟
د دروازې خېرنه پرده لیرې شوه، سلامته کورنۍ وه.
یوې په عمر پخې ښځې په غېږ کې ونیولم، بلې پیغلې د کارتن کاغذ راته هوار کړ، کېناستم، شپږ تنه وو. انا، مور، پلار او درې اولادونه.
شاوخوا مې وکتل. د سیروم د ځړولو پر زنګنه پایه، خیرنې جامې راځوړندې وې، د موټر د ټایپ په راوتلیو کولمو پسې بیطرۍ تړلې وه. د انا زګیروی خوت، وضع یې ښه نه شوه راته ښکاره.
د دوی له خبرو پوه شوم چې دلته نور افغانان هم شته.
نیم ساعت ووت، د باندې راووتم، پیغلې ته مې د خپلې کورنۍ د اوسېدو ځای ور وښود.
مور مې خبره کړه، سترګې یې وځلېدې. خو څه یې ونه ویل.
ماښام ژېړه رڼا شوه، ور و مې کتل، د یوه زاړه تراکتور ګروپ بل و.
ماخستن یې وچې وریجې په کاسو کې راواچولې، خو وږې وم، له غرمني پاتې شوي کچالو سره مې وخوړې.
پر یوه ټاېر کېناستم، افغانه پیغله راغله، مینه ناکه نجلۍ راته وایسېده، مژګان نومېده، ویل یې چې تر استانبوله یې په طیاره کې راوړو، یونان ته په پښو راواوښتو او تر دې ځایه یې د جامو مینځلو په ماشینونو کې راورسولو.
مژګان وویل چې یو ځل یې په کشتۍ کې کېنولو، خو سمندر طوفاني شو، بېرته راوګرځېدو، له دوو اونیو راهیسې دلته یو. له قاچاقبر سره مو تر دنمارکه ویل کړي دي، هلته مو د تره کور دی.
د دوو اونیو ټکي مې زړه وخوړ، خو مژګان په خاوره کې ناستو ماشومانو ته ګوته ونیوله، ویې ویل چې عراقیان دي، مور یې وایي چې له یو ویشتو ورځو راهېسته، دلته یو.
مژګان غلې شوه، ورو مې کتل، دا زما په خپګان پوهېدلې وه، په خندا یې وویل چې بخت او طالع هم مهمې دي.
موږ تر ډېره پر ټاېر ناست وو، سر خربیلې نجلۍ د یوه سره سږي په غېږ کې پرته وه، یوه تور پوستي ځوان په خاورو کې پلتۍ وهلې وې، سندره یې ویله، په مانا یې نه پوهېدم، خو په غږ کې یې غم ګډ و. د موټرو تر ډېوال پورته ګڼ ستوري ځلېدل
سهار د مژګان په غږ له خوبه راپورته شوم، بس ته یې توره چایجوشه راوړې وه. د چای سورولو په وخت مې د موټر غږ واورېد، ور و مې کتل، له تورو ښیښو لرونکي ښکلي موټر څخه یوه دنګه نجلۍ کښته شوه. نجلۍ پاکه او ښابسته ښکارېده، تورې، غټې عینکې یې په سترګو وې. لاړه او پر ټاېر ځړېدلی سر غلې کېناسته.
له مژګان څخه مې وپوښتل:
_قاچاق وړونکې ده؟
ویې خندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنه، زموږ غوندې غیر قانوني مهاجره.
حیرانه شوم.
مژګان وویل:
ـایرانۍ ده، کیسه یې راته وکړه، ورور یې په لاره کې یوناني پولیسو وویشت، قاچاقبر ترې ځایه د رارسېدو پیسې ورنه غواړي، خو دا یوه روپۍ هم نه لري، هره شپه په زور مختلفو هوټلونو ته وړل کیږي، دا باید له دېرشو نارینه وو سره پرېوځي چې د قاچاقبر درې زره ډالره پوره کړي.
بدن مې زیږ شو.
مژګان وویل:
ـهاغه هلک وینې؟
د هغې په غځېدلې ګوتې پسې مې وکتل، پر لویه او سپنه ، ببر سری تنکی ځوان ناست و.
ومې ویل:
ـهو
ـافغان دی، له دې ځایه سم نه ښکارې، خو که ور نږدې شې یوه سترګه یې پوچه ده، بس، زموږ د لارې ملګری و، تندې واخیست، له قاچاقبر سره یې خوله ووهله، او به یې غوښتې، چاقو یې وخوړ.
د مژګان له خبرو پوه شوم چې دلته د انسانانو پر سر سمې سوداوې کېدې، د بې سرپرسته ماشومانو د اخیستلو بازار تود و، بډوډې ترې ایستل کېدل او یا هم فحشا ته اړ کېدل.
یو غږ مې واورېد ، د مژګان وړه خور وه، ویل یې چې د انا وضع ښه نه ده.
په بېړه ورغلو ، د مژګان پلار د زړې ښځې زنه ور تړله.
مژګان کوکه کړه، پر خپله انا ور پرېوته.
بېرته بس ته راغلم، پلار او مور مې خبر کړل. ساعت وروسته مې پلار راغی، لاس یې وینې و، ویل یې چې د موټرو په مینځ کې یې قبر کېنده، بیل نه و، زړې او سپنې یې لاس ژوبل کړ.
بخت یارې راسره وکړه، اتم ماښام په یوه تېز رفتاره کشتۍ کې کېناستو ، کشتۍ ډکه وه، خلک نه شمېرل کېدل، د اټکل له مخې پنځوسو ته نږدې ول.
مژګان مې تر څنګ ناسته وه، وارخطا ښکارېده، د تېر ځل کیسه یې راته وکړه، ویل یې چې سمندر طوفاني شو ، یوه هسکه څپه راغله، پر کشتۍ را اوښته، بېرته شاته لاړه، دوه تنه نه ول.
د مژګان خبرو لړزه راباندې راوسته، اوبو ته مې وکتل، ارامې وې، پورته د وربځو په لویه سپینه ټوټه لا د لوېدلي لمر سرخي پرته وه.
مریم لنډې خبرې کړې وې، بس همدومره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

دوې ورځې ووتې، د مريم درک مالوم نه شو، نه يې ايمېل راغی او نه هم ټلېفون.
د مريم د ټلېفون نومره مې ووهله، بند و.
اوونۍ پوره شوه، احوال رانه غی.
يکشنبه، دوشنبه، نه پوهېږم، هېر مې دي، د لوسي په نوم يو ايمېل راغی. دومره يې ليکلي و چې د مريم خبرې خبرې مې راواخيستې، ټېکه نه راتله، په دفتر کې مې روښانه کړې، د کمپيوټر له لاوډ سپيکره د مريم ټوخی راووت، يوه همکار مې راته وکتل، خبرې مې بېرته بندې کړې.
ماښام کورته راغلم، د بخارۍ له بلو لو مخکې کمپيوټر ته کېناستم، مريم ټوخل، ساه يې لنډه لنډه کېده، په زحمت يې وويل:
ـ ځو ځله مې ټلېفون درته وکړ، نه وې.
بېرته ټوخې واخيسته.
پوه شوم، دا خبرې هغه وخت ثبت شوې وې، چې زه په کلي کې وم.
د اوبو غوړپ مې واورېد. غږ يو څه ښه شو، مريم ويلي ول:
ـ د ادرياتيک بحيره د غير قانوني مهاجرينو هديره وه، ددې بحيرې شنو اوبو سلګونه، نه پوهېږم، شايد تر دې ډير غير قانوني مهاجر ډوب کړي وو، خو موږ پوره پنځه ساعته مزل پکې وکړ، نه سمندر طوفاني شو او نه هم د ايټاليا وي پوليسو بيړۍ په مخه راغلې، بس، ساحل ته نږدې هسکې تورې ډبرې ولاړې وې، همالته ور وختو، ارت غار و، کمرنګه ګروپ پکې بلېده.
مخکې لاړو، ميداني وه، له ډبرو جوړو وړو کوټو پنجرې درلودې، تور او سپين لاسونه ترې راوتلي وو.
تيرو ته کېناستو، چيغې وې، د دوو ډبرو تر مينځ د انسان سپينه جمجمه او مات هډوکي پراته ول. له لندو ډبرو څاڅکي څاڅکي اوبه راتويېدلې.
په قفسونو کې د مفلسو خلکو ژګيروې ختل.
د مژګان دوې کورنۍ يې په هماغه سهار د باندې وايسته، خو موږ ته دربيمه ورځ نوبت راغی.
شنو غونډيو ته لنډه لار ختلې وه، د ناجو ونې لندې وې. له نري باد سره د نمجن بوی ګډ و.
لنډه لاره وه، بس، يو اځې يوه غونډۍ ور ها خوا لاندې پر تک تور سړک د ناجو دو نو شنې، تېرې، پرېوللې پاڼې راغلې وې.
سړک ته ورکښته شوو، يو ټرېلر ودرېد، د سيټ تر شا چپرکټ ته ور تېر شوو، همالته کېناستو.
موټر حرکت وکړ، دوه ساعته لار مو ووهله، موټروان سړک ته نږدې د يوه ګوښې کور مخې ته پرېښودو.
څلو ښت، پنځه څلو ښت کلن سړي دروازه راته خلاصه کړه، وړه کوټه وه، له دېوال سره درې څوکۍ اېښې وې، څنګ ته دوه منزله کټ ښکارېده، د يخچال دروازه نيمه لوڅو عکسونو نيولې وه.
ورغلو، پر څوکيو کېناستو، د څنګ له کوټې خندا راتله.
پاو ووت، يوه خبره مو هم ونه کړه، پلار مې خوله وازه وازه کوله، دوې شپې يې د تبې له لاسه سترګې نه وې سره ور وستې.
چېرته تلو، له چا سره تلو، څنګه تلو، په اروا کې مې هم نه راتلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړې کړکۍ ته ودرېدم، خاوره نه ښکارېده، د ایټالیا په مني کې لا دومره زور و، چې ونې او بوټي شنه وساتي.
کړپ شو، ور ومې کتل، مور مې د یخچال ور پرانیستی و. ورغلم، یو بوتل مې راواخیست، پزې ته مې ور ووړ، د الکولو بوی ترې ته.
د یخچال لاندینۍ خانې ته مې پام شو، دوه له اوبو ډک بوتلونه مې راوایستل، بېرته کړکۍ ته ور وګرځېدم.
د اوبو له غوړپ سره ټوخي واخیستم، خوله مې تروه شوه، مور او پلار ته مې وکتل، د یوه سترګې پټې وې، بلې غولي ته وچې سترګې نیولې وې، د جاکټ استر مې پر شونډو تېر کړ، ور ومې کتل، خړ استر په وینو سور و.
ټوله ورځ مو په کوټه کې تېره کړه، ماښام دوه تنه راغلل، یوه یې اوږده سره وینښته درلودل، دوهم یې له وریځو پر ته پر خپل سر او مخ هیڅ هم نه و پرېښښي. یوه یې کړو چې اوږد، پیاده مزل مو په مخکې دی.
ځنګلو، خو د ونو له چولو د موټرو رڼاوې راوتلې، تر ډېره له سړک سره روان وو. وروسته مو لاره چپه کړه، غره ته وختو، د موټرو رڼاوې د ورو ستورو غوندې ښکارېدلې.
باران شو، دوو رهنماوو د پراشوټي جمپرونو ځنځیرونه کش کړل، خو زما تر ټکري اوبه راووتې، مخ، وېښته او اوږې مې لندې شوې، په زېرپیرانۍ کې ګنډلو ډالرو ته مې زړه ورختلی و.
باران تېز شو، له پورته نرۍ اوبه راماتې شوې، نیم ساعت، یو ساعت، نه پوهېدم، خو مخکې تلو، وروسته پر ځمکه د باران د څاڅکو د لګېدو له غږ سره پشهاری هم ګډ شو، تر غوټه ونو ووتو، لاندې څپانده سیند روان و، په تیاره کې یې سپین ځګونه له ورایه ښکارېدل.
یوه غار ته ور وګرځېدو، ارت وچ ځای و، همالته کېناستو.
څېړور رهنما د ملا له بکسه وړه بجلي راوایسته، خو رڼا یې تېزه وه، ان د غار له پورتنیو تیږو راځوړند نري واښه هم مالومېدل.
وخت ووت، خو باران ونه درېد.
پلار ته مې وکتل، په ناستو یې سترګې پټې وې.
د الکولو بوی راغی، مخ مې ور واړاوه، سر خرېیلي چاغ رهنما یو لوی بوتل خولې ته نیولی و، څېړور یې زما مور ته کتل.
پلار ته ورنږدې شوم.
رهنماوو په نوبت له بوتل څخه غوړپ کاوه، خندل یې، خبرې یې کولې، په ژبه یې نه پوهېدم، خو زړه ته مې لوېدلې وه چې زما د مور په اړه غږېږي.
مور ته مې وکتل، سر یې پر ځنګنو ایښی و، پر سپینه غاړه یې لانده پیچلي وینښته سرېښ ول.
ما هم د خپل پلار پر اوږه سر ولګاوه. یو وخت مې د بکس د ځنځیر د کشېدو غږ واورېد، ور ومې کتل، مور مې د تشناب کاغذ ور اخیست.
رهنماوو وچې سترګې ورته نیولې وې، بیا یې وخندل، مخ مې ورنه واړاوه، له مور سره د باندې ووتم.
اسمان برګ و، د وربځو غټې ټوټې باد په مخه کړې وې، ما تر دې دمه دومره سپینه، تېزه سپوږمۍ نه وه لیدلې.
مخکې لاړو، بوټي وښورېد، زړه مې خولې ته راغی، سویه وه، منډه یې واخیسته، ان سیوری یې هم ښکارېده.
مور مې ګنو نیالګیو ته ور وګرځېده، زه پر یوه هواره تېږه کېناستم، د اوبو له شنهاري سره د شغالانو کوکې هم ګډې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یودم یو سیوری راباندې راغی، زړه مې ولړځېد ، څېږور رهنما مې مخې ته ودرېد ، لاس یې راوغځاوه، پورې مې واهه، غوږ ته یې کړه، په غیږ کې یې ونیولم، لندې شونډې یې زما پر بغور کېښودې، له خولې یې د الکولو بوی ته. ساه مې بنده شوه، سرې مې تر څټو ونیو، نه لیرې کېده. چیغه مې خولې ته راغله، ومې ټوخل، وینو داره وکړه. سرې یودم شاته شو، لاس یې پر خپله غاړه تېر کړ، ګوتې یې وسولولې، وینه وه.
په کرکه یې وویل:
_ایق !
ماته یې وکتل، هماغسې مې ټوخل، خوله مې د وینو خوند نیولې وه.
سرې دوه ګامه شاته شو، له ټوخې سره ګډه ناره مې تر خولې راووته !
_ابا !!!
سرې منډه کړه !
چیغه شوه، پانې وخوځېدې، مور مې له ګټو نیالګیو راووته، منډه یې کړه، د چاغ، سر خربیلي رهنما لنډ لاس یې خلاصو وېښتو ته ور ورسېد ، دواړه پر ځمکه ولوېدل.
ورې ډبرې ورغړېدې، ور ومې کتل، پلار مې منډې وهلې... مخ مې واړاوه، مور مې نه وه، خو چیغې یې د سیند له خوا راتلې.
منډه مې ور واخیسته، له ګټو ونو تېره شوم، پلار مې د سر خربیلي سرې سر ته سوکان نیولې وو. بیا یې یودم له ځمکې یوه لویه ډبره ور پورته کړه، سترګې مې پټې کړې، پر مخ او لاسونو مې تاوده څاڅکي ولګېدل، ور ومې کتل، د سرې د سر وینې او د غوښې سرېښناکه وړې ټوټې وې.
په مور پسې مې سترګې ور غړولې، زړه مې خولې ته راغی، مور مې د پاڼ پر ژۍ ولاړه وه، ځګنو اوبو ته یې کتل، د سپین ګرېوانه شکېدلې تراډې او تور خلاص وېښته یې باد یوړ، بلې خوا ته سره اړول.
پلار مې تر مټ ونیو ، جټکه مې ورکړه، ور ویې کتل، یوه تېره چیغه یې تر خولې راووته:
_نه !
مریم ټوخې واخیسته، تر ډېرو یې وټوخل، بیا له ټوخې سره ژړا ګډه شوه، په زحمت یې وویل:
_پلار مې ور ورسېد ، خو یوا ځې زما د مور د کمیس سپینه تراډه په ګوتو ورغله.
مورې دواړو له اوبو سره منډې وهلې، مور مې په سپینو ځګونو کې ورکه وه، اوبه له لویو ډبرو سره لګېدلې، شنهارې یې خوت.
د مریم ژړا زور واخیست، ژړا او ټوخې خبرو ته نه پرېښودله، بیا یې ساه بنده شوه، یو دم یې خوږ وهل، یوه شېبه هیڅ هم نه و، وروسته خرهاری راغی، ښځینه وارخطا چیغې پکې ګډې شوې، پر کاشیو د بوټونو کړپا، په ایټالوي ژبه نارینه او ښځینه وارخطا غږونه او د تذکرې د ټایرونو کرښنده اواز. بس ! همدومره، پاتې لس دقیقې سپینې وې.
په سهار مې لوسي ته ایمېل ولېږه او د مریم د صحت پوښتنه مې ترې وکړه، یوه بجه یې لنډ ځواب راغی:
_ښښه غوارم. مریم تېره اوونۍ مړه شوه.
ولاړ شوم، په دهلېز کې مې یو همکار په مخه راغی، په حیرانۍ یې وپوښتل:
_سترګې دې له اوښکو ډکې دي !

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخ مې واړاوه، لاندې د دفتر حويلۍ ته کښته شوم.
لمرو، د سټوډيو د بام په ناوه پسې يوه لوېشت کنګل را ځړېده.
بېرته شعبې ته راغلم، لوسي ته مې خپله نومره ورولېږله او هېله مې ترې وکړه چې ټلېفون راته وکړي.
څلرويشت ساعته تېر شول، خو درک يې مالوم نه شو.
په دوهم ايمېل کې مې يو بل ټکی هم اضافه کړ:
ـد مريم له پاره.
په سبا يې يو اوږد ايمېل راته ليکلی و. ايمېل مې پرنټ کړ، ماخستن بخارۍ ته نږدې کېناستم، لوسي ليکلي وو:
ـوبښه، تر ټلېفونه مې ليکلي مالومات غوره وګڼل، پوهېږم، مريم راته ويلي وو، چې يو څوک يې د ژوند کيسه ليکي.
مريم دوه ورځې په کوما کې وه، بس، يوائې يوه دقيقه په هوښ راغله، خبرې يې واضح نه وې، خو دومره يې پوه کړم چې په ټايپ کې ثبت شوې وروستۍ خبرې تاسو ته ايمېل کړم.
مريم يې څلوېښت، پنځوس ورځې مخکې دلته راوړه، پوليس ورسره ول، ويل يې چې د تحقيق په وخت کې يې وينه وګرځوله.
معايناتو دوه ساعته وخت ونيو، نجلۍ د سږو سرطان درلود، دې بايد د ژوند وروستۍ ورځې په روغتون کې تېرې کړې وای.
مريم غلې نجلۍ وه، ډېرې خبرې يې نه کولې، خو پټ، پټ به يې ژړل.
مجبوره مې کړه، په ژوند يې پوه شوم.
يوه ورځ يې راته وويل:
ـعمه لوسي ! مرګ ته مې څو ورځې پاتې دي؟
غلې وم.
ويې ويل:
ـداسې څه نشته چې دا څو ورځې نورې هم را لنډې کړي؟
خو په سبا يې مرګ ته زړه نه کېده. علت مې ورپوښت، کمپيوټر ته يې ودرولم، د فيسبوک پاڼه يې خلاصه کړې وه، د يوه ځوان عکس و، ښکلې غټې سترګې يې درلودې.
مريم په خوند وويل:
ـوحيد مې وليکه، څو ځيرې راغلې، خو خپله مينه مې په اسانۍ پکې وموندله.
يودم يې وخندل:
ـته ورته وګوره ! له ځانه يې څه جوړ کړېدي، ږيره او برېت يې نشته.
ولاړه شوه، ټېنګه يې په غېږ کې ونيولم، زنه يې زما پر اوږه راکېښوده، يودم غريو واخيسته:
ـاه ! عمه لوسي ! مرګ ته مې زړه نه کيږي.
خو په سهار يې بيا ژړل، له څېرې يې پوه شوم چې د خبرو له پاره مناسب وخت نه دی.
غرمه مې د روغتون په حويلۍ کې ولېده، پر اوږده سيميټي څوکۍ يوائې ناسته وه، ورغلم، پر اوږه مې لاس ور کېښود، راويې کتل، سترګې يې لا سرې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شېبه دواړه غلي وو ، مریم ځمکې ته کتل، د ښي بوټ په څوکه یې ژېړې پاڼې راټولولې.
ورو مې وویل:
ــباد سوړ دی، نه څو؟
هماغسې یې ځمکې ته کتل. یو دم غریو واخیسته. د هغې سر مې پر خپل ټټر پورې ونیو. وخت ووت، ویې ویل:
ــوحید ته مې ټلیفون وکړ ، د خندا غږ راغی، ومې پوښت، نامزادې یې په واوره ویشت.
مریم په سبا بل سیمکارت رانه وغوښت، ویل یې چې وحید څو ځله زنګ ورته وهلی، ایمېلونه یې رالېږلي، خو دا نه غواړي چې ځواب ورکړي.
بله شپه نوکري وم، په دهلېز کې مې د مریم غږ واورېد ، څه یې ویل، فکر کوم چې سندره وه، په مانا یې نه پوهېدم، خو درد پکې نغښتی و. دروازه مې خلاصه کړه، مریم پر کټ ناسته وه، سپینه روجايي سرو وینو نیولې وه.
په بیړه ورغلم، د مریم خوله، غاړه او ټتر په وینو سره ول.
مخ یې را واړاوه، ورو یې وویل:
ــوحید مې خوشاله ولید ، کوم بل ارمان نه لرم.
مریم بیا هیڅکله د فیس بوک مخ ونه لید ، بانه یې دا وه چې وخت ضایع کوي، دې به پښتو سایټونه کتل.
یوه ورځ یې راته وویل:
ــاه ! عمه لوسي ! ته مې ډېره په تکلیف کړې، خو یوه وروستۍ خبره مې هم ومنه !. زما تر بالښت لاندې د افغانستان نقشه او د وحید عکس دی، هیله لرم چې دواړه په تابوت کې راسره کېږدې.
لوسي همدومره لیکلي وو.
په سبا مې ایمېل ور ولېږه او د مریم د عکس غوښتنه مې ترې وکړه. په هماغه ورځ یې ځواب راغی، لیکلي یې وو ، چې مریم په تا باور درلود ، خو نه یې غوښتل چې عکس یې په کتاب کې راشي.
په بل ایمېل کې مې ډاډ ورکړ، عکس یې را ولېږه. عکس ته مې وکتل، په ټلیفون کې د مریم خبرې را په زړه شوې:
ــنه، دومره بدرنګه هم نه یم، خوله مې وړه ده، سترګې غټې، وېښته مې ګڼ او پېچلي، ږمنځ پکې بندیږي، بس، له رنګه یو څه توره یم.
ټول سم ول، یوازې په غټو تورو سترګو کې ډنډ اوښکې ترې هېرې وې.

(پای)

۱۳۹۱ ل کال

د عقرب شلمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library